Wij
vlaams nationaal

Weekblad - 12e jaargang
nr 49 - 10 december 1966

Beheer : M. Lemonnierl. 82
Br.1. T. 11.82.16, pcr. 1711.39
Wij Vlaams-nationaal, Br. 1.
Redaktie : Sylvain Dupuis-laan 110, Br. 7. T. 23.11.98.

★

Volks-unie

★

Losse nummers : 8 fr.
Verkrijgbaar bij alle dagbladverkopers.

1963 FALJIET VAN TAALWETTERIJ...

In een artikel verschenen in « De Standaard » schrijft mr. Edg. Van Cauwelaert, voorzitter van het Vlaams Komitee voor Brussel, dat de uitvoeringsbesluiten voor de taalwetten van 1963, meer bepaald inzake het onderwijs « een enorme achteruitgang ten overstaan van de wet van 1932 en een katastrofe voor de Vlaamse gemeenschap te Brussel » betekenen. Het zijn wij niet die het schrijven, maar iemand die wel door iedereen als een bevoegd en gematigd man wordt beschouwd. Het is het moment om te herinneren aan Hertoginnedal, aan de triestige rol gespeeld door de heer De Saeger (die er voor beloond werd met een ministerportefeuille), aan de machtige artikelen verschenen in de Vlaamse pers van C.V.P.-strekking om van Hertoginnedal een diplomatiek sukses en van de taalwetten van 1963 een grote Vlaamse overwinning te maken! Lazen wij toen niet dat de Vlaamse kapitulatie van Hertoginnedal gunstige rezultaten zou opleveren : de redelijkheid van de Vlamingen, hun toegevingen zouden voor gevolg hebben dat er te Brussel meer begrip en tegemoetkoming voor de Vlaming, een gunstiger klimaat mocht verwacht worden. Wij moesten vertrouwen hebben, het zou allemaal veel verbeteren en voor de Vlaamse randgemeenten met faciliteiten bestond er waarachtig niet het minste gevaar meer!

De afgetakelde en uitgeholde taalwetten werden als grootse Vlaamse verwezenlijkingen begroet. Tegenover de « negatieve » houding van de Volksunie (wij hadden nochtans door tal van amendementen gepoogd, maar tevergeefs, deze wetten te verbeteren) werden de verwezenlijkingen gesteld van de Vlaamse C.V.P. : naar de oplossing van de Vlaamse problemen langs wegen van geleidelijkheid en gematigdheid, zonder federalisme !

Het zou erg wreed zijn thans de kranige artikelen van toen opnieuw te publiceren. Want sedertdien is voor de duizendste keer in de geschiedenis van de Vlaamse Beweging bewezen dat Vlaamse redelijkheid en Vlaams geduld zeer slecht beloond worden in deze moedwillige unitaire en anti-Vlaamse staat. Iedere regering in deze staat is moedwillig tegenover Vlaamse rechtsaanspraken, is er op bedacht de Vlamingen te foppen en te bedriegen. Is dit krasse taal, is dit overdreven ? Kijk naar de feiten en oordeel zélf !

Waarom moest het meer dan volle drie jaar duren vooraleer eindelijk de uitvoeringsbesluiten gepubliceerd werden om de taalwetten van 1963 te kunnen toepassen ? Meer dan drie volle jaren hebben de opeenvolgende regeringen, in overtreding van de grondwet, moedwillig de tenuitvoerlegging van de nieuwe taalwetten gesaboteerd en tegengehouden.

Waarom ? Omdat de tijd tegen ons werkt, omdat ondertussen het dolle verfransingsoffensief in de ganse Brusselse agglomeratie ongestoord zijn gang kon gaan. In de verfransingsbalans zullen deze jaren, wanneer de statistieken over de achteruitgang van de Vlaamse klassen zullen gekend zijn, zeer zwaar wegen.

Waar was al deze tijd de grote overwinnaar, de Vlaamse C.V.P. ? Was zij in de oppositie versukkeld, machteloos geworden ? Neen, zij steunde steeds de regering, zij was steeds akkoord met de gevoerde regeringspolitiek ! Dat is toch de waarheid ! Of niet ?

Toen de huidige onzalige koalitieregering tot stand kwam tussen C.V.P. en P.V.V. hebben wij de Vlaamse C.V.P. bezworen, aan dat spel niet mee te doen. Tevergeefs ! De Vlaamse C.V.P.-fraktie, de sterkste homogene groep in de Kamer (sterker dan gans de P.V.V. speelt geen rol, tenzij de rol van lamme-goedzak voor wie alles goed is. Wat blijft er van het prestige van de Vlaamse C.V.P. nog over na de klucht, opgevoerd rond de publikatie van de uitvoeringsbesluiten en nadat blijkt wat deze uitvoeringsbesluiten inhouden ?

Eens te meer van twee zaken één : ofwel hebben de Vlaamse C.V.P.-ers de inhoud en de strekking van de uitvoeringsbesluiten op voorhand gekend en zijn zij er mee akkoord geweest, wat dan hun zoveelste kapitulatie betekent; ofwel zijn zij niet gekend geweest, worden zij botweg voor het voldongen feit gesteld, iets wat zij niet kunnen dulden wanneer zij niet volledig hun gezicht willen verliezen.

Na hetgeen reeds in de pers geschreven werd over de mizerabele uitvoeringsbesluiten is het overbodig, hier nog eens in herhaling te vervallen : het is duidelijk dat de Vlamingen eens te meer het slachtoffer zijn van een anti-Vlaamse regeringspolitiek onder druk van de P.V.V., zoals men dat moest verwachten. De taalwetten worden verder uitgehold en onschadelijk gemaakt. Voor Brussel verliest de taalinspektie in het onderwijs ieder nut en iedere zin; men keert terug tot « la liberté du père de famille », geëist door de P.V.V. en « La Libre Belgique ».

Het wordt nu wel zeer duidelijk dat de zogezegde « opbouwende politiek », de politiek van geleidelijke verwezenlijkingen, van geduldig voortbouwen aan de taalwetgeving, dat gans deze politiek uitdraait op een faljiet : als bekroning de terugkeer naar de wantoestanden van vóór 1932 !

In het vooruitzicht : het verlies van Brussel en weldra van een groot deel van Vlaams Brabant. Een sukkelgang, een geknoei zonder einde.

Daar tegenover staat alleen de bevrijding uit de greep van het unitarisme, de verlossing uit de konservatieve en reaktionnaire mentaliteit. Wij wachten met ongeduld, gans Vlaanderen wacht met ongeduld op de dag dat de Vlamingen in de C.V.P. en in de B.S.P. zich eindelijk zullen bevrijden van de *(lees verder op blz. 2)*

NAAR 3.000 !

Verleden week zondag was de nationale streefnorm die we voor onze schokaktie hadden gesteld, reeds overschreden : 2.518 nieuwe abonnementen, hetzij 18 boven de norm.

Op dit ogenblik moeten we ergens halverwege tussen 2.500 en 3.000 hangen, misschien wel al dichter bij de 3.000 dan bij het cijfer van de streefnorm. Voor zover we het thans kunnen uitmaken, is Zwijndrecht nog steeds de eerstgeklasseerde afdeling : 100 nieuwe abonnementen, waarvan 56 alleen reeds door mevrouw Stevens gemaakt !

Mits een verenigde krachtinspanning gedurende de laatste dagen van de schokaktie kunnen de 3.000 overschreden worden. En indien onze oude abonnenten dezer dagen niet verzuimen hun hernieuwing aan de postbode te betalen, dan wordt het een ongelooflijk succs over heel de lijn.

Reeds nu past een (voorlopig) woord van dank en hulde aan onze propagandisten en kaderleden. Wat zij klaargespeeld hebben in luttele weken tijds, kan niemand anders in heel Vlaanderen !

En zij doen voort : op naar de 3.000 !

... DUS FEDERALISME !

WIJ en gij

vlaams nationaal

SOCIALE ORGANIZATIES

De brief van L.F. van Kuurne heeft me wel wat verwonderd. Hoe is het mogelijk dat een V.U.-lid in het jaar 1966 nog zo'n opvattingen durft neer te pennen ?

Nemen we, zonder ze uit hun verband te rukken, enkele stellingen van L.F. onder de loep :

« Hiermee wil niet gezegd zijn dat de V.U. het sindikaal feit moet negeren, integendeel ». Einde van citaat.

Wat is het nu ? Wanneer de V.U. het sindikaal feit niet moet negeren, dan moet ze er pozitief tegenover staan. Het is het een of het ander. « Maar een uitgesproken V.U.-sindikaat of V.U.-mutualiteit gaat lijnrecht tegen de evolutie die er een is van ontzuiling en afbraak der parallele organizaties ». Einde van het citaat.

Die ontzuiling en afbraak is niet voor morgen, beste L.F. Ze kan best nog 'n halve eeuw duren en intussen zullen de 500.000 kiezers van de V.U. maar doorgaan met hun centen aan de tegenstrevers te overhandigen ! Zo iets gaat niet op, nietwaar L.F. ?

J.V., Gent.

BRUSSEL

De taalwet schrijft te Brussel in de gemeentelijke, staats- en parastatale diensten de tweetaligheid van de loketbedienden voor ; over de mondelinge betrekkingen wordt echter niet gesproken. Bijna steeds wordt men er op grond van de Brusselse traditie in het Frans aangesproken. Hier ligt één van de hoofdoorzaken van het verfransingsproces in de hoofdstad. Door de politieagent, door de kleinste gemeentelijke bediende, door de loketbediende wordt de Vlaming in het Frans aangesproken, zodat hij steeds in een strijdpozitie verkeert wil hij zijn taal doen eerbiedigen. Talrijk zijn dan ook zij die aan de verfransingsdruk toegeven.

Er werden de laatste tijd geleerde vergaderingen belegd over het probleem Brussel, heel vaak echter zonder konkrete aktiebesluiten.

Zonder aan betweterij te doen, ben ik zo vrij volgende suggesties aan de leiding van de V.U. ter overweging te geven.

IJveren om een artikeltje in de taalwet te doen inlassen, dat de tweetalige aanspreking door de loketbedienden in de Brusselse gemeentelijke, staats- en parastatale diensten voorschrijft.

Strijden voor Vlaamse kinderkribben te Brussel ; hier begint het verfransingsproces van onze Vlaamse kinderen.

De V.U.-provincieraadsleden en gemeentemandatarissen aanzetten, waar dit nog niet gebeurde, om in hun respektieve gemeente- en provincieraden toelagen te doen stemmen ten voordele van a-politieke Brusselse Vlaamse verenigingen die zich duchtig inspannen voor de Vlaamse belangen in de hoofdstad o.m. het Vlaams Komitee Brussel, de Centrale voor Vlaamse Verenigingen te Etterbeek, enz. In die raden zou eveneens dienen geijverd voor het stemmen van moties die een werkelijke tweetaligheid van de hoofdstad eisen.

De V.U. heeft talrijke aktieterreinen, maar geeft ook blijk van een grote vitaliteit. Te Brussel een volledige gelijkberechtiging voor de Vlamingen bewerken, is haar moeilijkste, maar ook haar verhevenste taak.

K.M., Ganshoren.

VERSE ZEEVIS
Visverdelers en diepvrieshouders, vraagt inlichtingen en prijslijst.
FIRMA DEPREZ
Vismijn 104
OOSTENDE
Tel. : 059 - 717 15

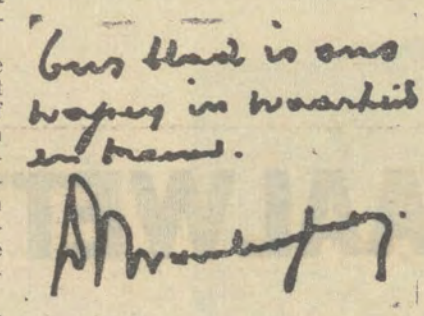

PARLEMENTAIRE WEDDE I

Het proefbalonnetje dat in verband met een eventuele nieuwe verhoging der parlementaire vergoeding in pers en radio werd opgelaten, heeft de openbare opinie werkelijk fel geschokt. Niet te verwonderen trouwens. Voor de jongste wereldoorlog bedroeg die vergoeding 42.000 fr. Op dit ogenblik bedraagt ze 300.000 fr. plus 52.000 fr. duurtebijslag. Dit is meer dan acht maal meer dan het vooroorlogse bedrag.

Des te erger wordt dit reeds buitenmate verhoogd bedrag algemeen bekritiseerd, door hetgeen we steeds vernemen over de ziekte der parlementaire afwezigheden tijdens de zittingen. Het is immers een publiek geheim dat de jongste drie jaar het gemiddeld aantal halve-dag-zittingen per jaar ± 70 bedraagt zowel voor de Senaat als voor de Kamer en dat gemiddeld niet de helft der parlementairen deze zittingen bijwoont. Zodat men per parlementslid ± 36 bijgewoonde parlementszittingen telt, waarvoor die dames en heren dus 10.000 fr. per bijgewoonde zitting ontvangen. Inderdaad niet te versmaden ; doch blijkbaar nog niet genoeg in deze tijd van financiële bezuinigingen...

En dat men ons niet voor de voeten werpe dat de parlementairen ook zitdagen en andere kiesreklame te verzorgen hebben. Er zijn in Vlaanderen immers meer mensen die zonder enige vergoeding na hun dagtaak nog heel wat presteren aan kultureel en sociaal werk. Neen, voor de openbare mening kan er deze keer geen nieuwe parlementaire vergoeding door. Des te meer daar die dames en heren, op enkele uitzonderingen na, dan nog vooraf een rijkelijk beroep of kumul verzorgen of andere betaalde politieke mandaten kumuleren, wat niet het geval is voor de ministers.

WIM MAES

vraagt U zijn militanten in moeilijke ogenblikken (boete en gevang) niet in de steek te laten. Stort onverwijld uw steun op één der twee onderstaande rekeningen bij de Kredietbank van uw gemeente :

— rek. nr. 1100/37.305 van de V.M.O. - Antwerpen of

— rek. nr. 1100/36.971 van het Vlaams Solidariteitsfonds.

ALLEEN DEZE TWEE rekeningen staan onder mijn ersoonlijk toezicht.

Zo oordeelt de openbare opinie in Vlaanderen en wellicht in heel het land. Ik wil hopen dat pers en radio deze opinie zullen steunen naar vermogen. Want een nieuwe parlementaire vergoedingsverhoging wordt als een soort uitdaging beschouwd.

W.S., Mechelen.

PENSIOEN

Een paar weken geleden trof de regering een nieuw besluit voor gepensioneerden. Dit laat hen toe, nog méér uren te werken dan voorheen. Waarlijk een grote gunst die de gepensioneerden op gejuich zullen onthaald hebben. Zoals iedereen weet is de pensioenregeling in ons land nog verre van gunstig voor velen. En ook dit weet de regering. Daarom ook dit besluit : liever dan het geld te halen uit de pensioenkas om het tekort bij de mensen met klein pensioen aan te vullen, moeten zij er voor werken. En vergeten wij ook niet dat op de gepresteerde uren nog belasting mag gelegd worden, want sluikwerk is niet toegestaan.

Ook op het punt van het pensioen is er nog veel werk weggelegd voor onze V.U.-parlementairen. Zij dienen vooral te streven naar een gelijk en menswaardig pensioen voor iedereen, zowel werkman en bediende als zelstandige. Er moet zelfs gewerkt worden aan een voorstel : ieder zijn pensioen aan 60 jaar.

Wanneer zij dit kunnen voorleggen, dan zal in alle klassen van de bevolking en door de massa ingezien worden dat ook de V.U. werkt voor sociale vooruitgang.

G.H., Nieuwpoort.

PARLEMENTAIRE WEDDE II

In de pers worden de nodige proefballons opgelaten om de bevolking de pil van de weddeverhoging van parlementairen en ministers vlot te laten slikken. En dat is wel nodig, want de gewone man, Honoré Gepluimd, zal in deze tijd van versobering, geleidelijke ekonomische stagnatie en zelfs achteruitgang (steenkool, staal, tekstiel), die pil niet gemakkelijk verteren. Vooral niet onder een regering die beweert « besparingen » door te voeren.

Om echter toch niet volledig negatief te zijn, laat ons even de jaarwedden nagaan : parlementairen : 300.000 fr. ; minister : 725.000 fr. (parlementaire wedde inbegrepen) ; eerste-minister en minister van Buitenlandse Zaken : 775.000 fr.

Eerste vaststelling : de ministers verdienen vast en zeker genoeg ! Ongeveer 60.000 fr. per maand, zonder andere voordelen te vermelden, volstaat menen we ruimschoots.

En de wedde van volksvertegenwoordiger en senator dan ? Wel, een gewone weddeverhoging en dus een gelijke wedde voor allen, is mijns inziens onrechtvaardig.

Een Brussels parlementair is immers na enkele minuten verplaatsing op «zijn werk » (parlement). Zijn kollega uit Luksemburg of West-Vlaanderen heeft uren nodig om zich naar het parlement te begeven en huiswaarts te keren. De afstand van woonplaats (kiesdistrikt) tot Brussel doet dus sommigen veel tijd verliezen, waar hun dienstbetoon en andere aktiviteiten dus onder lijden. Willen zij dan toch hun werk degelijk verzorgen, dan zouden ze wel verplicht zijn een bediende in dienst te nemen.

Om dit toe te laten kan dus wel een verhoging van de parlementaire wedde overwogen worden. Maar dan evenredig met de afstand van hun woonplaats naar Brussel.

Wat denken de lezers en de parlementairen hierover ?

J.V., Oostende.

DOORSTUREN !

In een lezersbrief van vorige week wordt gezegd 0,15 fr. te plakken bij het doorsturen van weekbladen. Ik denk dat de geadresseerde, die men wil overtuigen, hierdoor wel taks mag betalen, wat hem zeker niet te best zal stemmen. Ware het niet mogelijk, regelmatig in een kader een oproep te doen voor het doorgeven of doorsturen van « WIJ « met telkens het juiste bedrag van de postzegel (0,40 fr.?).

Wat de abonnementenslag betreft : Veurne-Adink.-De P. heeft er reeds 32. De 50 zullen we wel halen.

J.L., De Panne.

De redaktie draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud der gepubliceerde lezersbrieven. Ze behoudt zich het recht van keuze en inkorting voor. Over de lezersrubriek wordt geen briefwisseling gevoerd.

van de redaktie

Brussel, 8 december 1966.
Betreft : rubriek "Dokument".

Een paar maanden geleden begonnen we op pagina 9 met een nieuwe rubriek. We namen ons voor, af en toe een dokument te publiceren, waarvan we verwachtten dat het (beter wellicht en duidelijker dan een artikel) tot de verbeelding van de lezer zou spreken. We hoopten, toch genoeg materiaal bijeen te kunnen scharrelen om die rubriek een paar maal per maand te kunnen brengen en om ze steeds aktueel én overtuigend te kunnen houdon.

In hoeverre we daar in geslaagd zijn, moet de lezer zelf maar uitmaken. Wat ons betreft is het een meevaller geworden : er gaat geen week voorbij of we krijgen korrespondentie over deze rubriek. Steeds weer sturen lezers ons dokumenten op die een publikatie ruimschoots waard zijn. Met als gevolg dat we het kadertje "dokument" - tegen onze eigen verwachting in - om de week kunnen brengen en dat nog heel wat materiaal van (waarschijnlijk ongeduldige) lezers op zijn beurt ligt te wachten. Deze week komt op bladzijde 9 mgr. Desmedt aan de beurt met een dokument dat eens te meer het oude gezegde bevestigt : geld heeft geen reuk. Zelfs geen taal, zouden we zo zeggen.

Zo groeide uit een losse gedachte en uit een paar toevallig voorradige dokumenten een rubriek die blijkbaar in de smaak valt en die eens te meer aantoont, hoe prettig en nuttig de samenwerking tussen lezers en redaktie kan zijn.

WIJ

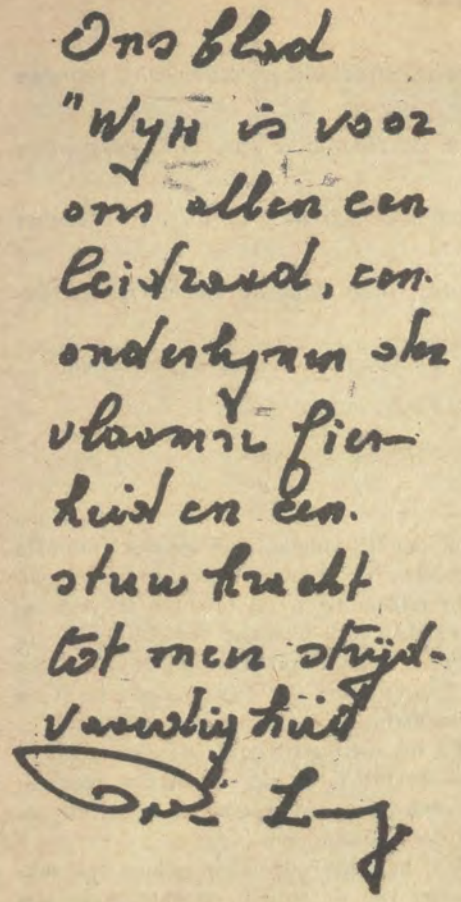

● *De cité ardente nam het niet...*

wigny op kale luikse kermis

(m.v.d.b.) Verleden zondag is de heer Wigny, minister van justitie en van Franse kultuur, een avontuur overkomen waarvan hij nog altijd niet bekomen is. Het gebeurde te Luik, de woelige stede, waar de académie royale de langue et de littérature française de honderdste verjaring van de geboorte van de dichter Albert Mockel herdacht. Het was er natuurlijk een selekt gezelschap, met de nodige académie-leden, ambassadeurs en zelfs een autentieke hertogin. Na de verschillende ontvangsten met de daarbijhorende toespraken zou het slotwoord gesproken worden door de heer Wigny. Met Gorter zouden wij kunnen zeggen « een nieuwe rede en een nieuw geluid ». En wélk geluid !

Lees ende savoureer : « Wij zijn diep gehecht aan onze moederspraak. Wij moeten ook de liefde begrijpen die anderen koesteren voor de taal, waarin zij hun eerste liederen geleerd en hun eerste gebeden gestameld hebben. Wij wensen ongetwijfeld onze Waalse grond te zien gevrijwaard blijven van alle besmetting, maar aan de andere zijde heeft men dezelfde bekommering (...) Men heeft er vooral belang bij zijn landgenoten te begrijpen.

« Welke ook de verspreiding van de andere talen zij, het is met Belgen dat onze kinderen dagelijks in kontakt zullen komen voor hun zaken, voor hun politieke belangen en zelfs in hun familiekring. Een onwetendheid zou licht kunnen verklaard worden als een misprijzen, en een weigering Nederlands te leren als een beledigging ».

De aanwezigen reageerden anders dan de minister het blijkbaar verwacht had. Vous vous imaginez, mon cher ? Nederlands leren ? Allons donc ! En zeggen dat de minister nog zijn fluwelen handschoenen had aangetrokken om zijn taal- en rasgenoten toch zo voorzichtig mogelijk, met al de vereiste « doigté », duidelijk te maken dat zij er toch niet slecht zouden aan doen een mondje Nederlands te leren.

Neen maar, hoe durft hij het te bestaan ! En de Luikse fine fleur heeft het hem dan ook duidelijk te verstaan gegeven. Er ontstond deining in de zaal, enkelen kregen hoestbuien, anderen trappelden met de voeten en enkele tientallen wandelden op aggressieve wijze de deur uit. Ten teken van protest.

En ter lering van wie zich mocht afvragen wat de heer Wigny nu eigenlijk wel miszegd heeft, vermelden wij nog dat de vereniging « Les Amis de l'Art de Wallonie » met echt-Waalse verontwaardiging de puntjes op de i zet en een motie heeft wereldkundig gemaakt waarin « ni plus ni moinsse » beweerd wordt dat « onder voorwendsel de nagedachtenis van Albert Mockel te huldigen, een politieke meeting is gehouden ». En de vereniging keurt « de protestanten goed die onder de leiding van haar voorzitter deining verwekt en de zaal verlaten hebben ».

Zie zo ! Dat weten we nu ook weer. De Walen hebben zich daar nogmaals laten kennen zoals ze werkelijk zijn : vol van hooghartige pretentie, absoluut gesloten voor elk gebaar van toenadering tot de Vlamingen, zonder enig begrip voor de vereisten van het samenleven met anderstaligen in een tweetalige staat.

En dan maar zwammen in de Vlaamse kranten over dialoog en goede wil en pogingen om overeen te komen ! De enige dialoog die onder de huidige omstandigheden met de Walen mogelijk is, bestaat er in dat de Vlamingen zouden bereid zijn de Waalse eisen en argumenten in alles, altijd en ongewijzigd te onderschrijven, steeds maar ja te zeggen en hun eigen mening op zak te steken om die van « onze Waalse vrienden » bij te treden.

Wij bedanken feestelijk voor zulk een dialoog met mensen die steeds uit zijn op eigen belang, en geen oog hebben voor andermans noden.

Met mensen zoals de Luikse betogers, die voor ons en onze taal enkel misprijzen over hebben, is maar één enkele dialoog mogelijk : een zakelijk gesprek over een scheiding van tafel en bed en dit zo spoedig mogelijk !

● *Volksunie-standpunt verwekt A.C.V.-herrie.*

faljiet der taalwetterij

(vervolg van blz. 1) drukkende heerschappij der unitaristen aan de top der partij en de politieke vrijheid zullen opeisen om openlijk uit te komen voor wat velen onder hen reeds als de enige oplossing zien : de hervorming van de staat op federale grondslag.

De toon, aangeslagen door oud-minister Vranckx in de Kamer vorige week toen hij zich met een zekere waardering uitliet over het federalisme als een faktor van vernieuwing in ons volledig verstard politiek leven, werd door velen aangevoeld als bevrijdend.

Bevrijdend omdat de drie traditionele partijen met gans hun log gewicht drukken zelfs op het politiek denken. Het konservatisme heeft in België een onverdraagzaam karakter aangenomen en maakt iedere vernieuwing in onze samenleving onmogelijk. Dit is waar op alle gebied. De jeugd kan zich alvast niet verzoenen met deze triestige mentaliteit. De door de heer Vranckx gedane voorstellen zijn ontoereikend en zijn naar onze mening moeilijker te verwezenlijken dan een grondige hervorming, die rezoluut een nieuwe tijd zou inluiden.

De Vlaamse gemeenschap is eens te meer in het defensief, wordt achteruit gedrongen en uitgedaagd. Doch in de geesten en in de harten groeit thans de stuwkracht die vlugger dan men verwacht losbreken kan in een reaktie, een offensief dat onweerstaanbaar alle tegenstand wegveegt om de heilzame krizis te verwekken waaruit alleen het federalisme nog een uitweg zal bieden.

F. van der Elst.

LEUVENSE STUDENTENKRONIEK

VLAAMSE PROFS, WAAR BLIJVEN JULLIE ?

Verleden week woensdag stond Leuven weer op zijn kop. De aangevraagde betoging door de hoofdstraten van de stad was door C.V.P.-burgervader Smets verboden. De invloed van P.V.V.-schepen Sprockeels, verdediger van de frankofone vrijheid en van de handelaars van de Leuvense Belangen, zal hierin wel een grote rol gespeeld hebben. Voordien was door de studentenleiders druk onderhandeld met de burgemeester. Hij wilde echter van geen liefde weten. Zoals in de grote dagen ontbood hij de rijkswacht. De studenten gaven een persbericht uit, waarin ze stelden dat de burgemeester het vertrouwen van de Vlaamse studenten niet meer waardig was. Hij liet weten dat dit het droevigste feit was uit zijn politieke loopbaan. De sukkel !

De verboden betoging ging toch door en de woede van de burgemeester was niet te beschrijven. De rijkswachters waren er met waterkanonnen en traangas. Ze spoten hun kanonnen leeg, eerst op de studentenleiders die bleven staan en later op het gros toen men toch op straat betoogde. Wellicht lopen er nu nog een paar studenten met een verkoudheid rond. Op een bepaald ogenblik was het verkeer zo in de war, dat de rijkswacht zich met al haar zwaar materiaal niet meer kon verplaatsen. Alle drukke kruispunten waren door manifesterende studenten bezet. Het stationsplein, waar alle verkeer langs moet, was volledig ontredderd. Het station zelf werd overrompeld door studenten die op de voet gevolgd werden door rijkswachters, die hen probeerden van dit nevralgieke punt weg te kloppen.

Ondertussen is gebleken dat de studenten het probleem Leuven niet als een apart geval beschouwen. Men moet het inderdaad in het Belgisch politieke kader plaatsen. Dit is duidelijk wanneer men de politieke gebeurtenissen van de laatste maanden onder oog neemt.

Er was Zwartberg waar de holdings winst boekten ten koste van de gemeenschap en verlies leden op de rug van de werkman.

Onlangs beleefden we de zaak Rotem. De twee doden van Zwartberg waren geen les geweest. Iedereen moet maar zijn plan trekken !

Het wetsvoorstel Verroken kon niet gestemd worden ondanks de meerderheid van de Vlamingen in dit land.

De taalbesluiten die zopas verschenen, zijn uitgehold, zodat de wet van 1963 geen enkel nut meer heeft. Men hoeft de franstalige kranten maar eens te lezen om te weten hoe gelukkig ze zijn.

Dan het geval Leuven zelf. Niemand weet wat er juist gebeurt, zelfs De Somer niet. Hij weet niet eens, hoeveel kommissies er zijn en in welke hij zetelt.

We zouden eens graag weten in hoeverre het parlement nog iets te vertellen heeft. Alles wordt door enkele heren bedisseld in duistere Brusselse hoeken. Wanneer het volk zijn onbehagen laat blijken, is de eenheid van het land in gevaar en spreekt men met hoge stem over gezagskrizis. Voor ons, Vlaamse studenten, is het tevens pijnlijk te moeten vaststellen dat de machten die telkens in gebreke blijven de sindikaten en de grote politieke partijen zijn. Voornamelijk dan het A.C.V. en de C.V.P. Het loopt hier in Leuven vol met A.C.V.- en C.V.P.-profs. Zijn dat dan allemaal onbekwamen ? Het is niet te verwonderen, dat ze voor het ogenblik met geen vergrootglas te bespeuren zijn. Het is bijzonder treurig te moeten vaststellen, dat langs franstalige zijde het initiatief om Leuven één en onverdeeld te houden altijd van de profs uitgaat. De Vlaamse profs, enige uitzonderingen daargelaten, verroeren geen vin en laten alles aan de studenten over.

Het is verleden week weer eens duidelijk gebleken dat de rijkswacht en de politie onze vrienden niet zijn. Zij zijn de behoeders van dit hele rotte sisteem en worden erdoor misbruikt. De rijkswacht is een korps dat België moet in stand houden. Het is de pretoriaanse garde van de frankofone Brusselse bourgeoisie. Dit belet niet dat er onder de rijkswachters sympatieke kerels zijn, maar zij staan in dienst van een regime waar we hard tegen zijn en in die funktie zijn we ook tegen hen.

Intussen hebben ze ons op woensdag 7 december, wanneer de Vlaamse studenten tegen een Waalse «folklorestoet» betoogden, weer van hun knuppel gegeven.

Volgende woensdag 14 december kunnen ze proberen te beletten dat we betogen als de burgervader een illuzie rijker wil zijn. Maar die sukkel is ook te oud om te weerstaan aan de bevelen van Van der Poorten, Vlaamse minister bij de genade van « la Belgique de papa tra la la » ...

Testerep.

steen in sindikale kikkerpoel

(h. schiltz) Tijdens de zitting van de Kamer van volksvertegenwoordigers van 23 november l.l. werd een wetsontwerp besproken tot wijziging van de wetgeving op de ondernemingsraden.

Namens de Volksuniefraktie hebben wij het standpunt van de partij ontwikkeld. Onze tussenkomst eindigde met een vinnig debat.

In de meeste dagbladen werd enkel vermeld dat wij het A.C.V. zouden aangevallen hebben, wat op onze tussenkomst een eenzijdig licht werpt. Vermits het probleem van de sociale organizaties in Vlaams-nationale middens druk wordt besproken, lijkt het ons nuttig bondig de in de Kamer ontwikkelde stellingen samen te vatten.

Het eksperiment van de ondernemingsraden heeft in ons land niet de rezultaten opgeleverd die men ervan verwacht had. Al te vaak blijven de ondernemingsraden een schimbestaan leiden of verdoen zij hun tijd met onbelangrijke diskussies over ondergeschikte details.

Onvoldoende voorlichting door de direktie, onvoldoende scholing en belangstelling van de arbeiders zijn de voornaamste oorzaken. Vooral de afwezigheid van het kaderpersoneel en het ontbreken van een juridisch statuut van de ondernemingsraad in het algemeen statuut van de naamloze vennootschappen worden aangevoeld als grote leemten.

Verder heeft de ervaring in het buitenland opgedaan (o.m. in Duitsland en Joegoslavië) uitgewezen dat effektief dagelijks

(Vervolg op blz. 4).

(Vervolg van blz. 3)

medebeheer op het plan van de onderneming niet zo gunstig uitvalt, zelfs niet voor de werknemers.

Vandaar dat ook in sindikale middens meer en meer gedacht wordt aan een nieuwe oriëntering. Er wordt gedacht aan een hervorming van de vennootschapswetgeving teneinde de drie faktoren die de produktie van « meerwaarden » mogelijk maken, op evenwichtige wijze in de onderneming tot hun recht te laten komen, nl. het kapitaal, de kreatieve ondernemersfunktie en de arbeid.

In ieder geval moet gestreefd worden naar een echte voorafgaandelijke kontrole door deze drie groepen belanghebbenden over alle belangrijke beslissingen die het lot van de onderneming aangaan.

Tot dan toe lokte deze stellingname in de Kamer geen noemenswaardige onderbrekingen uit. Maar...

- *Hervorming in sindikale sektor noodzakelijk.*

de verenigingen van middenstanders en in het kader der politieke partijen komt het onderwerp steeds terug aan de orde van de dag.

Ik heb dan ook, naar aanleiding van de bespreking der begroting in de Senaat, de kat de bel aangebonden.

Het princiep dat voor de zelfstandigen de sociale zekerheid verder zou worden uitgebouwd tot volledig parallelisme met deze der loontrekkenden, is in brede kringen aanvaard en vooropgesteld.

Wij zijn er ons van bewust dat de uitbouw van dit gelijkstellend sociaal statuut, ten bate van de zelfstandigen, op vele nevenproblemen terecht komt. Maar het is toch de betrachting van al diegenen die met het lot der zelfstandige arbeiders begaan zijn, dat de weg pozitief moet worden opgegaan en in zo snel mogelijk tempo.

En nochtans zien we niet alleen die opgang gestermd, maar we stellen zelfs een achteruitgang vast.

Onlangs heeft de regering haar sociaal programma bekend gemaakt. De kinderbijslagen voor loontrekkenden worden verhoogd, evenals de werklozensteun. We aanzien dit als een rechtvaardige maatregel die zelfs belangrijker had mogen zijn. Maar daarentegen is er geen enkele aanpassing van enige sociale voorziening der zelfstandigen.

Dat betekent in feite een achteruitgang op de voorgenomen programmatie. Dat de eerste-minister op zeer profijtige wijze belooft dat hij volgend jaar door « rationele middelen de toestand der kindertoelagen voor zelfstandigen zal trachten te verbeteren », kan toch niemand voldoening geven. Van de andere programmapunten inzake de gelijkstelling der zelfstandigen heeft de eerste-minister trouwens niet gewaagd.

En dit niettegenstaande de aanwezigheid van de P.V.V. in de schoot der regering die zich graag opwerpt als de reddende engel der zelfstandigen.

Wij hebben voorstellen gedaan tot aanpassing van de sociale verzekering en om de zelfstandigen te verlossen van de administratieve doolhof die ze ontmoeten; en de P.V.V. stemde ertegen.

De P.V.V. heeft in de verkiezingsperiode op alle tonen en in alle talen de sociale gelijkheid der zelfstandige arbeiders met de loontrekkenden beloofd. Ze heeft de gelegenheid en de mogelijkheid daartoe gehad, maar voor de zoveelste maal heeft ze verraad gepleegd tegenover haar programma : de tweede editie van de fameuze 25 t. h. belastingvermindering !

Het is dan ook vanzelfsprekend dat de huidige houding van de P.V.V. bij de zelfstandigen wrevel en ontstemming heeft verwekt.

- *Een strijdgenoot en vriend ging heen...*

deze week in het land

- *De uitvoeringsbesluiten bij de taalwetten, uitgehold en ontkracht, worden met drie jaar vertraging gepubliceerd.*
- *In regeringskringen wordt weer, i.v.m. de financiële toestand, gesproken over « speciale volmachten ».*
- *Te Leuven mogen de Waalse studenten wél wat de Vlamingen verboden is : betogen in de zgn. « neutrale zone ».*
- *Luikenaars schelden minister Wigny uit, toen deze de tweetaligheid bepleitte.*
- *Het lijk van de Brusselse politieagent De Leener werd teruggevonden.*
- *De stafchef van het landleger, generaal Piret, nam ontslag.*
- *Minister Poswick heeft geen parachute-sprong gedaan.*

protest aan verkeerd adres

(h. schiltz) Het stellen van kandidaten voor de ondernemingsraden is voorbehouden aan de « erkende » vakverenigingen.

Wij merkten daarbij op dat de huidige wetgeving op de erkenning van de vakverenigingen zo is opgevat, dat alleen drie bestaande partijgebonden sindikaten in aanmerking kunnen komen.

Wanneer men een sindikale versnippering wil vermijden (die o.m. in Engeland zulke kwade gevolgen heeft gehad voor de ekonomie), dan moet men echter de werknemers toelaten aan te sluiten bij een vakbond die hun politieke opvattingen of partij niet bestrijdt. Tenminste wanneer het programma van deze partijen niets bevat dat als werkelijk reaktionnair zou kunnen beschouwd worden.

De sindikaten moeten dus hun partijpolitieke binding, alleszins deze met één enkele partij, verbreken. Ofwel moet de wetgeving zo gewijzigd worden dat de werknemers van iedere belangrijke politieke richting zonder hinder kunnen aansluiten bij een vakbond die hun politieke opinie eerbiedigt, niet alleen in teorie maar ook in de praktijk.

Het is naar aanleiding van deze stellingname dat enkele volksvertegenwoordigers van de A.C.V.-middens luidkeels protesteerden en beweerden dat er geen binding bestond tussen de C.V.P. en de kristelijke vakbonden.

Dat deze bewering niet met de werkelijkheid overeenstemt is niet moeilijk te bewijzen. Wij zullen daar nog op terugkomen. Intussen weze aangestipt dat alléén bij C.V.P.-vertegenwoordigers uit het A.C.V.-midden werd geprotesteerd. De socialisten kwamen rond uit voor de binding A.B.V.V.-B.S.P. De liberalen waren afwezig.

Wie te goeder trouw is, zal akkoord moeten gaan dat deze tussenkomst verre van anti-sociaal was. Zij was integendeel een pleidooi voor een eerlijke hervorming in een belangrijke sektor van het openbare leven, de sindikale sektor.

- *« Veel beloven en weinig geven... »*

niets voor de zelfstandigen

(dr g. de paep) Het is voor iedereen duidelijk dat het probleem der sociale zekerheid voor zelfstandige arbeiders steeds meer en meer op de voorgrond treedt. In de pers,

henri simonet

De een zijn dood is de ander zijn brood. Wijlen de burgemeester van Anderlecht, de heer Bracops, heeft voldoende goede smaak gehad om het tijdelijke met het eeuwige te ruilen op een ogenblik dat hij daarmee een ambitieus jongeman een grote dienst kon bewijzen : partijgenoot Henri Simonet zat te wippen van ongeduld om de trikolore sjerp te omgorden en de parlementaire erfenis van the great old man aan te treden.

Een jongeman? Wie de rijzige Simonet ooit ontmoet heeft (duifgrijs haar boven een hoog voorhoofd, intellektueel brilletje en lange tanden in een cheeseglimlach), zal hem ergens in de vijftig schatten. In werkelijkheid is hij nog geen veertig; heel wat politiekers van zijn leeftijd laten zich nog liefst als « jongeren » betitelen. Dit uiterlijk van gepondereerde, verstandige, bezadigde en wereldwijze vijftiger bewijst Simonet grote diensten! Zijn verschijning straalt een ervaring en een vertrouwen uit, die hij vergeefs aan zijn werkelijke leeftijd zou ontlenen.

Henri Simonet heeft zijn eerste sporen in de « grote » politiek verdiend als kabinetschef van Spinoy. Nu is dienen onder Spinoy nooit een pretje geweest : de Mechelse manitoe behoort tot het slag van lieden die een onaangenaam karakter paren aan een grenzeloze mensenverachting. Naar het schijnt kon Simonet met zijn baas goed over de baan. Dankte hij zijn sterke pozitie bij de minister uitsluitend aan onbetwistbare eigenschappen en aan een stevige intellektuele bagage? Of zijn er tussen beide mannen affiniteiten in de mensenverachting? Het laatste zou ons niet verbazen : zelfs een lachende Simonet doet nog koel en gerezerveerd aan. Het is niet alleen de lange gestalte die de man iets neerbuigends, iets uit-de-hoogte geeft.

Men moet Henri Simonet in ieder geval laten dat hij zich, in de korte tijd sinds de dood van Bracops, stevig van diens erfenis heeft meester gemaakt. Te Anderlecht zal men u vertellen dat het klaarblijkelijk ongeduld om-er-te-komen niet alleen ingegeven wordt door een drang naar grootse dingen, maar ook door een uiterst praktische kijk op wat nodig is in de onbarmhartige politieke struggle for life. Bracops was in de slachthuisgemeente de ongekroonde koning : hij had een levenslange optie genomen op het burgemeesterschap en hij was een der socialistische kampioenen van het aantal voorkeurstemmen. Zijn opvolger beseft volkomen dat hij zich in korte tijd een reputatie moest maken, wilde hij beslag leggen op deze komfortabele nalatenschap. De haast van Henri Simonet vloeit dan ook goeddeels voort uit deze overwegingen.

De Anderlechtse coming-man heeft de jongste tijd herhaaldelijk van zich doen spreken in verband met het ideologisch dispuut binnen de socialistische partij. Collard heeft een aantal van zijn saaie wekelijkse hoofdartikels in de partijbladen gewijd aan uitvoerige pogingen om de opvattingen van Simonet te weerleggen; Jos van Eynde, die op het vlak der ideologie wel altijd een afschrijver zal blijven, herkauwde de voorzitterlijke epistels in beproefde polderstijl.

Simonet noemt zich een pragmatisch socialist. Hij acht Quaregnon en heel het arsenaal van oude leuzen en vaandels uit de tijd; koel en nuchter cijfert hij uit, in welke mate de moderne maatschappij veranderd is en wat de socialistische partij moet doen om zich in die veranderde maatschappij een deel van de koek te snijden. De ortodoksen noemen het opportunisme en waarschijnlijk is het dat ook. De vraag die Simonet tracht te beantwoorden is immer niet « wat heeft het socialisme vandaag de gemeenschap nog te bieden ». Maar wel : « hoe krijgen de socialisten het deel dat hen toekomt ».

Het verschil is geen nuance; het is een beslissende verschuiving in de richting van wat inderdaad lastig anders dan opportunisme kan geheten worden.

Datzelfde opportunisme vindt men terug in Simonet's houding tegenover de Vlaamse aanwezigheid te Brussel. De Anderlechtse burgemeester geraakte in een perspolemiek met Craeybecks, toen hij verklaard had dat de verfransing van de hoofdstad een onherroepelijke evolutie is. Simonet is van huize uit franssprekend; hij leerde echter Nederlands en behoort tot de generatie die beseft dat een eentalige carrière à la Spaak onmogelijk is geworden. Het is opportuun, vandaag te Brussel mee te gaan met de anti-Vlaamse stroming. Simonet doet dat op zijn manier en die is anders dan het histerisch gebral van de oase-sjeiken : hij benadert het probleem zogezegd koel en objektief, om dan een verklaring af te leggen die toch weer niets anders dan het platste opportunisme is.

Een Streberige, ambitieuze, keiharde, verstandige, egocentrische opportunist als Simonet is op de duur stukken gevaarlijker dan een Janssens of een Demuyter. Deze hooghartige jongeman biedt in zijn koele onbewogenheid minder kwetsbare plekken dan de Brüssel-Vlaamsfantasten. Hij is het levendgeworden Brussels establishment : een dodelijk gevaar voor Vlaanderen.

dio Genes.

in memoriam mr. frans daeseleire

(mr. f. v. d. elst) Vorige zondag is te Antwerpen schielijk overleden meester Frans Daeseleire. Het is onze plicht, hier een ontroerde hulde te brengen aan de nagedachtenis van een trouw en diepovertuigd Vlaams-nationalist en een goede, onvergetelijke vriend.

Mr. Daeseleire is steeds een bescheiden man geweest, die er niets voor voelde om op het podium te staan of de aandacht op zich te vestigen.

Maar gans zijn leven is hij de trouwste onder de trouwen geweest, steeds waakzaam, steeds bezorgd, steeds bereid om te helpen wanneer op hem beroep gedaan werd in moeilijke omstandigheden.

Hoeveel brieven zou hij niet geschreven hebben om te protesteren, om de aandacht te vestigen op wantoestanden of gevaren, om raad te geven, om aan te moedigen of om te waarschuwen. Zijn voortdurende bezorgdheid voor de Vlaamse strijd was zo groot dat het voor hem een behoefte was naar de pen te grijpen en telkens weer te reageren op de gebeurtenissen.

Op alle Vlaamse manifestaties was hij steeds trouw op post : jaar na jaar kon men hem ontmoeten te Diksmuide, op het Zangfeest of waar ook maar enige Vlaamse betoging plaats greep.

Hij was een hoogstaand man die de achting genoot van allen die hem kenden. Hij was een zeer verdienstelijk en groot Vlaming wiens heengaan wij diep betreuren en wiens nagedachtenis wij steeds in ere zullen houden. Aan de geachte familie bieden wij onze oprechte kristelijke deelneming aan de smart die haar treft.

Wij nazijn

vlaams tijdschrift

WAALS GEKLAAG

De kommissievergadering van Ekonomische Zaken in de Senaat bieden gewoonlijk hetzelfde scenario : Waals geklaag en Vlaams stilzwijgen.

Na herhaalde klachten van Waalse senatoren over gebrek aan industrie in Wallonië nam senator Jorissen het woord om de minister statistische cijfers te vragen. Ten eerste het aantal arbeiders uit de Vlaamse arrondissementen die te Brussel of in Wallonië werkten en omgekeerd het aantal Waalse arbeiders die te Brussel werkten of in Vlaamse arrondissementen. Anderzijds vroeg hij naar het aantal jonge werkkrachten dat de jongste jaren in de Vlaamse en in de Waalse arrondissementen op de markt kwamen.

Dan zullen we klaar zien, zei senator Jorissen.

Inderdaad ! We wachten op de statistiek van de minister.

DIALOOG

Er is verleden woensdag weer een aardig stukje « gedialogeerd » tussen Walen en Vlamingen, deze keer dan tussen Waalse en Vlaamse studenten te Leuven.

Reeds de avond voordien was het in het Leuvens stadscentrum tot een rel gekomen : francofone studenten gijzelden in hun lokaal een paar Vlamingen. De gegijzelden kregen aardig wat klappen; toen de politie hen uiteindelijk uit het Walenkot haalde, bloedden ze hevig uit verschillende kwetsuren.

Woensdagnamiddag dan, naar aanleiding van de St Niklaasstoet der Waalse studenten, werd die rekening effen gezet : het lokaal « Manneke Pis » van de Brusselse francofonen aan de Oude Markt werd aan diggelen geklopt.

Ook langsheen de weg die de Waalse St Niklaasstoet volgde, kwam het tot een aantal incidenten. Aan het station werd het verkeer lamgelegd, net als de week voordien.

De T.V.-uitzending van Anderlecht's bekerwedstrijd bleek 's avonds een effektiever middel dan tien rijkswachtcharges om de vrede en de rust te herstellen.

« NEUTRALE » ZONE

De Vlaamse tegenbetogingen bij de Waalse St Niklaasstoet zijn het rechtstreeks gevolg van de schandalige houding van de Leuvense burgemeester. Zoals men weet heeft de C.V.P.-burgervader bij het begin van het akademisch jaar, onder druk van P.V.V.-fransKiljon Sprockeels en diens kafeebazen-vereniging, het centrum van Leuven tot « neutrale zone » uitgeroepen : een zone waarin niet mag betoogd worden. Aan dit verbod werd streng de hand gehouden, zolang het betogingen van Vlaamse studenten betrof.

De Walen echter kregen voor hun St Niklaasstoet (die niet alleen maar folkloristisch is, doch altijd ook een politieke inslag heeft) wél de toelating om in de neutrale zone te betogen.

Deze politiek van twee maten en gewichten, deze burgemeesterlijke willekeur waardoor aan de Walen te Leuven meer toegelaten is dan aan de Vlamingen, maakte een Vlaamse tegenbetoging onvermijdelijk.

De schuld voor de scherven, de brokken en de kwetsuren ligt dan ook volledig bij de C.V.P.-P.V.V.-notabelen en hun eenzijdige beslissingen...

De bewoners van de Westhoek, meer speciaal van de Moeren, zijn het moe om steeds opnieuw door « Brussel » gepaaid te worden. Ze richtten een bord op : « Daar met belofte men ons paait, en ons pomp toch niet draait, gij ze best naar Italië zendt; wij zijn verzuipen toch gewend ». Of het helpen zal ?

DE TRADITIE

De incidenten hadden in de nacht van woensdag op donderdag nog een staartje : een aantal straalbezopen francofone studenten zakte na het Waals St Niklaasbal af naar het Verbondskot om er herrie te schoppen. Zij kwamen van een kale reis thuis : ze werden opgewacht door een Vlaams ontvangstkomitee dat hen met klinkende argumenten terugjoeg en begeleidde tot in het stadscentrum.

Ach ja, zal men zeggen, deze Waals-Vlaamse knokpartijen behoren tot de Leuvense traditie. Inderdaad ! Ondanks alle fraaie retoriek over de wereldwijde uitstraling en de verheven betekenis als kontaktpunt van het ene en ondeelbare Leuven, is de campus aan de Dijle altijd de plaats waar Vlamingen en Walen op de vuist gingen en zelden of nooit de plaats waar ze tot een gesprek, tot uitwisseling en wederzijdse waardering kwamen. Leuven is in het klein, wat België in het groot (nou ja !) is : een plaats waar Vlaamse gastvrijheid en lankmoedigheid beantwoord worden met francofone arrogantie en Herrenmentaliteit. Dat het Leuvens stadsbestuur voor deze arrogantie nog plooit, is niet de fraaiste bladzijde in het Vlaams hoofdstuk over Leuven !

IN NAUWE SCHOENTJES

Dit blad gaat te vroeg op de pers opdat we nog verslag kunnen uitbrengen over de inoverweging (of de verwerping of de verdaging) van het wetsvoorstel Elaut in de Senaat.

De Volksunie heeft met haar teksten betreffende Leuven de unitaristen zowel in Kamer als Senaat het vuur duchtig aan de schenen gelegd. De PVV wist niet, hoe keren of draaien; zij wil immers zélf een reeks wetsvoorstellen over de taalproblemen neerleggen en kan dus het demokratisch spel niet helemaal negéren. De Waalse C.V.P.-ers kronkelden als palingen in de pan : zij hielpen destijds het wetsvoorstel Verroken kelderen, keurden nadien de inoverwegingneming van het kommunistisch wetsvoorstel Terfve goed en wisten nu geen blijf met hun figuur ten overstaan van het wetsvoorstel Elaut.

De Volksuniefrakties hebben met hun wetsvoorstellen een meesterlijke demonstratie gegeven van een goeddoordachte, konstruktieve en tegelijkertijd vastbesloten oppozitie.

EN NOGMAALS SOLDIJ

Reimond Mattheyssens heeft in 1963, 1964 en 1965 een amendement ingediend om de soldij van onze dienstplichtigen op 20 fr te brengen. Minister Segers vond het destijds « simpatiek » maar vroeg toch om het te verwerpen, wat natuurlijk ook gebeurde.

Voor 1966 diende onze volksvertegenwoordiger zijn amendement opnieuw in. Poswick, die graag sportief doet en zich per valscherm verplaatst of per helikopter naar de vergadering komt, was akkoord met het amendement. Hij vroeg echter om het te verwerpen voor het lopende dienstjaar, wegens de administratieve rompslomp. Voor 1967 was de zaak voor mekaar, zo beloofde hij.

Voor 1967 komt er echter ook niets van terecht. en de soldij blijft 15 fr. De sportieve excellentie slikte zijn toezegging ruiterlijk in. Mattheyssens heeft opnieuw zijn amendement ingediend, om Poswick publiek met de rug tegen zijn eigen belofte te plaatsen.

Na de zelfstandigen, laat de P.V.V. nu ook de miliciens in de steek !

TWEE DOKUMENTEN

Met behulp van veel publiciteit en met een zelfgenoegzaam gezicht heeft onze geliefde ACAPSUL (die in haar naam nog altijd leeft van de illuzie dat er te Leuven alleen maar franstalige professoren en akademisch personeel zijn !) de uitslagen bekend gemaakt van een opiniepeiling die gehouden werd door een — volgens het oordeel van de bevooroordeelde Acapsul — onbevooroordeeld instituut. Nu weet iedereen met een minimum van verstand dat al wie handig met statistische gegevens kan omgaan, er ongeveer alles mee kan « bewijzen ». Ten minste tegenover iemand die deze elementaire waarheid vergeet.

Het is niet de bedoeling hier kritiek uit te brengen op de metode en op het gebruik van de ingezamelde gegevens. Evenmin willen wij ons gaan vermeien (volgens het oude lied) in die oude herinnering aan het reusachtige Gallup-onderzoek in de Verenigde Staten van Noord-Amerika, waarvolgens de onbenullige Truman het onmogelijk halen kon in de volksgunst tegen iemand als Dewey. Truman werd verkozen ! En de voorzitter van de Acapsul en zelfs de spuwende professor Garitte (Prix Franqui — dat moét altijd bij zijn naam vermeld worden, zoals sinds een paar weken het « spuwende » nooit meer mag vergeten worden !) zijn oud genoeg om dit feit te kennen. Als zij het zouden willen kennen !

Veel belangrijker is dat zij, die zozeer hun mond vol hebben over een universeel uitstralende universiteit dat ze praktisch geen tijd over houden om normaal te eten en te drinken, plots een soort mechanisch middel hebben ontdekt om die universeel uitstralende in stand te houden in de aktuele muzeum-vorm. Zij die leven en dromen van intellektuele en geestelijke aristokratie en langs deze om de gehele wereld omvatten willen, leveren zich over aan een soort robot-metode. Zij die dag en nacht over de trouw aan de Belgische grondwet en de vrijheid van de huisvader denken, hebben ineens alle vertrouwen in de volksvertegenwoordiging en in demokratische verkiezingen verloren. Zij laten enkele honderden burgers uitkiezen, laten die enkele keren ja of neen knikken en dan vervalt ineens alle redelijke argumentatie en elk verantwoord en verdedigbaar inzicht. En hoewel zij dit zeker niet gezegd hebben, zou men toch moeten afleiden dat, nu het land en de vorst en de kardinaal en de Acapsul over een dergelijk volmaakt instrument beschikken, in de toekomst elke bijeenkomst van het parlement, elk beroep op de kiezers overbodig is geworden.

Misschien is dit alles wel enigszins onrechtvaardig, want wellicht geloven deze heren er zélf niet in. Misschien is het alleen maar omdat ze geen snedige argumenten meer kunnen uitdenken en omdat zijzelf het herhalen van enkele armzalige en niet afdoende beweringen moe zijn geworden. Misschien is het alleen maar omdat zij nu met zekerheid weten dat hun vat op parlement en partijen gebroken werd. Misschien is het zelfs omdat de machten achter de Brusselse schermen niet meer zo volledig en niet meer zo zelfzeker achter hen staan.

Dit zijn zo maar geen waardeloze veronderstellingen ! Want wat moet het die heren gekost hebben, ook « Vlamingen » naar hun mening te vragen. Ook al konden zij die zelf uitkiezen ! Wat een vernedering voor hen die in de naam van hun vereniging nog altijd niet willen erkennen, dat ze niet de vereniging is voor en van alle Leuvense proffen !

Het hoogtepunt van deze «dramatische» ontwikkeling wordt echter zo stil mogelijk gehouden. Helemaal achter de schermen. De worm zit immers in eigen rangen. Er is een tweede dokument van de Acapsul-voorzitter : een persoonlijke brief aan alle leden en misschien zelfs aan alle franstalige proffen om hen te vragen, toch maar geen petitie te ondertekenen voor de overheveling ! Dit tweede dokument is het bewijs hoezeer het eerste nodig was, en tegelijk hoe nutteloos ! Nodig om in de illuzie te kunnen blijven leven. Nutteloos, omdat het de illuzie niet redden kan.

Nemrod.

Wij nazijn

vlaams nationaal

GOED ZO, JAN !

Jan Verroken is blijkbaar ontwaakt uit de euforie die hem na Hertoginnedal anno 1963 inspireerde tot overwinningsartikels in « De Standaard » : het anti-Vlaams Brussels offensief, de zaak Leuven en de vervalste uitvoeringsbesluiten hebben in zijn boezem de heilige Vlaamse verontwaardiging terug aangewakkerd.

Verleden week in de Kamer verklaarde hij in beeldrijke taal « dat men in Brussel beter zou zwijgen over patriottisme, vrijheid en gelijkheid. Dat doet mij denken aan een bordeelhouder, die over zuiverheid praat ».

We weten niet of Jan zijn ervaring inzake bordeelhouders heeft opgedaan in eigen politieke vriendenkring. Om het even : het was fameus goed gezegd.

En nu de daden, Jan ! Zet de pooiers eruit.

LEK

Bordeelhouders zijn niet het enige verheven onderwerp dat in de Kamer ter sprake komt. Het Duffels C.V.P.-kamerlid Van Hamme verklaarde tijdens het debat over 's Rijksmiddelenbegroting o.a. het volgende : « Enkele dagen geleden — en ik mag dit hier nu wel zeggen, want wij zijn zo ongeveer onder ons — had ik de gelegenheid in het toilet naast de voorganger van de minister van Financiën te staan. Deze vestigde mijn aandacht op het feit dat er een kraantje was dat lekte en ik heb hem gezegd : « monsieur le ministre, il y a des fuites partout ». Hij heeft me geantwoord : « aan wie zegt ge het ». Ik heb hem daarop ook geantwoord : « Ik zeg het aan u ».

De heer Van Hamme wendde zich dan tot de huidige minister van Financiën : « Wat gevaarlijk is in uw budget, dat zijn de lekken die gaan geslagen worden ».

Wij vinden dat het nu maar eens moet gedaan zijn met de parlementairen voortdurend lastig te vallen over het zogenaamd absenteïsme. Het is toch duidelijk dat in de Kamer gewerkt wordt dat de stukken er af vliegen : zelfs het oponthoud in het « huiske » wordt gebruikt voor politieke besprekingen op het hoogste niveau !

GEEN NIEUWE BELASTINGEN

De P.V.V. is de jongste verkiezingsstrijd ingetrokken met op haar banieren de slagzin : « Geen nieuwe belastingen ». Sindsdien hebben de blauwe jongens dezelfde strijdkreet bij iedere gelegenheid opnieuw aangeheven.

We hebben destijds in een hoofdartikel al eens uiteengezet, hoe het met die verkiezingsbelofte eigenlijk gestaan en gelegen is. Verleden week kregen we er een nieuw staaltje van : de gemeenten zullen verschillende belastingen van 5 tot 6 % mogen verhogen.

Ze zullen het niet alleen «mogen », maar ook doen : ze worden er door de regering praktisch toe verplicht.

En de simpele P.V.V.-duif die binnenkort een hogere aanslag vanwege de gemeente aan huis besteld krijgt, zal in zijn argeloosheid de schuld bij zijn plaatselijke dorpsnotabelen leggen en niet bij de P.V.V.

Dat is trouwens de bedoeling !

Maar of het zal pakken ?

WETSVOORSTEL TERFVE

De kommunist Terfve heeft in de senaat een wetsvoorstel betreffende het toekomstig statuut van Brussel-Hoofdstad neergelegd; de inoverwegingneming van dit voorstel ging trouwens met de nodige ruchtbaarheid gepaard.

Wat staat er in die kommunistische tekst ? Ten eerste bepleiten de kommunisten het afbakenen van de Brusselse agglomeratie bij middel van volksraadplegingen. Ze zouden o.m. ook georganizeerd worden in gemeenten, « waar een belangrijk deel der bevolking een raadpleging met het oog op de aansluiting bij de agglomeratie verlangt ».

Het wetsvoorstel Terfve stelt inzake het onderwijs in Brussel-hoofdstad volgend beginsel voorop : « De vrijheid van keuze van de taal waarin de kinderen zullen onderwezen worden, voor alle ouders die het grondgebied van Brussel-Hoofdstad bewonen ».

Het spreekt vanzelf, dat deze beide punten regelrecht indruisen tegen wat in de Vlaamse beweging algemeen inzake Brussel-Hoofdstad wordt aanvaard en verdedigd.

WAT NU, VLAAMSE KOMMUNISTEN ?

Dit wetsvoorstel gaat uit van de kommunistische senaatsfraktie, met andere woorden van de kommunistische partij en dus ook van de Vlaamse kommunisten.

De Vlaamse kommunisten — die zich tegenwoordig zo graag opwerpen als zuivere flaminganten — moeten nu maar eens uitleggen hoe hun partij tot dergelijk anti-Vlaams, liberalistisch en kultuurimperialistisch standpunt is gekomen. Zij zijn verdedigers geworden van de « peerdefamilie » en mits een « raadpleging » mag de Brusselse olievlek voor hun part gerust openvloeien.

Ze moeten nochtans zeer goed weten dat iedere raadpleging in en om Brussel vervalst wordt door de anti-Vlaamse sociale en ekonomische druk.

We zijn uiterst benieuwd, hoe Jan Debrouwere zich hieruit gaat praten. We geven hem de raad, op voorhand af te spreken met zijn kollega's van de « Drapeau Rouge ». Want uit dit franstalig zusterorgaan van de « Rode Vaan » houden we te zijner intentie een reeks citaten klaar, die hij waarschijnlijk liever niet onder ogen van zijn Vlaamse volgelingen en lezers zal zien !

Verleden week woensdag te Leuven: stoïcijns-kalm staan Pol Goossens en zijn mede-betogers in de straal van de waterkanonnen.

met 14 dagen voorsprong de streefnorm bereikt

VERLEDEN ZONDAG REEDS 2.518 NIEUWE ABONNEMENTEN

(two) Toen we gedurende het voorbije weekend de jongste gegevens over de schokaktie begonnen te verzamelen, koesterden we na een paar cijfers eventjes de hoop dat de nationale streefnorm reeds zou bereikt zijn.

We praatten onszelf die gedachte echter uit het hoofd : de week voordien waren we immers nipt de kaap van de 2.000 voorbijgegaan en we meenden dat het nu — na de kaderdagen — wel een tikje kalmer zou worden met de rezultaten. Dat was natuurlijk nonsens die we onszelf wijsmaakten; onderhuids bleven we hopen dat we toch de 2.500 zouden halen.

Zondagnamiddag rond 16 uur hadden we zekerheid. We kwamen toen al aan 2.469 en we moesten de aanwinsten van twee goede arrondissementen (St. Niklaas en Tongeren-Maaseik) nog binnenkrijgen. Een paar uurtjes later was ook dat gebeurd en toen bleek rotsvast dat, met ruim veertien dagen voorsprong, de nationale streefnorm bereikt was : we stonden aan 2.518. Vandaag zijn we weeral een week later en we zijn er van overtuigd dat de rezultaten thans dichter bij 3.000 dan bij 2.500 zullen liggen.

En nu dan het klassement, te beginnen vanaf het zwakste en opklimmend naar het beste arrondissement, met tussen haakjes achter de naam van het arrondissement de stand in de klassering van de week voordien.

17. BRUSSEL (17)

47 t. h. van de norm. Week voordien : 37 t. h. Het bereiken van het streefgetal zal moeilijk, maar niet onmogelijk zijn.

16. ROESELARE (14)

54 t. h. van de norm. Week voordien 47 t. h. Het arrondissementsbestuur beloofde vast, de norm te zullen bereiken met een tikje vertraging.

15. BRUGGE (12)

56 t. h. van de norm. Week voordien 48 t. h. Ook hier een vaste toezegging, dat het streefgetal uiteindelijk zal bereikt worden.

14. LEUVEN (16)

60 t. h. van de norm. Week voordien 40 t. h. Duidelijk merkbare stroomversnelling in de richting van het verwezenlijken van het volle pond.

13. OUDENAARDE (10)

65 t. h. van de norm. Week voordien 54 t. h. Het arrondissementsbestuur is gerust in een 100 t. h. eindrezultaat.

12. GENT (13)

69 t. h. van de norm. Week voordien 48 t. h. Een grote sprong vooruit ! Beste afdelingen : Gentbrugge, Deinze, St. Amandsberg. De 100 t. h. worden gehaald.

11. ST. NIKLAAS (9)

80 t. h. van de norm. Week voordien 64 t. h. Laat begonnen, maar thans volop aan de slag. Eindrezultaat beslist boven 100 t. h.

10. ANTWERPEN (8)

82 t. h. van de norm. Week voordien 68 t. h. De (zeer hoge) streefnorm wordt beslist gehaald. Beste afdelingen : Zwijndrecht (waarschijnlijk nog steeds primus van heel het land), Edegem en Wilrijk.

9. AALST (15)

89 t. h. van de norm. Week voordien 43 t. h. Prijs van de grootste sprong vooruit in het klassement. Een pluim voor de afdelingen Herzele, Aalst en Erembodegem,voor de tandem Brion-Kieckens (25 ab.) en voor provincieraadslid Jan Caudron (26 ab.).

8. MECHELEN (6)

91 t. h. van de norm. Week voordien 80 t. h. Klein-Brabant en Nijlen aan de spits. Het arrondissement gaat beslist een eind boven zijn norm.

7. IEPER (11)

100 t. h. van de norm Week voordien 50 t. h. Prijs van de grootste inspanning deze week. Pluim voor de afdeling Woesten.

6 KORTRIJK (7)

106 t. h. van de norm. Week voordien 90 t. h. Afdeling Deerlijk in de bloemetjes. Een arrondissement met aspiraties een hoog eind boven 100 t. h.

5. OOSTENDE VEURNE-DIKSMUIDE (5)

182 t. h. van de norm Week voordien 131 t. h. Vaste toezegging voor een rezultaat boven 200 t. h. Vuurwerk voor afdeling Veurne, die de plaatselijke norm reeds voor 490 t. h. verwezenlijkte !

4. TONGEREN-MAASEIK (4)

210 t. h. van de norm. Week voordien 185 t. h. Uitbundige lof voor het kanton Mechelen-aan-de-Maas. Hoop op een eindrezultaat van 250 t. h.

3. DENDERMONDE (1)

225 t. h. van de norm. Week voordien 200 t. h. Van bij het begin der schokaktie primus, met ambities om het weer te worden. Kanjer van een bloem voor Lebbeke (een der kandidaten voor het afdelingsklassement), voor de Lebbeekse voorzitter Piet van Biezen, voor arrondissementsvoorzitter Verbeeren en voor afdeling Dendermonde.

2 TURNHOUT (3)

233 t. h. van de norm. Week voordien 190 t. h. Uitbundige hulde aan de afdelingen Ramsel, Geel, Turnhout en Herenthals.

1. HASSELT-ST TRUIDEN (2)

267 t. h. van de norm. Week voordien 199 t. h. Koene gooi naar 300 t. h., vooral dank zij uitblinkers Genk (afdeling en kanton), Hasselt, Beringen, Herk de-Stad en Opglabeek. De mijnstreek geeft gans Vlaanderen het voorbeeld !

SENATOR ELAUT :

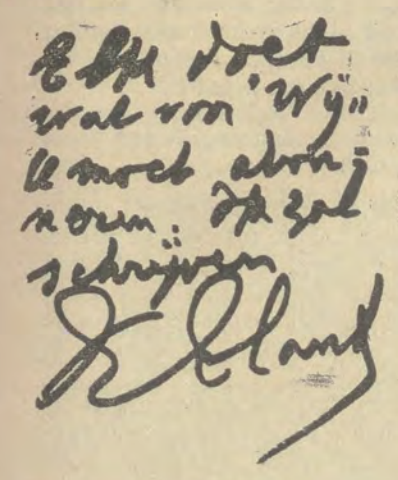

RIJKSWACHT

Vóór de stemming over de begroting van de rijkswacht legde Reimond Mattheyssens namens de V.U.-Kamerfraktie een scherpe verklaring af.

Onze vertegenwoordiger protesteerde tegen het misbruik dat de regering van de rijkswacht maakt. Hij betoogde dat de rijkswacht niet wordt ingezet tegen diegenen die de vrije meningsuiting beletten, maar wél tegen diegenen die van hun recht op vrije meningsuiting g e b r u i k maken. Hij zei dat de vrees gegrond was dat de regering hiermee zou doorgaan, gelet op een verklaring van de minister van binnenlandse zaken die de rijkswacht te zijner beschikking heeft. Vanderpoorten had verklaard dat de Vlaamse P.V.V. de Volksunie uit alle kracht zou bestrijden. Mede uit protest hiertegen heeft de fraktie tegen de begroting van de rijkswacht gestemd.

DE BRUG VAN PULLE

In de « Gazet van Antwerpen heeft prof. ir. V. Van Himbeeck het rapport aangevochten dat door enkele experten in opdracht van minister De Saeger over de instorting van de brug van Pulle werd opgesteld.

We zijn maar leken terzake en we geven grif toe, dat we er een beetje met open mond bijstaan wanneer Van Himbeeck en de experten hun vakjargon beginnen te spuien.

Er is echter een opmerking van Van Himbeeck, die ook 'n leek kan snappen en bijtreden:

« Het is verwonderlijk dat men zo maar dadelijk tot pijlerverzakking besluit, dan wanneer op dit ogenblik de plaatsen waar de pijlers zich bevonden volledig door puin zijn bedekt en een degelijk onderzoek van deze fundatie thans uitgesloten is ».

Wat dat punt betreft, zal Van Himbeeck alvast gelijk hebben.

Maar waarom dan die verdachte haast van minister De Saeger om, tegen dergelijke evidentie in, reeds uit te pakken met besluiten ?

De beangstigende vraag dient opnieuw gesteld te worden : zijn er in het land nog andere bruggen van het Pulle-type en welke risiko's zijn daaraan verbonden ?

BISDOM LIMBURG

De beslissing is gevallen : de Voerstreek (en ook het kanton Landen) zal bij het nieuwe bisdom Limburg behoren.

Een andere oplossing ware trouwens onmogelijk geweest en zou in Vlaanderen een beroering uitgelokt hebben, waarbij die van mei jongstleden nog klein bier zou geweest zijn.

Het was plezierig om te horen en te lezen hoe de mededeling daarover zorgvuldig werd voorafgegaan door het bericht « dat het Vatikaan de beslissing genomen had ».

Te Brussel is men blijkbaar van mening dat een minister vlugger uit zijn zetel tuimelt dan een Paus uit de Heilige Stoel. Zeer terecht overigens !

ZWIJGEN EN BRAAF ZIJN !

Te Mechelen werd een nieuw arrondissementeel CVP-hoofdbestuur gekozen. Volgens de partijvoorschriften moest dit hoofdbestuur voor één derde samengesteld worden door jongeren.

Daar is niets van in huis gekomen. De Mechelse C.V.P.-Jongeren waren gestraft. Hun voorzitter, de heer Joos Somers, heeft al bericht gekregen dat hij zijn kandidatuur voor het voorzitterschap niet meer zal mogen stellen. En de overige Jongeren werden netjes uit het bestuur geweerd.

Wat hadden zij dan voor verschrikkelijks g e d a a n ? Pleegden zij gezamenlijk een moord of een aanslag op de zedelijkheid ? Namen zij deel aan een gewapende overval ?

Veel erger nog ! De Mechelse C.V.P.-Jongeren hebben het onlangs aangedurfd, met de V.U.-Jongeren te dialogeren over federalisme. Ze mogen al blij zijn, dat ze er zo goedkoop van afkomen !

Nog zo'n paar stoten en de C.V.P.-Jongeren zijn er helemààl bovenop. Hun blad heeft voor het ogenblik in héél Vlaanderen al bijna zeshonderd abonnementen !

Woord gehouden ! De mannen van Wim Maes hadden gezegd dat ze naar de Voerstreek zouden gaan en ze gingen ook, al was het dan op Uilenspiegelmanier. Verleden zondag deelde een Antwerpse St Niklaas snoepgoed uit aan de kinderen in de Voerstreek. De rijkswachters namen het geval langs de sportieve kant op. Zij trachtten, de identiteit van de Sint te achterhalen maar, lieten het opvorderen van de papieren toch achterwege...

OOK EEN UITLEG

Verleden week verweet Jan Verroken de franstalige pers dat zij al te weinig aandacht schenkt aan Vlaanderen en aan het Nederlands kultuurleven in ons land.

De « Libre Belgique » is op dat verwijt teruggekomen. Ze geeft de feiten toe maar pleit (merkwaardige) verzachtende omstandigheden: «Het is waar dat wij meer ruimte zouden besteden aan de Vlaamse (sic) kultuur, indien onze plaatsruimte niet ingenomen werd door de taalproblemen — hetgeen ons hoegenaamd niet verheugt ».

Dat is een elegante manier om te zeggen : « indien gij, Vlamingen, bereid zijt om op te gaan in de Franse kultuur, dan zullen we in ruil daarvoor ons al eens vaker buigen over uw vogelpik- en boogschuttersproblemen ».

MINISTERWEDDE

V.d.B. vindt dat een minister te weinig betaald wordt. Even voorrekenen ! Slechts te uitzonderlijken titel wordt ook al eens een niet-parlementair tot minister benoemt. Het is echter regel dat de ministeriele en de parlementaire wedden gekumuleerd worden, wat 700.000 fr per jaar betekent. Daar komen 50.000 fr reprezentatiekosten bij. In natura is er dan nog het volgende : een slee van een wagen met een chauffeur (te becijferen op een kwart miljoen per jaar), een ambtswoning of 'n bijkomende woonvergoeding van 120.000 fr.

Tellen we al deze posten op, dan kost een minister ons gemiddeld 1.120.000 fr per jaar.

En welke minister laat zijn job staan als hij een portefeuille krijgt ? De ministeriële miljonairswedde van V.d.B. moet nog verhoogd worden met zijn beroepsinkomen. En voor niets draait Pol geen worsten !

HOND

Twee maanden geleden bestelde koning Boudewijn een jachthond bij de Belgische ambassadeur in Ierland.

Dezer dagen is het persoonlijk vliegtuig van onze vorst de zes maanden oude setter gaan halen. Gelijk het een koninklijke hond past, zat een hele piet aan de stuurknuppel van Boudewijns Aero Commander : luitenant-kolonel Aymond de Heusch. Heusch waar !

Nogal een geluk dat jachthonden niet **in** Vuurland gekweekt worden !

Och kom, niet vitten : eenmaal dat onze centen op 's konings civiele lijst staan, doet hij er mee wat hij wil. Zelfs honden transporteren aan een civiel prijsje.

10.000 VLAAMSE TEXTIELARBEIDERS DOOR WERKLOOSHEID BEDREIGD ?

Volgens een recente arbeidsmarktanalyse zouden tot 1970, alleen in het arrondissement Gent-Eeklo en onmiddellijke omgeving, 10.000 textielarbeiders werkloos worden.

Dat die vooruitzichten niet louter teoretisch zijn, bewijst het gevaar van bedrijfssluiting waardoor de 640 werknemers van de Verenigde Gentse Katoenspinnerijen bedreigd worden.

Wat is de oorzaak van de krisis in de katoenindustrie ?

Er bestaan marginale bedrijven, die te zwak zijn om zich tegen de konkurrentie te verdedigen. Andere fabrieken staan onder onbevoegde leiding. Maar dat zijn uitzonderingen. De hoofdzaak is de invoer aan dumpingprijzen uit China, Japan, Hong-Kong, India, Egypte, Syrië, Malta, Spanje, Griekenland en de Oostbloklanden. Er werden garens ingevoerd aan prijzen die amper boven de prijs van ruw katoen liggen. Die importen worden door zgz. « politieke prijzen » mogeilijk gemaakt. In die landen past men een subsidiestelsel toe of meerdere wisselkoersen of de staatshandel verkoopt gewoon met verlies. Tegen dergelijke praktijken is geen enkele industrie bestand.

Wat doet de regering ?

Een feit staat vast : de administratie heeft vergunningen verleend voor die importen aan abnormaal lage prijzen. Men krijgt de indruk dat sommigen de textielindustrie willen slachtofferen voor de good-will van de ontwikkelingslanden. Terwijl alle verantwoordelijken zich terecht zorgen maken over de Waalse metaalindustrie, laat men de Vlaamse textielindustrie gewoon stikken.

De Belgische textieluitvoer in 1965 bedroeg 45 miljard of 14,2 % van de totale Belgische uitvoer.

In 1965 werden in België voor 2,5 miljard geïnvesteerd in de textielindustrie. De produktiviteit werd aanzienlijk opgevoerd, er werden nieuwe fabrikage-procédé's toegepast en nieuwe grondstoffen gebruikt. De textiel werd een gans nieuwe kapitaal-intensieve nijverheid en kwam met een investering van 1.000.000 frank per arbeidspost op de vierde plaats na siderurgie, petroleum en chemie.

En toch blijft de officiële belangstelling voor de textielindustrie onder het vriespunt.

Wat moet de regering doen ?

1. Elke invoer aan abnormale prijzen verbieden en dit in akkoord met de Beneluxpartners.
2. Door gunstige kredietvoorwaarden grotere expansiemogelijkheden scheppen.
3. De vertikale integratie (van grondstof tot distributie), de koncentratie en de samenwerking aanmoedigen door fiskale maatregelen.
4 De wetenschappelijke en technische opzoeking stimuleren.
5. De maatregelen bestuderen die men in Nederland, Duitsland, Frankrijk, Engeland (Lancashire) en Italië genomen heeft.
6 Het dinamisch ondernemersinitiatief in de hand werken door een politiek op lange termijn te voeren en de ondernemers de verzekering geven dat de industrie niet zal opgeofferd worden.

De arbeiders en bedienden van de marginale bedrijven die het slachtoffer worden van bedrijfssluitingen moeten geholpen worden. In de provinciale raad van Oost-Vlaanderen heb ik reeds de stelling verdedigd dat het niet logisch is, aan een mijnwerker een hoge rekonversie uit te keren en aan een textielarbeider niet. Een arbeider uit de textielindustrie heeft toch ook een vrouw en kinderen die moeten leven en eten. Het is toch ook zijn schuld niet, dat zijn bedrijf gesloten wordt. Wij hebben er niets op tegen dat de Afrikanen of Turken die in de mijnen werken een omschakelingspremie ontvangen, maar we eisen voor onze Vlaamse textielarbeiders dezelfde voordelen als voor de buitenlanders en geen aalmoezen. De regering heeft deze week — veel te laat ! — maatregelen tegen de dumpingpraktijken beloofd. We zullen die belofte scherp kontroleren !

Oswald van Ooteghem,
provincieraadslid.

de taalbesluiten inzake onderwijs een grote stap achteruit

De besluiten tot uitvoering der taalwetten van 1963 zijn eindelijk dan toch verschenen ! Enkel deze betreffende het onderwijs willen we eens van naderbij bekijken. De eerste indruk is ontgoochelend en we zeggen dadelijk : een stap achteruit op de wet van 1932. Deze wet bepaalde dat taalinspekteurs zouden aangesteld worden om toezicht uit te oefenen op de stipte uitvoering der taalwet. Vermits er stond « taalinspekteurs » — meervoud — werden er twee benoemd. Hoe konden twee inspekteurs die honderden klassen grondig onderzoeken, in het kleuteronderwijs vooral, wat elk jaar moest gebeuren ?

waarom ?

Om die taalwet tot haar recht te laten komen werd in 1940 de Kommissie voor Taaltoezicht opgericht. De Kommissie startte voorgoed — na allerhande wederwaardigheden — op 1 april 1942. Zij was verbonden aan het ministerie van Binnenlandse Zaken onder Romsée, werkte tevens samen met het ministerie van Openbaar Onderwijs en stond onder leiding van Flor Grammens. Voor het lager onderwijs werden acht tijdelijke inspekteurs aangesteld en vier voor het technisch onderwijs.

Welke was hun taak ?

Er werd van hen een grondige kennis der taalwet vereist en ze moesten tweetalig zijn. Er werd tevens voorgehouden, de wet — ondanks haar onvolmaaktheden — stipt na te leven en nooit te buiten te gaan. Tevens werd er de nadruk op gelegd, zich nooit in politieke diskussies te laten verwikkelen en zelfs niet op uitdagende opmerkingen in te gaan. Deze onderrichtingen werden stipt nagevolgd, wat het onderzoek na de bevrijding dan ook bewezen heeft.

Vanaf 1 april 1942 werden in Groot-Brussel 362 kleuterklassen onderzocht, benevens het eerste en tweede leerjaar van het lager onderwijs. In het eerste kwartaal van het schooljaar 1942-1943 werden 521 nederlandssprekende leerlingen uit de Franse klassen verwijderd; 86 gevallen werden twijfelachtig bevonden en door de jury onderzocht. Ook toen bestonden reeds de taalverklaringen der ouders. Maar in hoeverre zijn ze, wat de moedertaal betreft, betrouwbaar ? Wanneer we de herkomst der ouders nagingen, dan kwamen we tot de vaststelling dat toenmaals de bevolking van Brussel werd aangevuld door families grotendeels afkomstig uit Oost- en West-Vlaanderen. Vele van deze ouders, jammer genoeg, hadden maar één wens : hun kinderen in een Franse klas te plaatsen om er Frans te leren, al werd in de Vlaamse scholen van Groot-Brussel ook toen het Frans vanaf de eerste studiejaren aangeleerd. Dit maakte veel taalverklaringen onbetrouwbaar.

Hoe werd er dan gewerkt ?

We kenden het deuntje « je ne connais pas le flamand » of « je parle le français ». P.V.V.-minister De Clercq zei onlangs spottend in zijn radiotoespraak : « Ge kunt die kinderen toch verklaring eisen » ! Dat hebben de taalinspekteurs ook toen nooit gedaan. Maar bij het onderzoek in die kleuterklassen begonnen we met heel gemoedelijk 'n praatje met die kinderen te houden. Aan de hand van allerhande voorwerpen en prenten begonnen de kleuters te praten en ze lieten dadelijk zelf blijken of ze franssprekend of nederlandssprekend waren. Voor elk kind afzonderlijk werd aldus notie genomen van zijn taaltoestand. Zulk onderzoek vroeg veel tijd, veel toewijding en veel takt. Maar enkel op die wijze bekwam men de vereiste uitslag. Er waren ook twijfelachtige gevallen ofwel waren de ouders niet akkoord. Voor die gevallen bestonden er vier jury's (samengesteld uit het schoolhoofd, een taalinspekteur en een kantonaal inspekteur) die bij meerderheid van stemmen een beslissing troffen.

Buiten de Brusselse agglomeratie werden verder onderzocht : de scholen langs gans de taalgrens, vooral te Edingen en in de streek van Moeskroen, en enkele tweetalige scholen in het Vlaamse land.

Welk was in 1944 de uitslag ?

Het zou mogelijk zijn door uitvoerige cijfers deze uitslagen te ontleden, doch bepalen we ons tot een globale en belangrijke uitslag voor het kleuteronderwijs. Op het einde van het schooljaar hadden we in Groot-Brussel 57 % Franse klassen met 60 % der leerlingen en 43 % Nederlandse klassen met 40 % der leerlingen. Voor het lager onderwijs, waarvan de hogere leerjaren onveranderd bleven omdat de leerlingen niet meer konden veranderen van taalstelsel, was de toestand : 66 % Franse klassen met 63 % der leerlingen; 32 % Nederlandse klassen met 37 % der leerlingen.

Er waren nog 2 % scholen met gemengd stelsel.

Een vooraanstaand Vlaming uit Brussel die zich met de onderwijskwestie speciaal bezighoudt en aan wie ik die cijfers meedeelde bevestigde mij dat, moest men nu die taalinspektie doen als toen, men nog tot dezelfde uitslag zou komen. De opwerping van vele schoolhoofden was toen : « Ce n'est pas le moment » ! Maar na de bevrijding was het dadelijk « le moment » om het gedane werk af te breken, zodat er nu nog slechts 16 % der leerlingen in de Nederlandse klassen zijn !

De nieuwe taalbesluiten zijn een grote stap achteruit.

De liberalen en frankofonen hebben wel vermoed dat de uitslag der taalinspektie in de jaren 1942-1944 bekomen werd dank zij de toelating die de wet van 1932 aan de taalinspektie gaf om de leerlingen, en zo nodig de ouders, te ondervragen.

Zij hebben dan ook geëist dat zulks thans verboden zou worden en zij hebben hun zin gekregen ! Het goede in de taalwet van 1932 — vier en dertig jaar geleden — wordt thans zelfs ongedaan gemaakt ! Arm Vlaanderen !

Hoe kunnen nu de taalinspekteurs gaan oordelen of de leerlingen juist ingedeeld zijn als ze de taalverklaringen eens mogen inzien maar geen enkel onderzoek instellen ! En dan willen we nog niet de vraag stellen of de te benoemen inspekteurs de nodige overtuiging en durf zullen bezitten of de nodige steun zullen krijgen om de strijd te voeren tegen gans dit verfranst en vijandig bestuursapparaat van Brussel.

Simonet heeft gezegd dat de Vlamingen zich moeten neerleggen bij de langzame maar zekere verfransing van Brussel; Craeybeckx heeft Simonet de les gespeld en gezegd dat de Vlamingen hun rechten te Brussel nooit zullen prijs geven. Zeer goed ! Maar met deze uitvoeringsbesluiten, nadat de verfransing van het onderwijs twintig jaar rustig is kunnen voortgaan, zal die verfransing niet tegengehouden worden ! Wat zullen de heer Craeybeckx en z'n kollega's uit Vlaanderen daar op antwoorden ? Welke zal de houding zijn van de Vlaamse C.V.P. ?

Onderwijs, bestuur, bedrijfsleven : daarvan hangt de verfransing van Brussel af.

Ons bij die uitvoeringsbesluiten neerleggen ? Nooit !

A.R.,
gewezen taalinspekteur.

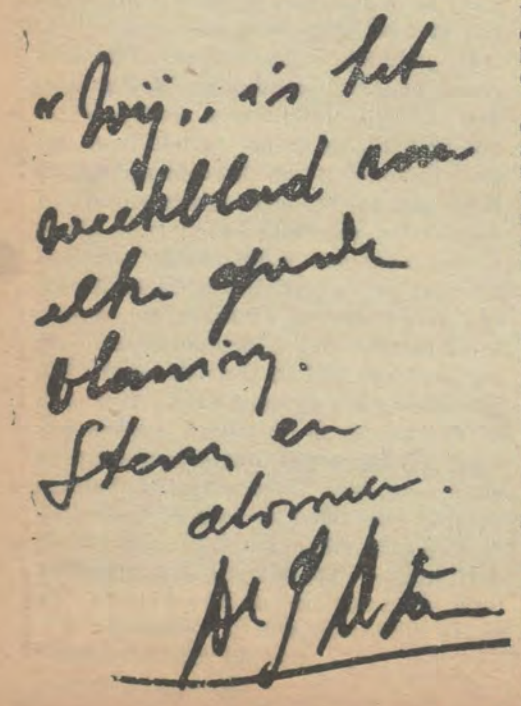

PARLEMENTAIRE KRABBELS

Na de rijksmiddelenbegroting begint de jaarlijkse tredmolen van de departementele begrotingen. De ministers verdedigen hun begroting volgens hun aanleg en temperament. Van den Boeynants opgewonden en agressief. Vanderpoorten sloom en cinisch. Van Elslande met voornaame zwier. Poswick minder koen dan op zijn propagandavluchten, onder de koele blikken van de officieren uit zijn kabinet, die tuchtvol toekijken vanuit de loge als vanuit een observatiepost. Piers droeg zijn begroting voor als een bedaagde kommunikant een nieuwjaarsbrif, met schoolse intonaties en voorgeschreven hoofdknikjes. Op de Volksuniebanken besloot men « van uw toegenegen doopkind, Jan ».

Maurits Coppieters richtte een spitse interpellatie tot Van den Boeynants en Vanderpoorten in verband met het spreekverbod aan vice-goeverneur Cappuyns, die over het statuut van Brussel had gehandeld voor de Vlaamse Kultuurraad te Oostende.

Spreker verweet de regering, onder druk te hebben gehandeld van de Brusselse P.V.V. en de heilige huisjes niet aan te durven. Hij strafte Van den Boeynants pijnlijk af, die in zijn gewone bazigheid meende, de interpellant te mogen voorschrijven hoe hij zijn interpellatie diende te ontwikkelen.

Het was doodjammer dat, vlak na deze voorname tussenkomst, Van Eynde ook gemeend had op de tribune te moeten komen om het op te nemen voor Cappuyns. Het debat zakte als een termometer in een diepvries. In een plat taaltje haalde hij het debat — dat door Coppieters hoog tot de beginselen was opgetrokken — neer tot een lawaaierig partijpolitiek krakeel. Wij kunnen ons voorstellen hoe de vice-goeverneur moet gegruwd hebben, toen hij vernam dat Van Eynde hem zijn geestesverwant heeft genoemd. In tegenstelling met de kwaadaardige opmerking van Van Eynde, dat Cappuyns niet zou ingenomen zijn met een verdediger als Coppieters, bleek achteraf dat de vice-goeverneur dankbaar was voor de interpellatie van Coppieters en de hoogstaande manier waarop zij werd gehouden.

Van den Boeynants antwoordde zenuwachtig en verward en verviel in herhalingen. Vanderpoorten, op zijn gewone peil van de geslepen plattelandsadvokaat voor een politierechtbank, zwaaide de lof van Cappuyns, die hij vroeger als magistraat had gekend en van wie hij vooraf wist dat hij geknipt was voor het baantje van vice-goeverneur. Hij probeerde snippers van ministeriële omzendbrieven zó uit te leggen dat de blaam voor de vice-goeverneur eigenlijk nog een tegemoetkoming was.

Voordien hadden de socialisten een maneuvertje bedacht. Zij hadden uitgekiend dat de meerderheid niet in aantal was. Zij wilden een naamstemming afdwingen, om de regering in de minderheid te brengen. Zijzelf waren talrijk opgekomen om voor een aanval van Collard tegen Van den Boeynants te supporteren. De B.S.P.-voorzitter wou Van den Boeynants in de touwen drummen met het ultimatum van de P.V.V.-Brussel, die het ontslag van de Brusselse ministers eiste, zo na drie maand de P.V.V.-taalvoorstellen niet een begin van verwezenlijking kenden. Van den Boeynants schoot naar de tribune en weerde de aanval van Collard met enkele rake stoten af. Het maneuver mislukte echter doordat de tijd was verstreken, mede dan door het geleuter van Laloux, een somere, opgewonden F.D.F.-man, die beurtelings in de Kamer ergernis en lachlust opwekt door zijn voor de Vlamingen krenkende uitspraken of onnozele beweringen. De voorzitter moest hem eens te meer onder spotgelach van de tribune verwijzen, omdat hij weer het reglement niet had begrepen.

Voordien had Leo Wouters geprotesteerd tegen de diskriminatie tussen franstaligen en nederlandstaligen bij de verdeling van de kredieten voor het wetenschappelijk onderzoek. Hij stelde een paar handige vragen waardoor de C.V.P.-ministers en hun P.V.V.-kollega's tegen mekaar in het harnas konden komen. Hij vroeg dat aan de slepende regularisatie bij het staatspersoneel eindelijk een oplossing zou komen.

Oud-minister Vranckx had aan een paar Volksuniemensen met wat plechtige aandrang gezegd dat hij over federalisme zou spreken. De Volksuniefraktie ging gespannen luisteren naar de uiteenzetting van deze socialist, die misschien een nieuw geluid zou brengen in het kamp van de dichtgemetselde Vlaamse socialistische unitaristen. Vranckx sprak over de organizatie van de brandweer en dergelijke brandende problemen, over zandzakjes en gemeentelijke kongestie en zei dat hij niet streng afwijzend had gestaan tegen het federalisme en men tegenover dit streven niet louter negatief mag reageren. Het is al een schuchter begin. Bij de Volksunie ging gegrinnik op toen Vranckx van zijn eigen uitspraken zei dat ze zeer revolutionair aandoen. Deze goedig uitziende opa met zijn gezapige praatjes een revolutionair ! Om de oude socialisten uit de heroïsche, rumoerige beginperiode in hun graf te doen omkeren.

Verroken, met een hoofd als een doolhof, zei in een verwarde tussenkomst enkele behartenswaardige dingen in een taal die voor een germanist onvoorstelbaar moest zijn. Hij kloeg de aanmatigende negatie aan van de franstalige pers, radio en T.V., ten overstaan van het kultuurleven in Vlaanderen. Hij rekende af met de beschuldiging aan het adres van de Vlamingen, dat zij de verdedigers zouden zijn van het (barbaarse) « recht van de bodem ». Hij toonde aan dat het juist de Walen waren die het beginsel « streektaal voertaal » voorstonden. Spreker toonde aan dat het verfransingsproces te Brussel het gevolg is van sociale druk, en dat de Vlamingen er met pseudo-patriottische leuzen worden geterrorizeerd. Hij wraakte de Franse voorzitter van het Hof te Straatsburg, die uit het enige land van Europa komt waar maar één taal wordt geduld. Hij zei dat Vlaanderen de uitspraak van Straatsburg niet zal aanvaarden, wanneer zij de taalwetgeving zou veroordelen. Deze tussenkomst werd op de Volksuniebanken toegejuicht.

Vic Anciaux kwam bij de begroting van Binnenlandse Zaken tussenbeide op zijn gewone voorname, beheerste en toch overtuigende wijze om te zeggen « dat de Vlamingen het beu zijn in de kelderkamers der hoofdstad te wonen ».

En in de wandelgangen gingen de diskussies over het al dan niet in overwegingnemen van de V.U.-wetsvoorstellen over Leuven hun gang...

Nik Claes

NIEUWS VAN DE VOLKSUNIE-PARLEMENTSFRAKTIES

VISSERS

De aktiviteiten en het dienstbetoon van de simpatieke volksvertegenwoordiger - burgemeester van Koekelare, dhr Lootens, strekken zich uit op velerlei gebied. Hij is ondermeer ook begaan met de vissers en in verband daarmee vroeg hij meer inlichtingen nopens de mogelijkheden die er op het gebied van de hengelsport bestaan in de streek van Koekelare, meer bepaald in de Moerbeekvaart. Hij verkreeg van de minister een gunstig antwoord : het wordt toegelaten hier te vissen mits nakoming van de betaling der door de overheid gevorderde vistaksen.

VOLKSVERTEGENWOORDIGER BABYLON :

Vernieuw Uw abonnement NIET!
Van Audenhove en V.D.B. zullen U dank baar zijn!!!
Mik

STUDIEREIS

Volksvertegenwoordiger Anciaux was er vlug bij om inlichtingen te vragen over een studiereis die de voorzitter van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven gedurende twee maanden heeft gemaakt in Zuid-Amerika. Meer bepaald wilde hij weten of gedurende zijn afwezigheid de wedde die hij in voornoemd organisme geniet werd uitbetaald en welke vergoeding hem werd toegekend voor deze studiereis.

Het blijkt dat de heer De Smaele, de voorzitter waarvan sprake, de studiereis heeft gemaakt tijdens zijn verlof, namelijk van 12 augustus tot 9 september; hij heeft hiervoor geen enkele vergoeding ontvangen. Wel bleef zijn wedde doorlopen omdat deze voorzitter een jaarlijkse vergoeding ontvangt die per twaalfde wordt uitgekeerd en het niet gebruikelijk is deze uitkering gedurende de verlofperiode te schorsen.

FOLDER

Te Denderleeuw werden van deur tot deur tweetalige folders verspreid die verband houden met de speciale tarieven, geldig tot 31 december '66 op de spoorlijn Denderleeuw-Brussel. Volksvertegenwoordiger Van Leemputten vroeg de minister van Verkeerswezen of deze verspreiding door de N.M.B.S. in een ééntalige gemeente in overeenstemming is met de van kracht zijnde taalwetgeving. De minister antwoordde dat bedoelde folder op 30.000 eksemplaren werd gedrukt. De tweetalige uitgave wordt verantwoord met een vage zin uit « artikel 40, tweede alinea van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 » houdende koördinatie van de wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken.

AVIS

De Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, gewestelijke dienst voor de provincie Brabant, stuurt in het nederlandstalig landsgedeelte aanvragen om inschrijving rond met een daaraan gehecht franstalig « Avis aux travailleurs indépendants ». Wim Jorissen achtte dit strijdig met de wet en vroeg om passende maatregelen.

De minister moest hem gelijk geven maar weet dit aan een «alleenstaande vergissing» en vroeg om de naam van belanghebbende opdat hem « onverwijld een eentalig formulier in de door hem gebruikte taal zou overgemaakt worden».

ONVERENIGBAARHEDEN

Senator dr Roosens stelde de minister van Tewerkstelling en Arbeid de vraag wat juist bedoeld wordt in een artikel dat vervat is in een nota aan het personeel welke uitgegeven werd door het Departement en dat als volgt luidt : « Zij (de personeelsleden nvdr.) mogen zich niet inlaten met enige werkzaamheid die in strijd is met de Grondwet en de wetten van het Belgische volk, die de vernietiging van 's lands onafhankelijkheid op het oog heeft of die de landsverdediging of de uitvoering van de verbintenissen van België strekkend tot het verzekeren van zijn veiligheid in gevaar brengt. Zij mogen niet toetreden tot, noch hun medehulp verschaffen aan een beweging, groepering, organisatie of vereniging met een soortgelijke werkzaamheid ».

Dr Roosens vroeg meer bepaald of er een lijst van dergelijke verenigingen opgemaakt werd en waar en op welke wijze de personeelsleden er kennis kunnen van nemen.

De minister wist enkel te antwoorden dat het hier gaat om verschillende bepalingen van het statuut van het Rijkspersoneel maar dat er noch bij de Rijksdienst, noch bij het Departement een lijst van de verenigingen bestaat.

FRANSE LES

Senator Jorissen vroeg de minister van Nationale Opvoeding om meer inlichtingen betreffende de inrichting van niet-verplichte Franse les in het Lyceum te Mechelen. Uit het antwoord leren wij dat er aan bedoelde onderwijsinstelling, naast de fakultatieve kursus Frans in de derde graad, tevens een bijzondere kursus Frans bestaat die ingericht wordt ten behoeve van de leerlingen van het 2e, 3e, 4e, 5e en 6e studiejaar. Zij werd ingericht door de vriendenkring van het Lyceum en bestaat uit zes wekelijkse perioden van 25 minuten.

TE BRUSSEL

Uit het antwoord op een vraag van Wim Jorissen omtrent het aantal leerlingen in het hoger technisch onderwijs in de Brusselse agglomeratie blijkt dat er in het Rijksonderwijs 478 studenten zijn van het Nederlands taalstelsel tegenover 1.452 van het Franse; voor het gemeentelijk onderwijs zijn er onderscheidelijk nul nederlandstaligen en 381 franstaligen; voor het vrij onderwijs zijn er 1.560 van het nederlandse stelsel en 3.608 van het Franse.

Waaruit dus eens te meer blijkt dat het weer eens op gemeentelijk vlak het slechts gesteld is.

BELEGGING

Het beschikbare geld van de Intercommunale E-3 werd, in afwachting van de uiteindelijke besteding, belegd bij het Gemeentekrediet van België op een speciale rekening die, alhoewel het een zichtrekening betreft, een rente opbrengt gelijwaardig aan de rente van 'n belegging op twee jaar. Aldus het antwoord op een desbetreffende vraag van Wim Jorissen.

INGENIEURS

En Amerikaans bedrijf gevestigd te Tongeren, zoekt burgelijke ingenieurs in franstalige kringen. Dit blijkt uit een publiciteit verschenen in de « Société royale belge des Ingénieurs et des Industriels ». Hierin worden aan de gegadigden de volgende voorwaarden op taalkundig gebied gesteld : « Connaissance de l'anglais, de l'allemand et du flamand très utile ». Volksvertegenwoordiger Anciaux wenste in dat verband van de minister van Ekonomische Zaken te vernemen of dit in orde is met de taalwet van 1963, welke zijn oordeel is over de handelwijze van deze firma die kaderpersoneel zoekt in de Brusselse franstalige kringen, terwijl Tongeren in het Kempisch mijnbekken ligt, waar binnen afzienbare tijd ettelijke Vlaamse ingenieurs werkloos zullen zijn; of hij, zoals deze firma, van oordeel is dat in 'n ééntalig Nederlands gebied, de kennis van het Nederlands slechts op dezelfde voet moet gesteld worden als deze van het Engels en het Duits.

De minister wist hierop niet veel te antwoorden; hij somde de artikelen op uit de wet van 2 augustus die toepasselijk zijn op de in ons land gevestigde buitenlandse bedrijven maar stelde dat het aanwerven van burgelijke ingenieurs door dergelijke bedrijven niet geregeld wordt door de wet en ook niet onder haar toepassingsgebied valt.

DOKUMENT

ÉVÊCHÉ DE BRUGES

Bruges, date de la poste

Monsieur, Madame,

Cette lettre vous est envoyée par la Tombola "Domus Dei, Bruges - 12ème Tranche".

Organisée pour les nombreux et grands besoins de la construction, elle s'adresse en premier lieu à nos fidèles clients, que nous remercions ici sincèrement pour la confiance qu'il nous ont témoignée.

Etant donné que nous désirons, cette année-ci, servir et étendre notre clientèle fixe, il ne paraîtra aucune annonce à ce sujet dans les journaux

De ces annonces résultent en effet des commandes que nous ne pouvons plus exécuter, faute de temps, ou de billets.

Par conséquent, pouvons-nous vous demander, pour autant que vous acceptiez encore de soutenir notre tombola, ou que vous désiriez nous comme nouveau client, de faire votre versement dès réception de la présente au numéro 4506.03 de la "Tombola Domus Dei, Bruges", Assebroek-Bruges

Le tirage a lieu le 22 novembre prochain.

Comme par le passé :

1) les lots commandés seront envoyés le plus vite possible après versement :
   a) par recommandé, moyennant supplément de 13 francs,
   b) sous enveloppe normale, moyennant supplément de 6 francs,

2) une liste des numéros gagnants vous sera envoyée gratuitement après le tirage,

Vous remerciant d'avance pour votre bienveillante collaboration, nous vous prions de croire, Monsieur, Madame, à nos sentiments les plus distingués

Le Comité de la tombola "Domus Dei, Bruges"

In het bisdom Brugge kent men inderdaad nog Frans, want : « om der wille van de smeer likt de kat de kandeleer ».

de WIJ de wereld

vlaams nationaal

DE GROTE KOALITIE

(tvo) Omdat de Westduitse bondsregering van bij het begin steeds gevormd werd ofwel door de CDU/CSU alleen ofwel door de CDU/SCU samen met burgerlijke satellietpartijen, is het tot stand komen van de « grosse Koalition » wel degelijk een verrassende ontknoping van de Erhard-krizis. Tot voor een paar maanden scheen die koalitie ronduit tot de onmogelijkheden te behoren. Bij de jongste bondsdagverkiezingen — thans 14 maanden geleden — haalde het « burgerlijk » blok onder Erhard een zeer grote overwinning. De SPD werd terug in de oppozitie vastgespijkerd en haar vaandeldrager, de Berlijnse burgemeester Willi Brandt, scheen voorgoed te moeten verzaken aan een belangrijke rol te Bonn.
Sindsdien echter waren in de CDU/CSU steeds meer tegenstellingen naar voor getreden. De liberale koalitie-partners — zelfverzekerd in hun rol van « partij op de wip » en in het stoute bewustzijn dat geen enkele regeringsformule zonder hen denkbaar was — kelderden Erhard en dat bleek meteen voor hen de grootst mogelijke flater : de « ondenkbare » koalitie tussen kristendemokraten en sociaaldemokraten kwam tóch tot stand.

De liberale F.D.P. was wel uiterst slechts geïnspireerd, toen ze op krizis aanstuurde. Ze was er van overtuigd dat ze de sterkste troeven had en dat ze in staat zou zijn, zélf te bepalen met welke partij ze de nieuwe regering zou vormen. Die rekening is volkomen verkeerd uitgevallen. In de eerste plaats was er in de CDU/CSU — waarvan een aantal prominenten, onder wie Strauss, zich nochtans van de liberalen bediend hadden om de krizis te bespoedigen — een stijgende afkeer tegenover een nieuw bondgenootschap met de trouweloze partner. En vervolgens was de meerderheid van een eventuele FDP-SPD-regering zo nipt, dat ze praktisch geen uitkomst bood : voor de verkiezing van een kanselier is de absolute meerderheid in de bondsdag nodig en dat zijn 249 stemmen. SPD en FDP samen beschikten slechts over 251 stemmen, zonder hun 16 Berlijnse verkozenen. Drie mistevreden socialisten of liberalen konden de mini-koalitie kelderen. Dat was geen riziko meer; het was een onmogelijkheid. Toen bij de Beierse landsdagverkiezingen de FDP een klinkende nederlaag leed, was haar lot meteen bezegeld. Willi Brandt trok de logische konkluzie : « We hebben eenvoudigweg geen alternatief; we moeten met Kiesinger scheep, want voor een andere oplossing ontbreken ons de stemmen ».

Deze politieke wiskunde stuitte echter in de SPD op veel verzet. En alhoewel de grote koalitie desondanks tot stand kwam, zal met dit verzet in de toekomst rekening moeten gehouden worden. De SPD treed niet als een gesloten, eensgezind blok tot de regering toe; ze is al evenzeer inwendig verscheurd als de CDU/SCU. De oude sociaaldemokraten en veel radikale jonge kiezers zien met verbittering de kampioenen van de oppozitie in de regering stappen. Bij een deel van hen is dat de louter oppozitie-refleks die veel militanten belet, de politiek anders te zien dan vanuit de gezichtshoek der eeuwige opponenten. Maar daarnaast is er een fel onbehagen van hoog tot laag, omdat de grote koalitie de SPD beroofd van de zo lang gekoesterde wens om in Bonn grote kuis te houden en op een nieuwe kerf, zonder de heren van gisteren, te beginnen. De prijs die de SPD voor haar regeringsdeelneming zal betalen, is thans reeds vastgesteld : een woelige linkervleugel die zich bij verkiezingen waarschijnlijk als zelfstandige groep zal aandienen.

Een der voorstanders van de « grosse Koalition » : bondsprezident Lübke (hier tijdens zijn recente reis naar Mexico).

Voor de CDU/CSU zijn de vooruitzichten minder ongunstig. De kristendemokraten bevonden zich in een impasse; de eerstkomende bondsdagverkiezingen dreigden voor hen dramatisch te worden. Dit gevaar is afgewend : door het feit dat de SPD mede regeringsverantwoordelijkheid draagt, vervalt voor de kiezer het belangrijkste alternatief. De kristendemokraten verwachten zelfs, dat zij over enkele jaren terug de absolute meerderheid zullen veroveren.

Het regeringsprogramma van de « grote koalitie » is vooralsnog uiterst vaag. De overeenkomst tussen CDU/CSU en SPD schijnt een klauzule te bevatten over de herziening van de grondwet en de hervorming van het kiesrecht in Britse zin. Het gevolg van deze kiesrechthervorming zou zijn dat de kleine oppozitiepartijen — zowel de FDP, de NPD als een links-socialistische partij — voorgoed uit het Bonner parlement zouden verdwijnen en dat de twee groten afwisselend, al naar gelang de uitspraak van het kiezerskorps, zouden regeren. Eer het zover is zal er echter nog veel water door de Rijn vloeien. De huidige strukturen van de beide grote partijen gaan diametraal tegen een dergelijke ontwikkeling in en de kristendemokraten zullen stellig beproeven, hun macht op andere, voor de SPD minder voordelige wijze te bestendigen.

Het grootste bezwaar tegen de « grote koalitie » is echter, dat de oppozitie herleid is tot zo goed als niets : het Bonner regime bezit voortaan dit demokratisch korrektief niet meer. Dat kan alleen de politieke verwarring, de extra-parlementaire drukking en de groei van de groepen op de uiterste vleugels tengoede komen.

De NPD zal (voorlopig) wel zéér tevreden zijn met deze evolutie !

HOESSEIN IN NAUWE SCHOENTJES

(tvo) In Jordanië dreigt een krizis : de pozitie van koning Hoessein is zeer wankel geworden. Dat is vooral aan het licht getreden sinds de aanval van Israëlische kommando's op een grensdorp, maar de ontwikkeling was voordien al aan de gang. De meest betrouwbare stut van de monarchie in het verleden — het leger — is sinds geruime tijd aangevreten door ontbindingsverschijnselen. Het beschikt over een onvoldoende en verouderde bewapening, die het uit Westerse landen betrekt; andere Arabische landen hebben een ultra-modern arsenaal van kommunistische herkomst. De Jordaanse militairen verwijten Hoessein diens pro-Westerse gezindheid. De militairen zijn trouwens niet meer de betrouwbare monarchisten van vroeger. Traditioneel was het officierenkorps steeds samengesteld uit een Bedoeiense meerderheid.Tegenover drie Bedoeiense staan echter reeds vier Palestijnse brigaden, wier betrouwbaarheid uiterst klein is.

Ten overstaan van de dreiging die op de Hasjemietische troon weegt, hebben de Arabische monarchisten zich dichter bij mekaar aangesloten : koning Feisal heeft 20.000 soldaten bij de Jordaanse grens gelegerd om Hoessein desnoods ter hulp te snellen. Het is een ironische speling van het lot die Feisal en Hoessein dichter bij mekaar gebracht heeft; Feisal behoort immers tot de Wahabietische dinastie die de Hasjemieten steeds hardnekkig heeft bestreden.

Een eventuele verdwijning van koning Hoessein zou voor gans het Nabije Oosten vérstrekkende gevolgen hebben. Israël zou waarschijnlijk niet weerstaan aan de verleiding om het Jordaanse deel van Palestina te bezetten. De Jordaan-grens is een oude droom van de Israëli's : binnen die grens zou hun land aanzienlijk vergroot worden en beschikken over een betere verdedigingslijn tegen Arabische infiltraties.

Een aktie van Israël lokt echter automatisch een tegenaktie uit van Egypte, Syrië en Irak. Het spel van de koalities en bondgenootschappen maakt het uiterst moeilijk om te voorspellen, waar en hoe dit konflikt zou ingedijkt kunnen worden.

Om zich meer armslag te geven tegenover de binnenlandse oppozitie en om tevens het verwijt van andere Arabische landen te ontlopen dat hij een verkapte vriend der Israëli's is, heeft koning Hoessein een aantal maatregelen getroffen die niet van aard zijn om de situatie op te klaren. Hij besloot, de Palestijnse grensbevolking te bewapenen. Het is een maatregel, die duidelijk Hoessein's stuurloosheid verraadt. Effektief betekent deze bewapening immers slechts een te verwaarlozen faktor van de landsverdediging; de Palestijnse grensbewoners zijn in geen enkel geval opgewassen tegen de Israëli's. De bewapening verhoogt echter in belangrijke mate de kans op grensincidenten en botsingen.

Hoessein heeft tevens besloten, het leger te mobilizeren. Ook dat is een maatregel die in paniek getroffen werd. De mobilizatie verhoogt het militair potentieel van het land nauwelijks. De stootkracht van het Jordaanse leger is steeds het Arabisch Legioen geweest. Een aanvulling der effektieven met Palestijnse gemobilizeerden vergroot slechts de macht van Hoessein's binnenlandse vijanden en schept een psichologisch klimaat, dat ongunstig is voor de verdere evolutie in het Nabije Oosten.

De krizis rond de Jordaanse troon is — zoals we hoger reeds zegden — in een akuut stadium gekomen sinds de kommando-aanval der Israëli's. Israël had van deze operatie verwacht dat ze de Jordaniërs er zou toe aanzetten, druk uit te oefenen op Syrië : het is immers vooral Syrië dat de hand heeft in de anti-Israëlische sabotage-aktiviteiten. Om enige druk te kunnen uitoefenen is de pozitie van Hoessein echter te zwak. De Israëlische aanval heeft dan ook een averechts rezultaat gehad: in plaats van via Hoessein druk uit te oefenen op de gezworen vijanden van Israël, heeft hij de pozitie van Hoessein merkelijk verzwakt.

Het oorlogsgevaar in het Nabije Oosten is dan ook verhoogd; de riziko's en de problemen blijven bestaan. Het besef dat de toestand thans labieler dan ooit is geworden, heeft de UNO-Veiligheidsraad er toe aangezet, de Israëlische kommando-onderneming in krachtiger bewoordingen dan gebruikelijk te veroordelen.

deze week in de wereld

- *De Union Minière wordt een Kongolese maatschappij, waarin de Kinsjasarepubliek voor 50 % deelneemt.*
- *De besprekingen Wilson-Smith eindigden zonder rezultaat. Londen verzoekt de Veiligheidsraad om embargomaatregelen.*
- *Kossygin houdt in Frankrijk een aantal redevoeringen, waarin hij te eeuwigen dage een Duitse hereniging verwerpt.*
- *Bloedige incidenten in de Portugese enklave Makao.*
- *De starfighters van de Westduitse luchtmacht kregen opnieuw startverbod.*

KULTUUR

Fidel Castro heeft zich onlangs in een boekhandel te Havana kwaad gemaakt omdat hij, tussen « burgerlijke » werken als de Illias en de Odyssee, geen enkel boek heeft aangetroffen dat gewijd was aan de revolutie of de ekonomische vooruitgang. Castro gaf als zijn mening te kennen dat de letterkunde in de allereerste plaats « vaderlands » moet zijn en dat de Kubanen het bestuderen van de werken der klassieke oudheid best zouden ruilen voor de studie van de suikeroogst en de problemen van de suikerrietkultuur.

WIJZE MAATREGEL

Het Joegoslavisch staatshoofd, prezident Tito, heeft door een persoonlijke verordening de kommunistische jeugdbond in zijn land ontbonden met de bemerking « dat hij geen behoefte heeft aan een kommunistische Hitlerjugend».

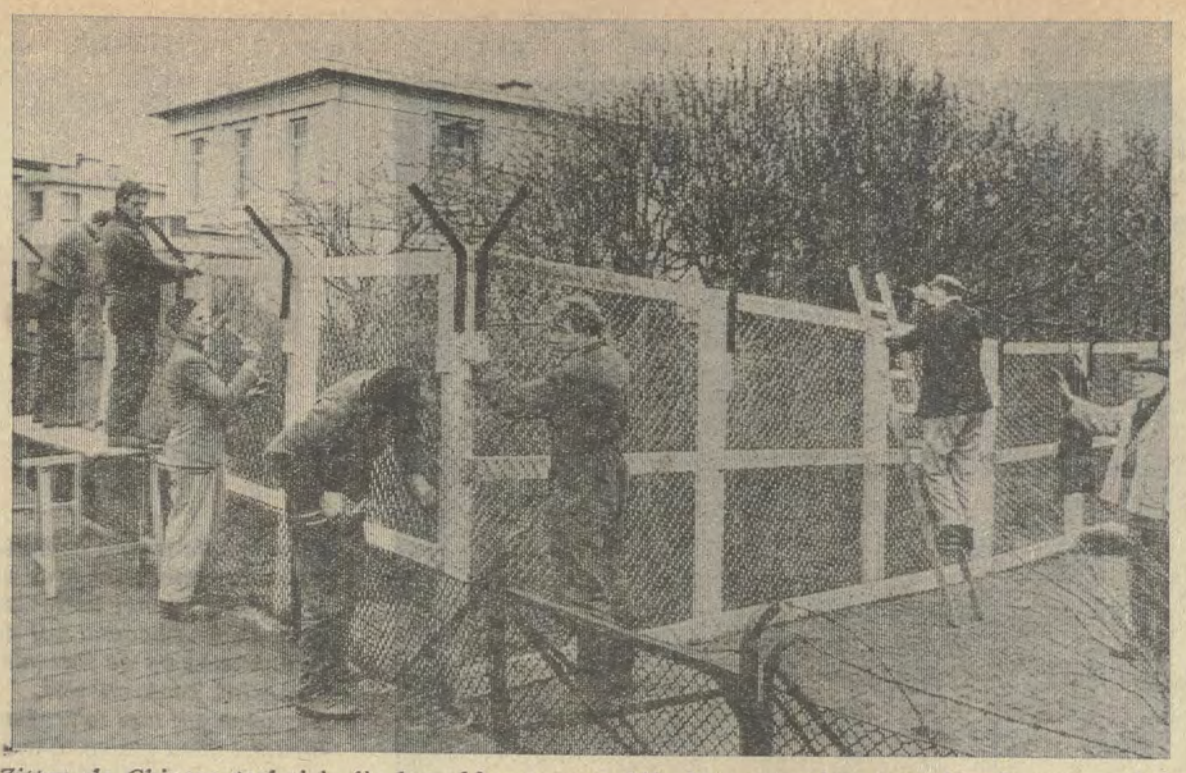

Zitten de Chinese technici, die betrokken waren bij de ontvoering van één hunner enkele maanden geleden, nog in de woning van de Chinese zaakgelastigde te Den Haag? De Nederlandse regering neemt in ieder geval geen risico : ze liet een « bamboe »-gordijn rond het gebow neer.

KURT KIESINGER

De thans 62-jarige Kurt-Georg Kiesinger heeft uiteindelijk dan toch de definitieve trede beklommen op de ladder van zijn politieke loopbaan : hij werd bondskanselier in de nieuwe C.D.U.-S.P.D.-regering, de zogenaamde « grosse Koalition ».

Dat Kiesinger zo hoog zou klimmen, stond allerminst in de sterren geschreven. Twintig jaar lang, sinds hij na 18 maanden internering in 1946 gedenazificeerd werd, is hij immers in de Westduitse politiek een man van « bijna » geweest. In 1950 was hij bijna algemeen sekretaris van de C.D.U., een jaar later bijna hoofd van de bondspersdienst, in 1957 bijna minister van justitie of ambassadeur in Washington en in 1964 bijna bondsprezident. Het duurde tot in 1958 vooraleer hij, na tien moeizame jaren als parlementslid te Bonn, ministerprezident van de deelstaat Baden-Würtemberg werd; dit ambt bekleedde hij tot wanneer hij zopas de eed als bondskanselier aflegde.

Waarom werd het zo dikwijls « bijna », terwijl toch iedereen in de Westduitse politiek akkoord ging om Kiesinger een groot aantal eigenschappen toe te kennen? Hij is immers een uitstekend redenaar, die in de grote parlementsdebatten van de eerste helft der vijftiger jaren te Bonn in grote mate bijdroeg tot de uitbouw van de Westduitse demokratie; hij is daarnaast een soepel en hoffelijk gesprekspartner en onderhandelaar, een gentleman; hij is een man met een brede kulturele achtergrond, een dichter in zijn jongere jaren, later een kultuurfilozoof en historicus; daarnaast was hij vaak echter te week en te weinig man van de daad : een briljant maar kwetsbaar politicus.

Kiesinger struikelde bijna twintig jaar lang over zijn bruin verleden.

Op 29-jarige leeftijd was hij lid van de nationaal-socialistische partij geworden en hij is dat gebleven tot aan het einde van de oorlog. Zijn officiële biografie zegt daarover, dat hij in 1933 een ogenblik ervan overtuigd was dat het nationaal-socialisme een positieve kans voor Duitsland zou zijn, een jaar later — naar aanleiding van de Röhm-putsch — zou hij echter teruggekomen zijn op deze dwaling; na een kort intermezzo bij de N.S.K.K. heeft hij — als stille vijand van het regime in de « innere Emigration » levend — een juristencarrière te Berlijn opgebouwd om dan kort na het uitbreken van de oorlog in Ribbentrop's ministerie van Buitenlandse Zaken « in verplichte dienst » bij de juridische afdeling te treden en daarnaast in de radio-propaganda te werken.

In hoeverre de werkelijke Kiesinger-loopbaan onder Hitler afwijkt van deze officiële biografie, is tamelijk gemakkelijk uit te maken. Kiesinger was in zijn studententijd een man van de Katolieke Aktie. Hij werd lid van de nationaal-socialistische partij in maart 1933. Daarbij mag niet vergeten worden dat deze partij einde januari aan de macht gekomen was; de oude nazi's gaven de honderdduizenden die na de « Machtsübernahme » gauw-gauw een lidkaart aanvroegen vooraleer de partij zélf de toevloed van nieuwkomers afsneed, een speciale naam : « die März-Gefallene ». Op dat ogenblik was in Duitsland de gelijkschakeling door terreur en geweld nog niet begonnen : de « März-Gefallene » zullen in overgrote meerderheid wel louter konjunktuurridders geweest zijn, die een partijkaart beschouwden als een sesam-open-u naar een loopbaan onder de nieuwe meesters. Was Kiesinger een zuivere opportunist, geloofde hij inderdaad in het nationaal-socialisme of werd zijn houding ingegeven door een mengeling van beide elementen? Zoveel belang heeft dat wel niet; in zijn geval bevonden zich honderdduizenden met alle individuele varianten.

Dat Kiesinger nadien een weerstander zou geworden zijn, geloven we eenvoudigweg niet. Dat hij joden heeft geholpen, zal wel kloppen met de waarheid. Hij was trouwens niet de enige « Parteigenosse » die dat deed en eens te meer bevond hij zich in gezelschap van zeer velen : de ontelbare nazi's die fatsoenlijke lui geweest en gebleven zijn. Al te vaak wordt thans met het aureool van uitzonderlijkheid en weerstand omweven, wat destijds toch normaal was. Ook in de partij stond een meerderheid van gewone, niet-misdadige mensen; onder hen waren er zoals overal elders méér platbroeken dan helden, doch de humane en tevens overtuigde en moedige nationaal-socialist was beslist geen uitzondering en ook geen « weerstander ».

Trouwens : wie gelooft nu werkelijk dat de nazi's stom genoeg waren om weerstanders tot de laatste dag van de oorlog te handhaven in al met al belangrijke propaganda-funkties als die van Kiesinger?

De « bijna »-loopbaan van Kurt Kiesinger wordt nu toch nog vrij onverwacht beloond met het hoogste ambt. 's Mans verleden is daarbij ditmaal in Duitsland zelf weinig opgerakeld geworden; zelfs « Der Spiegel » — specialist in wat de Duitsers « Rufmord » noemen — heeft ijverig geholpen bij het witwassen van de bruine Kiesinger. Wijst dat er op, dat de Duitsers nu toch stilaan opschieten met de « Bewaltigung der Vergangenheit? » De ex-nazi Kiesinger heeft als vice-kanselier naast zich een emigrant van wie gezegd wordt dat hij onder de oorlog in de Noorse weerstand zijn eigen landgenoten bevocht en waarvan vast staat dat hij na de oorlog als Noors bezettingsofficier naar Duitsland terugkeerde : Willi Brandt, alias Frahm. Is de samenwerking van deze beide mannen, die uit diametraal tegengestelde richtingen komen, voor West-Duitsland de stap uit de schaduw van het verleden naar een nieuwe toekomst?

A.N. Tovano.

zou gedaan hebben; hij had echter één groot voordeel : hij was volkomen onbloedig.

N.P.D.-KIEZERS

Verkiezingseksperten hebben uitgerekend dat de stemmenaanwinst van de N.P.D. in Beieren als volgt was samengesteld : één derde waren kiezers die voordien niet stemden (daaronder ook veel jongeren); één derde waren vroegere B.H.E.-kiezers (hun partij had thans, met uitzondering van één kiesdistrikt, een overeenkomst met de C.S.U. afgesloten); één zesde zijn gewezen F.D.P.-kiezers en één zesde gewezen S.P.D.-kiezers. De christen-demokratische C.S.U. verloor het minst aan de N.P.D. : slechts 0,2 % van haar kiezers.

Eén op zes van de N.P.D.-kiezers stemde dus tot voor kort nog sociaal-demokratisch; een ander zesde stemde — waarschijnlijk om nationale motieven — vroeger voor Mende's liberale partij.

LEGER IN LUKSEMBURG

Het Groothertogdom Luksemburg beleefde dezer dagen voor het eerst sinds 1958 een regeringskrizis. De kristendemokratisch-socialistische regeringskoalitie struikelde over het militair beleid dat moet gevoerd worden.

De liberalen, kort daarop gevolgd door de socialisten, eisten de oprichting van een beroepsleger. De kristen-demokraten daarentegen blijven voorstanders van de dienstplicht.

De regering viel uiteen, toen de socialisten vroegen dat op 1 januari 1967 de afschaffing van de dienstplicht zou worden ingevoerd.

Vóór de tweede wereldoorlog bezat het Groot-Hertogdom niet eens een leger. Toen de Duitsers in 1940 het land binnenvielen, werd te Luksemburg-stad een wagen van de Groothertogin dwars over één der bruggen geplaatst. Deze simbolische weerstand vertraagde wellicht de Duitse opmarsj met enkele minuten minder dan gewapend verzet dat

U.N.O.

De Zweedse generaal Carl von Horn, die de UNO-strijdmacht in Kongo en aan de grenzen van Israël kommandeerde, heeft een boek (« Soldiering for Peace ») geschreven dat beslist stof zal doen opwaaien.

Een krasse uitspraak over de UNO in het boek : « Veel mensen hebben alleen maar voor de UNO gewerkt om op slinkse wijze geld te verdienen : door smokkel, zwarte markthandel, spionage en korruptie ».

Over de Israëli's : « Nooit in mijn leven ontmoette ik een volk dat een dergelijk onuitputtelijk talent bezat om goede wil in ontgoocheling en zelfs in afschuw te doen veranderen. Het scheen alsof deze staat door een duivel bezeten was die de kunst verstond om vrienden in vijanden te veranderen. Ik ben er zeker van dat men me omwille van deze vrijmoedige uitspraak heftig zal aanvallen — spijtig genoeg echter is het de waarheid ».

Verleden week maandag greep in Boeroendi een staatsgreep plaats terwijl koning Ntare V (onze foto) te Kinsjasa was. De Boeroendese eerste-minister Michombero die het nieuws van de staatsgreep over de radio bekend maakte en de oprichting van de republiek aankondigde, verweet Ntare dat deze zijn beloften niet had nagekomen. Ntare onttroonde in juli jl. zijn vader, Mwamboetsa IV.

brussel

Voor enkele weken hebben wij in een aan Brussel gewijde bijdrage een overzicht gegeven van de verschillende voorstellen die reeds naar voren zijn gebracht met betrekking tot het toekomstige statuut van de hoofdstad. In fine hadden wij daaraan toegevoegd dat wij nog nader zouden terugkomen op de formule Brussel-Rijksgebied, die de V.U.-visie op dit vraagstuk konkretiseert.
Beginnen wij met te zeggen dat de totstandbrenging van een Rijksgebied -Brussel dient gezien te worden als het vanzelfsprekende korollarium van een federale herstrukturering van België, in die zin dat twee deelstaten met eentalig statuut zouden worden opgericht, met name Vlaanderen en Wallonië, die geen van beide aanspraak zouden maken op het hoofdstedelijk gebied, maar dat dit laatste zich ook niet bij een van de twee deelstaten zou voegen. Dit hoofdstedelijk gebied zou natuurlijk tweetalig moeten zijn.

HOE HET GROEIDE

De groei van Vlaanderen naar federalisme is een natuurlijke evolutie. Waar thans in Afrika de kleinste negerstaat zijn zelfstandigheid heeft verworven, beseft Vlaanderen beter dan ooit dat het ook het recht heeft, eindelijk baas te zijn in eigen huis en zijn lot in eigen handen te nemen.

De francofonen noemen ons de doodgravers van België, maar zij weten heel goed (doch willen het niet bekennen) dat wij, tweetalige Vlamingen — en wij alléén — sedert meer dan honderd dertig jaar België hebben in stand gehouden, omdat wij alleen steeds het toenaderingswerktuig hebben beoefend, met name de tweetaligheid die zij altijd zo hooghartig van zich afgestoten hebben. Zij beseffen niet of weigeren te bekennen, dat het hun eigen overdrijvingen zijn — zoals de thans geheel scheefgegroeide toestanden te Brussel, te Mol, te Zaventem, in de hogere legerleiding, in de diplomatie, enz. enz. — die de beker van het Vlaams geduld hebben doen overlopen, zodat steeds meer Vlamingen zijn gaan uitkijken naar een afdoend middel om aan hun staat van ondergeschiktheid een einde te maken. Dit middel is het federalisme.

STEVIG WORTEL GESCHOTEN

In een artikel in de « Gazet van Antwerpen » van 22 april 1966 schreef de heer Kiebooms o.m., vermoedelijk in een onbewaakt ogenblik, de volgende veelbetekenende verklaring neer : « De Koning (Albert) beloofde de Vlamingen plechtig in de eerste vergadering van het Parlement, in het begin van 1919 gelijkheid in rechte en in feite en hij gaf de traditionele partijen opdracht die te verwezenlijken.

« In 1966 hebben de traditionele partijen die opdracht nog altijd niet volbracht. » Kan men zich, na vijftig jaar, een cynischer bekentenis van onmacht indenken ?

Het zou ons niet moeilijk vallen, ons blad geheel te vullen met dergelijke citaten. Ligt de gevolgtrekking niet voor de hand ?

Het unitarisme is onmachtig om de Belgische Augiasstallen te zuiveren. Alleen door de invoering van het federalisme kunnen zuivere toestanden geschapen worden : waarom moeten de Walen hun zeg hebben over zaken die alleen Vlaanderen aanbelangen, en omgekeerd? Alleen federalisme kan een einde maken aan de werkelijke minorisering van de Vlaamse meerderheid en ook aan de ingebeelde minorisering van de Walen.

Iemand die als onbevooroordeeld waarnemer zijn oor in Vlaanderen te luisteren legt, is geenszins verwonderd waar te nemen dat ook bij het gewone volk, maar inzonderheid onder de jeugd, het denkbeeld van het federalisme reeds stevig wortel heeft geschoten en dat de kloof die in de zogenaamde traditionele partijen tussen de kaders en de bazis is ontstaan, voortdurend breder en dieper wordt. De massa in Vlaanderen is te winnen voor federalisme, maar de leiders van de kleurpartijen en de redakteuren van de partijkranten nog niet : wanneer die spreken over de openbare opinie, dan is dat hun eigen of de hun voorgeschreven opinie, niet die van de doorsnee kiezer. Schreef « Het Volk » niet, na de succesvolle, hoewel door alle kranten tegengewerkte federalistische betoging te Antwerpen in 1963, dat « de meerderheid van de betogers wel geen Volksuniemensen waren » ? Is dit geen bekentenis dat ook de kiezers van de kleurpartijen voor federalisme op straat durven komen ? De parlementsverkiezingen van 1965 hebben die evolutie trouwens overduidelijk belicht, vermits bv. in de provincie Antwerpen alleen al de drie unitaristische partijen te zamen 68.000 stemmen verloren, terwijl de federalistische Volksunie, niettegenstaande zij het gezamenlijke mikpunt was van al de andere partijen, een winst van 47.000 stemmen behaalde.

In onze opmars naar de federale inrichting van de Belgische staat kunnen wij overigens niet alleen rekenen op de onweerstaanbare geestdrift van de Vlaamse jeugd, maar worden wij ook goed geholpen door de verdwazing en de dwaasheden van onze francofone tegenspelers in het Waalse landsgedeelte, en voornamelijk te Brussel. Meer dan ooit hebben zij de jongste weken in hun kaarten laten kijken, en het moet de lauwste Vlaming nu toch wel duidelijk zijn geworden, dat er met overreding van de francofonen niets te bekomen is, te Leuven niet en ook te Brussel niet.

EN NU BRUSSEL

En zo komen we tot de kern van ons betoog.

In een zeer opgemerkte rede heeft de fraktieleider van de C.V.P., de heer Fernand Lefère, op 22 november jl. in de Kamer enkele onthutsende verklaringen afgelegd : « In de loop van de jongste jaren zijn ongeveer 300.000 autentieke Vlamingen zich te Brussel komen vestigen. Het ergste dat zou kunnen gebeuren is, dat deze Vlamingen te Brussel in een ghetto zouden opgesloten worden. De franstaligen moeten een werkelijke inspanning doen om de tweede landstaal aan te leren. Men zal een stelsel moeten vinden om de tweede taal aan te leren, dat toegankelijk is voor de gewone Brusselaar die thuis Nederlands spreekt » (De heer Lefère bedoelt natuurlijk een Vlaams ghetto).

BEAAT OPTIMISME

Wanneer wij daartegenover stellen dat de heer Fayat op de jaarvergadering 1966 van het Willemsfonds heeft aangestipt dat « de jongste dertig jaar te Brussel ongeveer 150.000 Vlamingen voor de Nederlandse kultuurgemeenschap zijn verloren gegaan », dan kan men niet anders dan het beate optimisme van de C.V.P.-leider misdadig noemen, waar hij zegt « er van overtuigd te zijn dat Brussel steeds de hoofdstad zal blijven van een eensgezind land door de wil van twee volken ». Het Beknopt Verslag vermeldt « handgeklap bij de C.V.P. ». Ook bij de Vlaamse C.V.P. ? Neen, mijne heren, met mooie frazen en met handgeklap komen wij er niet. De Brusselse gezagsdragers hebben steeds hun macht tegenover ons misbruikt : nooit hebben zij de taalwetten eerlijk willen toepassen; wij geloven niet in hun goede wil, nu niet en morgen niet.

ALLE DRIE

Gedurende meer dan een eeuw hebben de kleurpolitiekers van alle pluimage, in allerlei kleurenkombinaties het bestuur van Brussel en voorsteden broederlijk met elkaar gedeeld. Wat hebben zij van ons Brussel, die aloude Dietse stad, gemaakt ? De drie « nationale » partijen geven te Brussel elkaar geen duimbreed toe in hun gezamenlijke en welberaden inspanningen om de Vlamingen er onder te houden.

Is de komedie die gespeeld is in de kommissie Van der Poorten niet het beste bewijs dat de Brusselse P.V.V.-federatie in laatste instantie toch haar slag heeft thuisgehaald, dit met de oogluikende steun van de Vlaamse C.V.P.-ers in die kommissie ? En spreken de besluiten van de jongste jaarvergadering van die P.V.V.-federatie geen boekdelen ?

Bewijzen de onlangse uitlatingen van de socialistische comingman, de Anderlechtse burgemeester Simonet niet, dat de aktie voor de verfransing van de Vlaamse inwijkelingen te Brussel verder voortgang zal vinden ?

En toont het optreden van de franstalige C.V.P.-ers te Schaarbeek tegen mr. De Kerpel en te Etterbeek tegen de heer Szondi niet aan, dat ook van die partij geen tegemoetkomende houding, laat staan enig positief initiatief ten gunste van de Vlamingen, te verwachten is en dit niettegenstaande de plechtige en door de heer Van den Boeynants onderschreven belofte « dat te Brussel voortaan alles perfekt tweetalig ging worden » ?

GEEN GOEDE WIL

Het moet nu wel voor iedereen duidelijk zijn geworden dat de Brusselse machthebbers er nooit met goede wil zullen toe te brengen zijn, hun voorrechten en hun verfransingspolitiek op te geven. Dat wij daarom voorstander zijn van de formule Brussel-Rijksgebied, waarbij de huidige gemeentebesturen uit hun macht ontzet en van hun verantwoordelijkheid ontheven worden, hebben zij alleen aan zich zelf te wijten. Was hun streven er op gericht van de hoofdstad een bindmiddel, en niet een splijtzwam te maken, dan zou niemand er ooit aan gedacht hebben op hun verdwijning aan te dringen. Maar uit de verschillende voorstellen die uit hun kringen zijn opgegaan blijkt overduidelijk, dat zij voor de toekomst geenszins met betere gevoelens zijn bezield.

Het weze hier nogmaals gezegd dat wij al de programmapunten die in de verschillende voorstellen worden vermeld met betrekking tot het meer efficiënt maken van de verschillende diensten, zoals administratie, politie, brandweer, ziekenhuiswezen, stedebouw, verkeersregeling, onderwijs en dies meer, alsmede alle verbeteringen die kunnen leiden tot aanzienlijke financiële besparingen door het opheffen van talrijke overlappingen, met beide handen kunnen onderschrijven.

EXPANSIE, GEEN INVASIE

Wij beseffen evengoed als wie ook dat de demografische groei van een stad als Brussel niet kan tegengehouden worden en dat de uitzwerming naar de randgemeenten en verder nog een verschijnsel is dat vastzit aan de normale expansie van een grootstad. Maar tussen expansie en ongebreidelde invasie van het onmiddellijk aanpalende plattcland ligt een grens, die wij weigeren te laten overschrijden. Ook de totstandbrenging van een satellietstad in Vlaams-Brabant onderstelt dat in een zelfstandig Vlaanderen een eigen Vlaamse uitvoerende macht de maatregelen kan treffen die vereist zijn om de kulturele gaafheid van het vestigingsgebied te vrijwaren.

De tegenstanders van Brussel-Rijksge-

WIJ vlaams nationaal in vlaanderen

rijksgebied

bied beweren dat wij meer dan één miljoen Belgen hun politieke rechten willen ontnemen. De neutralisering van Brussel houdt niet per se de politieke onmondigheid van de Brusselse bevolking in : het zou normaal zijn dat zij betrokken wordt bij het beheer van haar stad, door het kiezen van een adviesraad wiens bevoegdheid zich zou uitstrekken tot tal van plaatselijke kwesties en o.m. tot het verkiezen in zijn schoot van een kollege van wethouders die het hoogste gezagsorgaan — noem het rijkskommissaris of burgemeesterambtenaar — zouden ter zijde staan.

ONDEMOKRATISCH ?

Een ander bezwaar dat tegen de formule Brussel-Rijksgebied wordt geopperd is, dat de begroting van Brussel afhankelijk zou zijn van de goedkeuring door het opperste federaal gezag. Is er iemand die zich inbeeldt dat de grote openbare werken die de jongste jaren op het grondgebied van de hoofdstad werden en worden uitgevoerd, uitsluitend bekostigd zijn met de opbrengst van de door de Brusselaars betaalde belastingen ? Staatstussenkomst was er altijd nodig en dit zal in de toekomst ook zo wel blijven. Maar, en dit weze gezegd als boutade, waar beweerd wordt dat Brussel voor 80 t. h. bewoond wordt door francofonen, zullen wij er hoegenaamd niets tegen hebben dat de franstalige deelstaat 80 t. h. van de nodige toelagen voor zijn rekening neemt.

Nog anderen bekampen de formule Brussel-Rijksgebied met de dooddoener, dat zij indruist tegen de demokratische beginselen, omdat een groot gedeelte van de Belgische bevolking rechtstreeks en dus niet demokratisch zou bestuurd worden.

Het argument is niet ernstig en vooral niet gemeend. Wij aanvaarden geen lessen in de demokratie vanwege personen of partijen die zich steeds ondemokratisch gedragen hebben tegenover het Vlaamse volk.

Jaren lang hebben de frankofonen, inzonderheid de Walen, zich met de uiterste energie en alle mogelijke drogredenen verzet tegen de zetelaanpassing, zodat tenslotte haast een half miljoen Vlamingen niet in het Parlement vertegenwoordigd waren.

Het is nog niet zo heel lang geleden dat de P.V.V. bepleitte een verkiezingsdrempel van 5 t. h. op te werpen om de kleine partijen — lees de Volksunie — bij de zetelverdeling uit te schakelen, om ze aldus uit het Parlement te kunnen weren. Was dat demokratisch ?

Hoe men er ook moge over denken, het Vlaamse volk meent het ernstig met de demokratie : het aanvaardt niet dat, volgens het door de o ! zo demokratische partijen ontworpen artikel 3-bis bij de grondwetsherziening, 50 Waalse (of francofone) volksvertegenwoordigers op de 212 (dus minder dan één vierde) of 43 franstalige senatoren op de 178 (ook minder dan één vierde) elke wijziging (lees : verbetering) van de taalwetten zouden kunnen tegenhouden, en het aanvaardt ook niet dat zijn gekozenen daarmede zouden instemmen. Een zodanige aanfluiting van de demokratische regelen kan inderdaad geen ander doel hebben dan het Waalse meesterschap te bestendigen.

Wij staan gelukkig niet alleen, waar wij de mening zijn toegedaan dat het zo niet verder kan. Op het kongres van de B.S.P. op 26 november zou de heer Geldolf gezegd hebben dat de Vlaamse socialisten geen federalisten zijn, maar dat zij zich wel tot een federalisme met twee zouden kunnen bekeren indien de frankofone kringen te Brussel hun houding niet zouden wijzigen.

EVENWAARDIG

En in « De Standaard » van 26 november wordt de uiteenzetting van P.V.V.-voorzitter Vanaudenhove ten overstaan van de studenten van St. Ignatius, waarom hij gekant is tegen het federalisme, onder de loupe genomen. Wij citeren tekstueel : « Het betoog lijkt ons niet bijzonder solied. Vooreerst is het niet a priori zo. dat het federalisme in België een drieledige vorm aanneemt ».

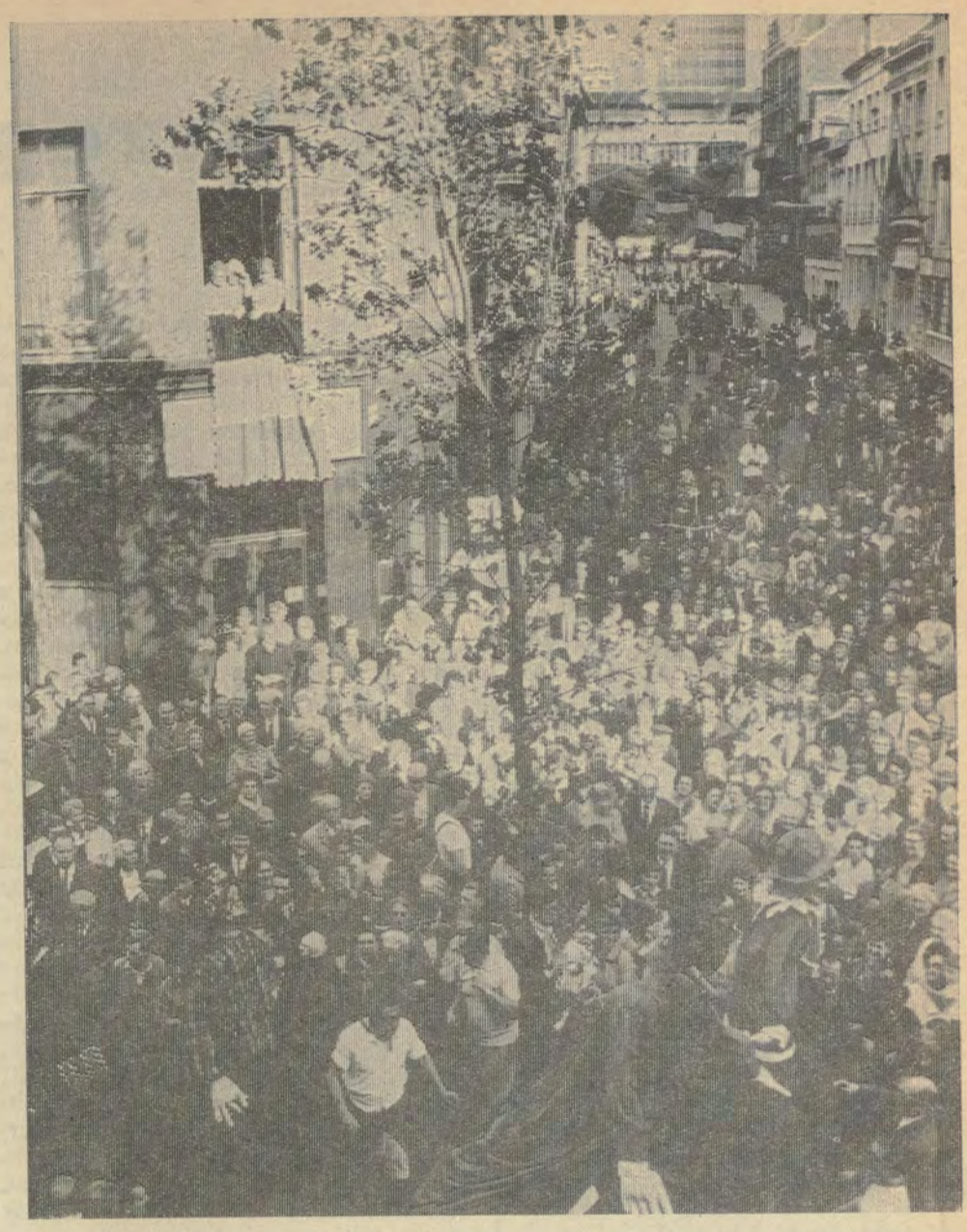

De Vlaamse aanwezigheid te Brussel moet wat ànders zijn dan enkele scherven Hoogstraat- en geuzefolklore.

Wij stellen het zo, dat Brussel bij alle gelegenheden getuigt van de dubbele samenstelling van zijn bevolking. Naast het Frans moet op alle plechtigheden ten stadhuize, bij alle officiële ontvangsten van binnen- of buitenlandse gasten, ook het Nederlands weerklinken, vrijwillig, spontaan en evenwaardig. De buitenlandse bezoekers vooral mogen niet de indruk krijgen dat Brussel een uitsluitend Franse stad is; het Nederlands dat door de Brusselse burgemeester of zijn plaatsvervangers wordt gesproken mag geen brabbeltaaltje zijn, waardoor diegene die het spreekt en tevens ook diegenen die hij vertegenwoordigt eenvoudig bespottelijk worden gemaakt.

De Brusselse administratie moet zo worden ingericht, dat de Vlamingen niet meer, zoals vroeger, zedelijk en materieel tot verfransing worden gedwongen. Het zekerste en eenvoudigste middel om dit te bewerkstelligen is de invoering van het stelsel van de dubbele nationaliteit. De Vlaming die zich in de hoofdstad komt vestigen moet ingeschreven worden op de Vlaamse taalrol van zijn nieuwe gemeente, en al zijn verdere betrekkingen met de verschillende overheden zullen verlopen in het Nederlands; zo alleen kan de nieuwe Brusselaar voor de Vlaamse gemeenschap behouden blijven.

BESLUIT

Sommigen beweren dat de formule Brussel-Rijksgebied een utopie is, een ledige notedop. Och kom ! Vergeten wij niet dat het woord federalisme, dat voor enkele jaren nog taboe was, thans mondgemeen is geworden. En dat er in de kommissie Van der Poorten ook federalisten zitting hebben — Waalse natuurlijk.

Maar, hoe gek het ook moge klinken, ook de voorstanders van Brussel-Rijksgebied zijn in de kommissie vertegenwoordigd. Voor mij ligt hier een propagandablad van voor de jongste parlementsverkiezingen, waarin de heer Leo Lindemans, lid van de kommissie Van der Poorten en lid van de subkommissie voor Brussel, o.m. schrijft : « Programmapunt : een Rijksstatuut voor Brussel : De C.V.P. heeft de tweetaligheid van Brussel verzekerd. De C.V.P. zal ook alleen staan om het rijksstatuut voor Brussel af te dwingen. Zij zal daarin slagen, indien wij, Vlamingen, ze sterk maken ».

De Vlamingen hebben geen gehoor gegeven aan die C.V.P.-lokstem, maar zij hebben er wél voor gezorgd een dozijn V.U.-vertegenwoordigers naar de Kamer te sturen, op wie de heer Lindemans stellig meer zal kunnen rekenen dan op zijn eigen lijstgenoten om zijn « programmapunt » te verwezenlijken.

Hoe dan ook, wij zijn er meer dan ooit van overtuigd dat er met de oude methoden te Brussel voor de Vlamingen niets te bereiken valt. Daarom blijven wij ijveren voor de formule Brussel-Rijksgebied, de lijfspreuk van Willem de Zwijger indachtig :

« Point n'est besoin d'espérer pour entreprendre, ni de réussir pour persévérer ».

M. Van der Beele.

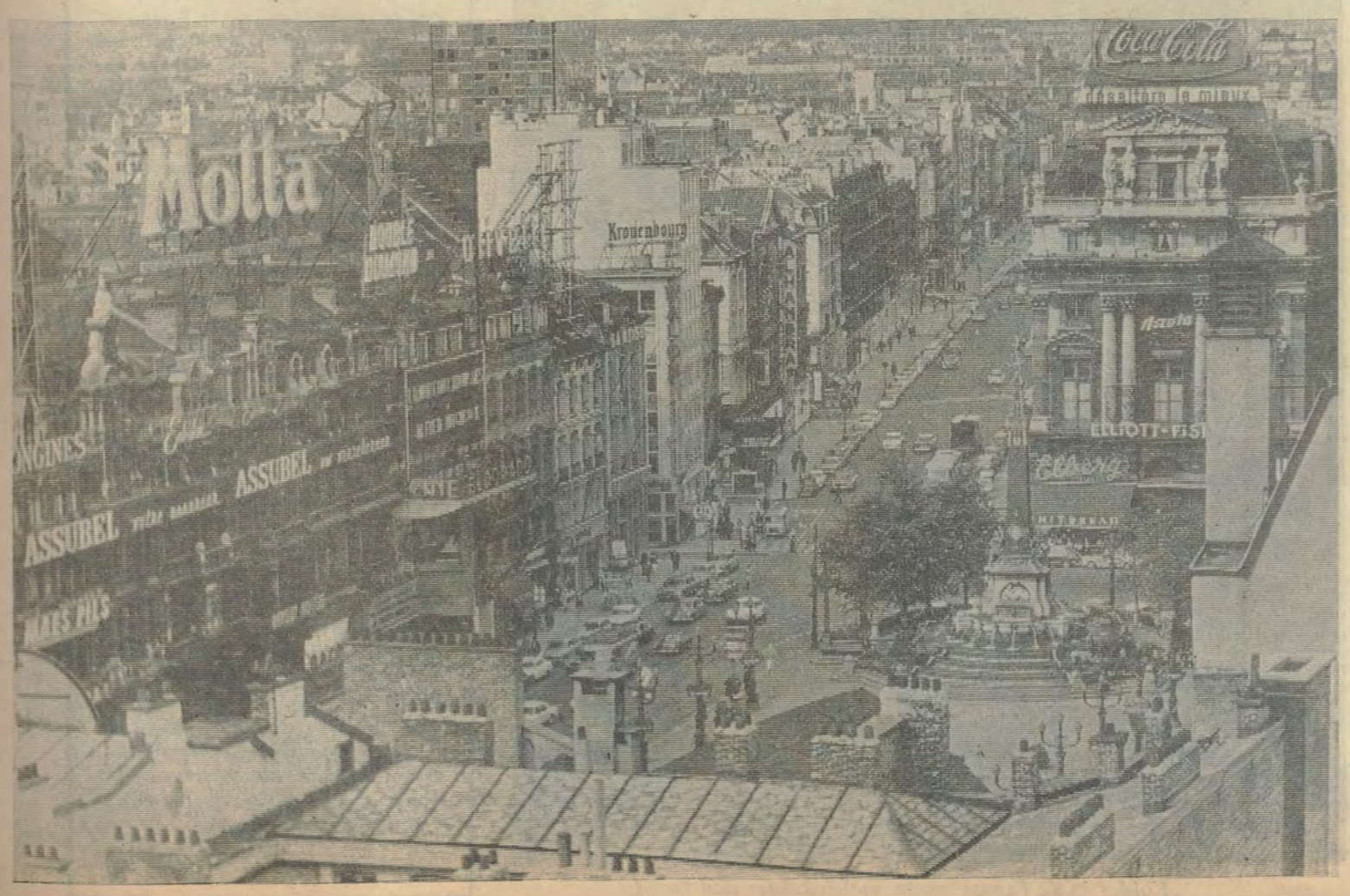

SPRINGTIJ

Sinds die fatale nacht is ieder springtij voor mij een marteling. Zelfs als ik me diep in het binnenland bevind, honderd of meer kilometer van de kust, wordt ik vervuld met een sombere neerslachtigheid wanneer ik de maan in de juiste stand weet voor een springtij en wanneer op de koop toe een noordwester staat die de watermassa's naar de kust jaagt en ze opstuwt tegen de dijken. Mijn wanhopige gedachten dwalen dan terug naar die onheilsnacht, tien jaar geleden, toen ik het liefste verloor dat ik ooit op aarde heb gehad. En te weten dat dit onherstelbaar verlies het gevolg was van mijn eigen onvergeeflijke lichtzinnigheid, heeft voor immer mijn geweten met een ondelgbare schuld beladen.

Ik zat in die jaren als tweede stuurman in de trampvaart. Onze coaster, de « Groninger Hoop », voer met al wat ze in haar luiken krijgen kon heen en weer tussen de havens van de Noordzee en de Noorse en Schotse kusten : korte reizen die steeds onderbroken werden door ligtijd in de talloze havens van deze drukbevaren wateren. De jongens op de « Groninger Hoop » waren eersteklas zuiplappen die al aan de wal sprongen vooraleer we afgemeerd lagen en die door de schipper en een paar jongetjes van de waterschout op het allerlaatste ogenblik voor de afvaart uit de kroeg moesten gehesen worden. Ikzelf dronk in die tijd niet; ik wilde zo gauw mogelijk mijn volgende streep op de mouw zien. In iedere haven bleef ik meestal aan boord rommelen met studieboeken en scheepsatlassen; als enige ontspanning knoeide ik wat (ik mag wel zeggen : niet helemaal onverdienstelijk) met waterverf.

Een dozijn jaar geleden doen we Bergen aan met een lading Belgisch kunstmest.

Bergen was de enige haven waar ik iedere keer de wal opging : het schip ligt er vlak onder de stad en met het bergspoor is het maar een paar minuten tot boven op Flöjen, vanwaar het uitzicht op de baai overweldigend is en waar de mooiste zonsondergangen ter wereld te beleven en te schilderen vallen — tenminste als het niet regent en dat doet het daar tweehonderd dagen per jaar.

Ook die keer regende het en zo vluchtte ik met de schetsmap onder de arm boven op Flöjen het restaurant binnen. Het was er buitengewoon druk en ik had enige moeite om een vrije stoel te vinden. Toen ik me neergezet had, bleek ik me van aangezicht tot aangezicht te bevinden met een van de mooiste meisjes die ik ooit had ontmoet.

Nu ja, om het kort te maken : we lagen drie dagen voor Bergen en in die tijd zag ik haar zes maal. Toen de « Groninger Hoop » de haven uitsjouwde, was het een vaste verkering geworden — niet zomaar een walgeintje dat je van een zeeman zou verwachten. We beloofden, dat we mekaar zouden terugzien.

In Rotterdam aan de Boompjes liep ik met m'n plunjezak de wal op, recht naar een oude vriend die op kantoor zat bij de Bergen Line. Ik had geluk : de volgende ochtend zou de « Northern Star » afvaren en ik zorgde met een flink zakgeld ervoor, dat ik als tweede kon monsteren. Over een paar dagen zou ik haar terugzien...

De dag voor we Bergen aanliepen besloot ik, haar een geschenk te maken : een marine met de vele doorschijnende groene en blauwen die je daar in dat water ziet. Ik zette me met m'n materiaal op de voorplecht en toen ik het papier opgespannen had, bemerkte ik dat er geen water bij de hand was. Een paar meter verder stond een waterputs die gebruikt was bij het zwabberen; ik gooide

(Vervolg kol. 4 in kader)

haar eigen WIJsje

vlaams nationaal

Lekker eten en fijnproeverij kun je zowat associëren met blije, feestelijke mensen. Om iets te vieren begin of eindig je toch meestal aan de dis. En het banket wordt een sociaal gebeuren met euforisch tintje, wat vast niet enkel aan de wijn ligt. Een goed humeur, een blije stemming worden er nog beter op door lekker eten, en omgekeerd kan lekker eten een izegrim ontdooien. Denk maar aan je eigen man die 's avonds, na zijn wat hij «slopend werk» of « slavenarbeid » pleegt te noemen, met doffe blik en strakke mond vrouw en kroost slapjes begroet. Pas aan tafel leeft hij weer op, en buiten sporadische drama's om een weerspannig etertje of aangebrand weet-ik-veel mag het gezinsmaal wel vrolijk heten. Ook al omdat eten geen louter hongerstillende bezigheid meer is, eer zweemt naar tongverwennerij die letterlijk de tongen los maakt. Ach ja, je leest er wel van in sociale romans, over de tijd of de streek van de lemen hut, waar grimmige manspersonen zich na de zware dagtaak zwijgend achter de dampende soepketel scharen en het vrouwvolk deemoedig bijschept. Wij eten vaker uit « goesting » dan uit honger, laten dagelijks de mindere overschot in vuilnisemmers, de betere in poezen- en hondenmagen verdwijnen, terwijl elders in de wereld... Maar kom, dat is een ander probleem.

Ik wou het nog hebben over de grage eters, die meestal echt jolige lui zijn. En dan bedoel ik niet het ras van de vadsige veelvraten die leven om te eten, evenmin de vitterige fijnproevers die ooit ergens dé volmaakte bouillabaisse of steak au poivre smaakten en sindsdien nergens vrede vinden.

Zo een grage eter van de goede soort was Werumeus Buning. Je schools geheugen reikt toch wel zover dat je de epische dichter van Maria Lécina niet vergeten bent ? Een Noordnederlander naar ons hart, die over eten en drinken, dansen en toneel, over alle goede dingen van het leven praatte en schreef met de blije ernst die hij passend vond voor wat de moeite waard is. Die verliefd was op Vlaanderen en de mensen van hier, en in z'n in Elseviers beschreven « Zwerftochten » die liefde vrijmoedig beleed. Die als geen ander de psyche van de Sinjorenstad doorgrondde in zijn « Lof van Antwerpen ». Die het allemaal even goddelijk vond : het bier in de volkskafeetjes, de mosselen van « Den rooden Hoed », de paling in 't groen bij vriend Opsomer. Zich in zijn dichterschap niet te hoogverheven achtte om in schalkse, volkse verteltrant de gelegenheidsjoernalist te spelen. Ja zelfs een paar boeken te wijden aan zijn kookhobby, waarvan ik er één bezit dat mijn huidige (en ik hoop uw toekomstige) kookstonden verblijdt : « 100 avonturen met een pollepel, zijnde de getrouw te boek gestelde ervaringen van een liefhebber in de kookkunst, versierd met velerlei raadgevingen en wenken door : J.W.F. Werumeus Buning ».

Neem daarnaast zo'n doorsnee-receptenboek. Hier heb ik er een : « Moderne keuken en oude recepten ». Degelijk vakwerk. Goed ingedeeld, fraai verlucht, zakelijk geschreven, maar nergens verrassend. Soepen leiden braafjes de voorgerechten in, die op hun beurt de visschotels voorafgaan enz. Allemaal geschreven in die droge taal, waaruit je niet proeft hoe lekker het wel is of worden moet. Een boek zo droog als een uitgedroogde boterham. En dat is héél droog, zou Werumeus Buning zeggen.

Nee, geef mij dan zijn avonturen met de pollepel maar : van « de ware champignon » over « de goede omgang met varkens » naar « zeven kippen en een haan » en zoveel meer... Zonder veel logika in de volgorde, omdat het toevallig zo uitkwam in Bunings hoofd. Een boek dat je niet raadpleegt maar léést, en graag als je 't mij vraagt Geschreven met een welbehagen om het goede dat we zo vaak verknoeien. Want Buning is niet mals met z'n kritiek, maar je moet erom lachen, zo geestig zet-ie je in je hemd. Over de aardappel, inzonderheid de gebakken aardappel, gaat dat bv. zo :

« Er worden u soms gebakken aardappelen op het bord gelegd waartegen ge, als ge een man zijt, aboe zegt. Terecht, zeer terecht. Dient uw huisvrouw, knecht of dienstmaagd u een gebakken aardappel op in een of andere slappe gedaante met slechts hier en daar een zweem van de brosse, gouden korst die ons aller ideaal is : zeg dan aboe, en verlang ze beter ».

« Want een goede gebakken aardappel kost niets meer dan een slechte, tenzij liefde en zorg. Zo een schijfje aardappel dient met eerbied behandeld en wil stuk voor stuk naast zijn broeders gebakken zijn. Kijk er de Nederlandse koekepannen eens op aan : meest zijn ze te klein om een goed zoodje gebakken aardappels te herbergen, meest zijn ze veel te nabije familie van de spiegeleierenpan, en dat is weer heel iets anders. Vandaar dat de gebakken aardappel in Nederland vaak een te volle aardappel is, een te lauwe aardappel, een te vaderlandse aardappel, en het spiegelei een te gaar ei, een te naar ei, een te raar en te zwaar ei ».

Annie.

Kolder in de Franse mode, maliënkolder dan toch !

(Vervolg van kader kol. 1)

hem een forse zwaai over de reling en haalde hem vol zeewater met het touw terug in.

Zelden maakte ik schoner akwarel. De zee van het noorden stond er breed-uit en indrukwekkend op; als voorgrond schilderde ik een rosse landtong vol heidekruid, zoals we die langs de kust van Denemarken voorbijvaren.

Ze was er natuurlijk dolblij mee. Toen ik uit Bergen afvoer had ze mijn akwarel — naar ze me vertelde — boven haar bed gehangen.

Vier reizen later waren we officieel verloofd. Na het feestje zaten we een stuk in de nacht te babbelen en toen vertelde ze van het schilderij. Ze had er zich over verwonderd, zei ze, dat het water op de akwarel rees en daalde bij eb en vloed : het steeg tot tegen de landtong en trok zich dan over een breed strand terug. Er ging mij een licht op : het zeewater waarmee ik geschilderd had, was natuurlijk gevoelig aan de maanstand en aan het spel der getijden. Het was een vrolijke gedachte, te weten dat daar op haar kleine kamertje dat kleine zeetje van mij mee bewoog met de grote zee waarop ik voer en waarop ze nooit uit mijn gedachten was.

Het was de laatste keer dat ik haar zag. In Rotterdam lag een brief van haar vader; ik had hem vier keer ongelovig gelezen vooraleer het tot mij doordrong dat ze dood was, voorgoed van mij weggerukt.

Wie schetst echter mijn diepe wanhoop, toen ik later te Bergen vernemen moest hoe het gebeurde. Zij was op een avond zoals steeds slapen gegaan in het bed onder mijn schilderij. Die nacht zoog de maan naar springtij en bovendien stak er een verschrikkelijke noordwester op die het zeewater hoger en hoger tegen de landtong stuwde. Tegen de morgen — zij sliep, zich van niets bewust, de vaste slaap der gelukkigen — brak de zeewering op mijn schilderij : het water stortte zich naar beneden en zij verdronk jammerlijk.

Ik had haar vermoord !

Idt.

JONG KOREN, EEN BEETJE KAF

Van de jonge, maar aktieve uitgeverij De Galge (Brugge) ontvingen wij de laatste vier galgenboekjes, de nummers 10 tot 13 in de reeks.
« Stop een tijger in uw haven » (13) van het ingenieurstrio André, Johan en Nico Mertens werd hier reeds uitvoerig besproken en de publikatie van Jozef Van Hoecks toneelwerk « De raad van beheer » komt bijna drie jaar na de kreatie op de Antwerpse toneelplanken... wij beperken ons dus tot de twee andere galgjes.

« De Hemelvlinders », het debuutboek van Willy Lauwens, is nauwelijks een roman te noemen maar veeleer een lange novelle (dusdanig eerder verschenen in het Nieuw Vlaams Tijdschrift) die met behulp van een groot lettertype aan zijn genre ontgroeid is.

Hoe ook, het is een mooi en goed geschreven verhaal, dat men (eens men uit de banaliteit van de eerste 20 bladzijden geraakt is) in één adem uitleest. Al vermelden flap en reklame-tekst dat het boek het probleem van de geboortebeperking stelt en dat het een pleidooi is voor een betere sexuele voorlichting, wij geloven eerder dat de uitgever deze woorden gekozen heeft omdat ze een zeker « appeal » uitoefenen op een bepaald publiek. De hoofdpersonages (en niet alleen zij) worden met deze problemen inderdaad gekonfronteerd, maar dat wil dan nog niet zeggen dat zij het boek een bepaalde strekking opdringen. De schrijver behandelt ze dan ook enkel als literaire elementen die inderdaad vrij realistisch aandoen en tot in hun konsekwenties behandeld worden, maar die steeds in funktie blijven van het verhaal.

Hemelvlinders, zo lezen we op bladzijde 79, zijn nette jongelui, 17 à 23 jaar oud, die geloven in de vooruitgang van de mensheid en de vrede onder alle volken. Hun vlag is het wit van de eerlijkheid waarin een groene vlinder van de hoop.

De twee hemelvlinders waar het in het boek om gaat, heten Werner en Anita.

De banaliteit en ruwe oppervlakkigheid van hun omgeving (de Rupelstreek) en hun werkkring overwinnend, beleven zij een liefdesverhouding die in feite gewoon is. Zij houden van elkaar en zijn intens gelukkig met elkaar... tot de vermoedens rijpen dat Anita zwanger is. Voor de beide jongelui stelt dit problemen, voor Anita die etalagiste is in een Antwerps grootwarenhuis, voor Werner die oprecht droomt van en hard werkt aan een toekomst als kunstschilder. Gelaten, aanvaardend en elkaar beminnend gaan zij ten slotte in een kerk een doos kaarsen offeren... opdat het niet waar zou zijn.

Willy Lauwens heeft dit verhaal prachtig verteld, met iets te veel aandacht soms voor bijkomstigheden, maar dit gebrek wordt echter vlug goed gemaakt door zijn spontane, gebalde stijl en sterke zeggingskracht. Hoe schokkend sommige bladzijden soms ook zijn, de schrijver behandelt het tema met een delikate scherpte die vooral in de tweede helft van het verhaal overgaat in een rustig, poetisch-mooi verhalen dat de bittere gebeurtenissen uit hun schrijnendheid opheft tot een niveau van menselijke aanvaarding en liefde.

« De Hemelvlinders » is geen luchthartig boek en al voelt men bepaalde fragmenten eerder pessimistisch aan, het is toch een verhaal dat ons weer doet geloven in enkele zeer fundamentele kwaliteiten van de mens.

Persoonlijk geloven wij dat Willy Lauwens ons nog veel goed werk kan brengen.

Het gebeurt zelden dat een Vlaamse uitgeverij Nederlandse auteurs lanceert. Enkele jaren geleden deed Manteau N.V. dit en nu brengt De Galge ons het debuut van Tony van Reen.

« Geen oorlog » brengt ons de belevenissen (oorlog, militaire dienst, grootstad) van een jonge man. Als geheel onsamenhangend, kaleidoskopisch ontwikkeld, maar ondanks het (gewilde?) struktuurgebrek toch overtuigend.

Een homogeen boek is « Geen oorlog » dus niet. Of de schrijver het aldus bedoeld heeft is moeilijk te achterhalen. De lezer vraagt het zich voortdurend, soms geïrriteerd af, maar blijft toch geboeid door de fragmenten waarvan enkel de sterk poëtische taal en de volgehouden, gelukte sfeertekening voor een zekere samenhang zorgen. De pozitieve bedoelingen van de schrijver worden dan ook zelden helemaal duidelijk. Wel weten we waar de schrijver tegen is (anti-semitisme, militarisme, machtsmisbruik, kudde-mentaliteit) maar deugdelijke alternatieven krijgen we niet. Of die er zijn, moeten we waarschijnlijk zelf maar uitmaken. In zijn onvolkomenheid blijft « Geen oorlog » toch een goed geschreven boek dat pleit voor meer menselijkheid en het doet met een aanvaardbare overtuiging.

Wanneer de uitgever ons op de flaptekst meer werk van Tony van Reen belooft, dan zijn we daar blij om want als jongerendebuut (volgens de foto is Tony nog heel jong) bevat « Geen oorlog » beslist kwaliteiten die een volmaakter tweede werk voorspellen.

Nic van Bruggen.

Ontmoeting met Picasso. Dit beeld van een vrouw met een kinderwagentje staat te Parijs op de grote Picasso-tentoonstelling.

JAAK BROUWERS

In de hedendaagse Vlaamse poëzie neemt de Mechelaar Jaak Brouwers een beslist eigen plaats in. Niet alleen blijft zijn produktie vrij beperkt (wat voor een dichter anno 1966 — die dan toch beroep kan doen op een massa moderne idiomen die hem het schrijven vergemakkelijken — eerder kompliment dan een verwijt is) maar daarenboven behoort zijn werk tot de meest oorspronkelijke poëzie die wij de laatste jaren voor ons kregen. Oppervlakkig zou men Jaak Brouwers in de experimentele groep kunnen inschakelen (ook al behoort de bloeitijd van deze vernieuwers reeds enige jaren tot het verleden). Zijn bevreemdende, gespierd-gebalde taal, zijn niet steeds direkt logisch-vatbare gedachtenontwikkeling, zijn vaak psychologische tematiek en beeldentaal geven daar schijnbaar onmiddellijke aanleidingen toe. De meer aandachtige lezer zal echter vrij vlug ervaren dat het etiket « experimenteel » voor Brouwers lang niet zo illustratief is als het lijkt.

Zijn poëzie staat beslist buiten de traditionele, maar met « experiment » heeft ze volstrekt niets te maken. Brouwers gebruikt wel een aantal verworvenheden van de experimentele revolutie, maar dan met zo'n zin voor gemetenheid, zo'n sekure vormgeving, zo'n bijna matematische scherpte en heldere evenwichtigheid, dat we bijna durven beweren dat Brouwers het experiment bewust weert : veeleer dan een spekulatief alchimist (experimenteel) is hij een eksakt wetenschapsmens. Zijn gedichten zijn dan ook geen spontane, virtuoos verwoorde opwellingen; zij zijn eerder de uitgepuurde, mentale kristallisatie van een aantal gevoelens en bedenkingen die reeds eerder gerangschikt werden in een soort poëtisch-filosofische orde.

In 1960, naar ik mij herinner, bracht de uitgeverij Manteau N.V. Brouwers' eersteling «Onderschept» op de poëziemarkt. Nu zes jaar later ligt voor ons « Ik schreef een Nachtland », een fragment-gedicht dat geschreven werd tussen 1959 en 1963 en dat in 1965 bij Ontwikkeling gepubliceerd werd.

Voor een dichter die werkt als Jaak Brouwers (grondig, traag, afmetend en koncentrerend) is het normaal dat er stylistisch weinig essentiële vormverschillen tussen beide bundels aanwijsbaar zijn. De enige evolutie die hier te duiden valt is dat Brouwers zijn ritmische spanningen nog intenser gemaakt heeft. Ze zitten duidelijk minder simmetrisch in elkaar, openen daardoor meer ademruimte en bereiken aldus zekere schokeffekten die de poëtische penetratiekracht verhogen.

Over de inhoud en de bedoeling van deze poëzie gaan wij het hier niet hebben; wij zouden deze alleen maar geweld aandoen. Wanneer de dichter zijn uitdrukkingsmiddel gekozen heeft om wat hij te zeggen heeft zo genuanceerd, zo intens mogelijk te zeggen... dan heeft het geen zin om hem in andere woorden na te praten (een dichter waaraan men eens vroeg zijn gedichten te verklaren antwoordde : « Men heeft aan Beethoven toch ook nooit gevraagd om een simfonie te herspelen in andere melodieën»). Wanneer wij hoger de woorden « poëtisch-filosofische orde » gebruiken, dan geldt deze uitdrukking in zeer sterke mate voor Brouwers' laatste bundel. Zonder ooit tot belijdenispoëzie te vervallen, koncentreert de dichter zich toch op een heel persoonlijke bekommernis : de taal, de kommunikatie en hun verhouding en samenhang tot de realiteit, tot de natuur van de schepping en de ontoereikendheid hiervan. Typisch hiervoor is dat Brouwers in zijn titel reeds het werkwoord schrijven gebruikt. In de 38 gedichten die onder deze titel schuilgaan gebruikt hij 42 maal de begrippen woord (26), schrijven (8) en taal (8). Dit zegt genoeg.

Wie zich met een dergelijke ernst en gewetensvolheid over het « schrijven » zelf buigt, kan moeilijk anders dan een dichter zijn die zijn plaats in onze letterkunde van vandaag letterlijk en figuurlijk « verdient ».

Nik van Bruggen.

KAFKA

« Franz Kafka » van Frans Grillet. verscheen in de reeks « Ontmoetingen » van Desclée-De Brouwer en geeft benevens een korte biografie een analitische introduktie tot het werk van de Praagse schrijver.

Zijn naam dook na de laatste wereldoorlog op, zoniet uit de vergetelheid dan toch uit het stilzwijgen rond zijn werk. Een onbekende was hij voor de literatuurkenners, ook hier in de Nederlanden, niet. Pas na de oorlog echter werd zijn werk algemener aanvaard en naar waarde geschat : dezelfde omstandigheden die het een tijdlang begraven hadden, werkten nu bevorderend voor zijn faam Er ontstond zelfs een soort Kafka mode en het citeren van zijn naam als symbool voor een wereld en een denken dat zijn absurditeit affirmeert, een wereld die zichzelf een « Zerrspiegel » voorhoudt, behoorde tot de goede toon. Dat tegenover het nihilistische in deze vizie Kafka's uitspraken staan over de « Unzerstörbarkeit des Menschen » en over het geloof aan een persoonlijke God (niet in zijn romans, doch in zijn aforismen) verandert niets aan het essentiële feit, dat zijn werk evenals het oeuvre van Joyce, Musil, gedeeltelijk ook dat von Doderer en van menig jong romancier een uitdrukking is van een vaak in 't groteske en karikaturale verwrongen vizie op tijd en mens. Dat Kafka in een uiterlijk objektieve en epische verhaaltrant, die weinig van de realistische verschilt, deze vizie als het ware obsederend aan de lezer opdringt, is zijn grote kracht.

FONOPLATEN

I MUSICI : KERSTKONCERTEN

De plaat van de maand door Philips voor december uitgegeven aan de goedkope prijs van 168 fr., is gewijd aan kersthoncerten van Italiaanse barokmeesters.

Het Concerto grosso « fatto per la Notte di Natale » van A. Corelli vormt niet alleen het grootste, maar ook het mooiste stuk. Daarnaast een kort maar toch mooi concerto van Monfredini, een concerto « in forma di Pastorale » van Torelli en een concerto van Locatelli.

Wat maakt deze muziek tot kerstmuziek? Het bestaan in elk van hen van één of meer bewegingen die pastorale genoemd worden en die dikwijls fakultatief zijn.

Wanneer men ze weglaat, is het kerstconcerto een gewoon concerto. Kenmerken der pastorale zijn : een weke melodie, overwegend traag tempo en een 12/8 maat.

Het is in de school van Bologna dat in de 17de eeuw deze vorm is ontstaan, en er eigenaardig genoeg ook tot beperkt bleef.

I Musici, ditmaal met begeleiding van een klein orgel, staan in voor een goede uitvoering. Een zekere eentonigheid, vooral bij Torelli en Locatelli, kan niet geloochend worden.

THE GOLDEN GATE QUARTET : NEGRO SPIRITUALS

Sedert 20 jaar treedt het beroemde negerkwartet op met spirituals. Geen « negermuziek » dus, maar wel het sterk ontwikkelde ritme uit Afrika meegebracht door de slaven, gepaard aan een verfijnd gevoel voor harmonie. Een kwartet zonder instrumentale begeleiding is wel de juiste vorm van uitvoering.

Spijtig werden op deze plaat ook andere liederen opgenomen (om kommerciële redenen?) zoals het onvermijdelijke Silent Night e.d. De beste stukken zijn de onvervalste spirituals, zoals Go tell it to the Mountain, Go where I send thee, Downward Road, enz.

Al bij al een technisch zeer goede plaat, die haar prijs waard is (168 fr. — Concert Hall, Lecharlierlaan 85, Brussel 9 en Gaanderij Huidevettersstraat, Antwerpen).

BACH : ORGELWERKE FUER DIE WEIHNACHTSZEIT

Op het orgel van de domkerk van Zürich speelde de beroemde blinde André Marchal voor deze opname een reeks werken van J.S. Bach.

Ze hebben alle iets met Kerstmis te maken : de bekende pastorale in F-groot, de enige die van Bach gekend is, met het tipische schalmeimotief; uit het Orgelbüchlein 15 voorspelen tot kerstkoralen, waarin Bach zijn volle fantazie uitleeft.

Tot besluit de preludium en fuga in C-groot, waarin motieven uit de Driekoningenkantate werden verwezen.

Tal van facetten van de geniale Bach kunnen in dit programma worden genoten. Het historische orgel schept een onnavolgbare sfeer, die door Marchal subliem wordt volgehouden.

Uitmuntende plaat naar uitvoering, inhoud en opname-techniek (168 fr. bij Concert Hall).

Stef.

EMILE VERHAEREN

na vijftig jaar

Wij gaan Verhaerens leven en werk niet uitgebreid onderzoeken : wij geven hierna slechts enkele etappen uit zijn leven. Geboren te St. Amands op de Schelde in 1855 in een burgerlijk milieu, scholier aan het St. Barbarakollege te Gent, waar ook Maeterlinck en G. Rodenbach studeerden, student te Leuven, eerste verzen aldaar in een tijdschrift, ontmoeting met Iwan Gilkin en Albert Giraud, doctoraat in de rechten en stage bij Edmond Picard, stichting van de groep « Jeune Belgique ». In 1813 verschijnt « Les Flamandes ». Geestelijke krizis, daarna huwelijk in 1891. Interesse voor het sociale, verschijnen van toneelwerk, bescherming van de toneelvernieuwing onder Paul Fort en het Théâtre de l'Art.
Dan verschijnen de vijf bundels « Toute la Flandre ». De oorlog vernietigt zijn droom van een menselijke broederschap als gevolg van de vooruitschrijdende beschaving. Hij schrijft retorische patriotieke verzen en verongelukt te Rouen, waar hij in het station onder een trein geraakt.

Wij kunnen Verhaerens houding als Vlaming betreuren en ze afkeuren, evenals die van andere fransschrijvende en -sprekende Vlamingen.

Men kan discussiëren over Verhaerens franskiljonisme en over de definitieve betekenis van de medewerking van een Vlaming aan « La Wallonie » en « Le Coq Rouge » op het ogenblik dat het Vlaamse volk voor zijn eenvoudigste rechten als volk moest vechten. Wanneer later Verhaeren over Vlaanderen zijn bezielde verzen schrijft, wanneer hij zegt in verband met De Costers Uilenspiegel : « Het is een geluk te bemerken dat juist in de onvruchtbare dagen zulk een werk ontstond, als bewijs dat Vlaanderen, zoals Uilenspiegel zegt, zelfs wanneer men het begraven wil, leeft en immer weer opnieuw opstaat » — dan kan men zich afvragen wat Verhaeren onder dit « Flandre » verstond en of het niet een Vlaanderen was zoals dat waarover men in Parijs spreekt wanneer men het over hun verfranste noordelijke departement heeft : een naam, een herinnering met een historische maar geen taalkundige, etnische of volkse inhoud meer. Of het niet een Vlaanderen was naar een paternalistisch-Belgisch patroon met Franse elite, kultuur, ekonomie en met Vlaamse werkslaven met een « schilderachtig » patois, in een land met een rijke, helaas dode historie?

Verhaeren stond niet alleen. Thans zien zijn soortgenoten door de vernederlandsing van het onderwijs, door de groei der Nederlandse kultuur en het ontstaan van een Nederlandse elite in Vlaanderen langzamerhand hun gelederen erg uitdunnen, bij zoverre dat ze op weg zijn een anachronisme te worden. In Verhaerens tijd was er echter geen Nederlandse élite en geen levende kultuurtaal : de kunstenaar had de keuze zijn eigen taalinstrument te scheppen uit volkstaal en uit de algemene kultuurtaal zoals zij in het Noorden gebruikt werd. Dit vergde echter van de kunstenaar een speciale inspanning : niet iedereen had Gezelle's of Streuvels' taalscheppend vermogen en niet iedereen had ook het geduld, de moed en het sociale plichtsbesef tegenover zijn volksgemeenschap, die nodig waren om een leven lang mogelijke onbekendheid en zelfs miskenning te kunnen dragen.

Opgevoed in een burgerlijk milieu waarin alleen de meid en de knecht « Vlaams » spraken en in een kollege waarin alles Frans was (zodat de kennis van de volkstaal zich beperkte tot het hoogst-nodige voor een onderhoud met de lagere kaste) is het niet te verwonderen dat, wanneer zij gedachten en gevoelens moesten uitdrukken, de vreemde taal van hun opvoeding alleen daarvoor in aanmerking kwam. Sommigen hebben zich tegen deze onvermijdelijkheid verzet, soms ten koste van hun carrière, maar niet iedereen kon tegen stroom op roeien. Wij kunnen het feit van de Verhaerens, Maeterlincks, Van Lerberghes, Max Elskamps enz. betreuren : het uitschakelen kunnen wij niet. Wij kunnen het verlies voor onze taal niet meer goedmaken, evenmin als wij ons volksverlies in den vreemde kunnen herwinnen. Wij kunnen hen echter wél daar plaatsen, waar zij thuishoren omwille van hun naam én omwille van hun kunst. Deze kunst is Nederlands! Evenmin als zij hun naam konden loochenen, hebben zij kunnen verloochenen wat die naam gaf : hun afstamming. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan, zegt de volksmond. Er is geen sterker bewijs voor dit gezegde dan in het werk van een Verhaeren en een De Ghelderode.

Bij Verhaeren komt dit « bloed », deze onvermijdelijkheid van zijn wezen, tot uiting in dat wat Verschaeve « oergeweld en mysticiteit » noemde. Verhaeren werd, veel meer dan Maeterlinck, als een apart geval behandeld door de Franse literaire kritiek en de literatuurhistorici en men wist met hem, evenmin als met De Coster, blijf in de literatuur « d'expression française ». Zelfs Maeterlinck moest het ontgelden. Jules Renard schreef over Maeterlincks « Annabella » dat het, alles wel beschouwd, rook naar de barbaren. En Maurras, de verdediger van de klassieke geest en van het Romaanse in Frankrijk, schreef o.m. « Frans betekent klassiek. Wij hebben deze vreemden in het geheel niet nodig... ».

Dat waren zij voor de Franse literatuur en de Franse kultuur : vreemden. Omwille van hun naam en hun afstamming, maar ook omwille van de geest en het karakter van hun werk. Het is de tragiek van Vlaanderen dat zij hun talent in een vreemde taal hebben geuit, maar het is hun persoonlijke tragiek dat zij, sociaal afgesneden van hun volk door een andere taal, nooit geheel konden opgenomen worden in de vreemde kultuurwereld omwille van hun anders-zijn, omwille van hun — trots alles — Nederlandse geaardheid.

In zijn boek over de psychologie van de franssprekende in Vlaanderen onderzoekt Dirk Wilmars deze kategorie van kunstenaars en wijst erop hoe zij allen, zonder uitzondering, in het irrealistische en het simbolistische hun uitdrukkingsmiddelen vonden : het psichologisch realisme is hen vreemd en wanneer zij het realisme en de psichologie beproeven, falen zij. De grondoorzaak hiervan is wel hun sociale afzondering van de levende gemeenschap, hun afgesneden zijn van een bevruchtend kontakt met deze gemeenschap, die tenslotte op elke kunstenaar zijn stempel moet drukken.

Dit doet echter niets af aan het kunstenaarschap van bijv. een Maeterlinck of een Verhaeren. Hun simbolisme was de schakel tussen de romantiek en het expressionisme en tipisch is wel, dat de namen van hen die als wegbereiders van dit expressionisme genoemd worden, Nederlandse namen zijn : Maeterlinck, Verhaeren, J.K. Huysmans. Ook hier ligt er een verband tussen het karakter romantiek en expressionisme, en de wezensaard.

Bij Verhaeren is nog een bijwijlen Victor-Hugoiaans aandoende retoriek aanwezig en hij grijpt naar beelden die buiten het raam van het vers springen, uit drang naar het grootse en geweldige, naar dit « oergeweld », dit « Eddagevoel » dat (zijn grenzen verliezend) wel eens grootsprakerig wordt. Bij een vergelijking met Rubens spreekt Verschaeve over Verhaerens verzen, over « ein zum Platzen dickgewordener Rubens ».

Dit alles belet niet, dat Verhaeren een onzer grootste dichters is. En wanneer wij zeggen « onze », dan is dit niet « staats » bedoeld, maar volks. Met de Belg Verhaeren hebben wij niets gemeens. De Vlaming Verhaeren echter behoort tot onze kultuurgemeenschap, evenzeer als de dichter die de Latijnse « Laudae Flandriae » schreef, evenzeer als een Beethoven. Hij behoort tot onze literatuur, zoals De Ghelderode en Lootens, zoals diegene die door de omstandigheden van de levende volksgemeenschap en zijn taal werd afgesneden, doch die de volksaard in zich droeg en hem veruitwendigde, weze het ook in een andere « materie » dan de volkseigene.

Het is de tragiek van ons volk, dat wij dergelijk talent voor onze taalgemeenschap verloren; zij blijven echter tot ons kultuurpatrimonium behoren.

Maar het is ook de tragiek van deze van hun taalgemeenschap afgesnedenen, dat zij elders nooit de liefde en het begrip, het aanvoelen van het diepste van hun werk en hun aard hebben kunnen vinden en dat zij zelfs omwille van die aard herhaaldelijk afgewezen werden.

Het is Verhaerens tragiek dat hij voor een groot gedeelte van hen die hem in wezen nabij zijn, een vreemde blijft naar de taal terwijl zijn aard en wezen onbegrepen of dan toch tenminste niet geheel vatbaar wordt voor hen die hij in de taal benaderde...

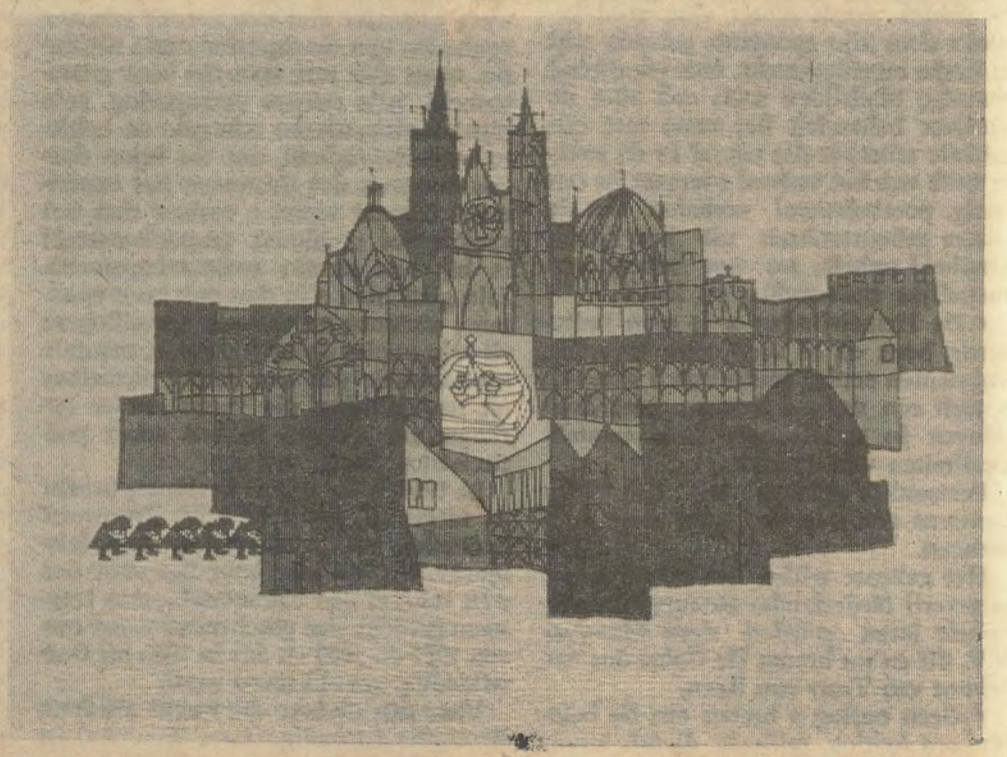

Op het zevende festival van de Belgische film te Antwerpen kreeg « Chromophobia » van Raoel Servais de grote prijs van de animatiefilm. « Chromophobia » is een prachtprent met internationale standing.

TV - TV - TV - TV - TV - TV - TV - TV - TV - TV - T

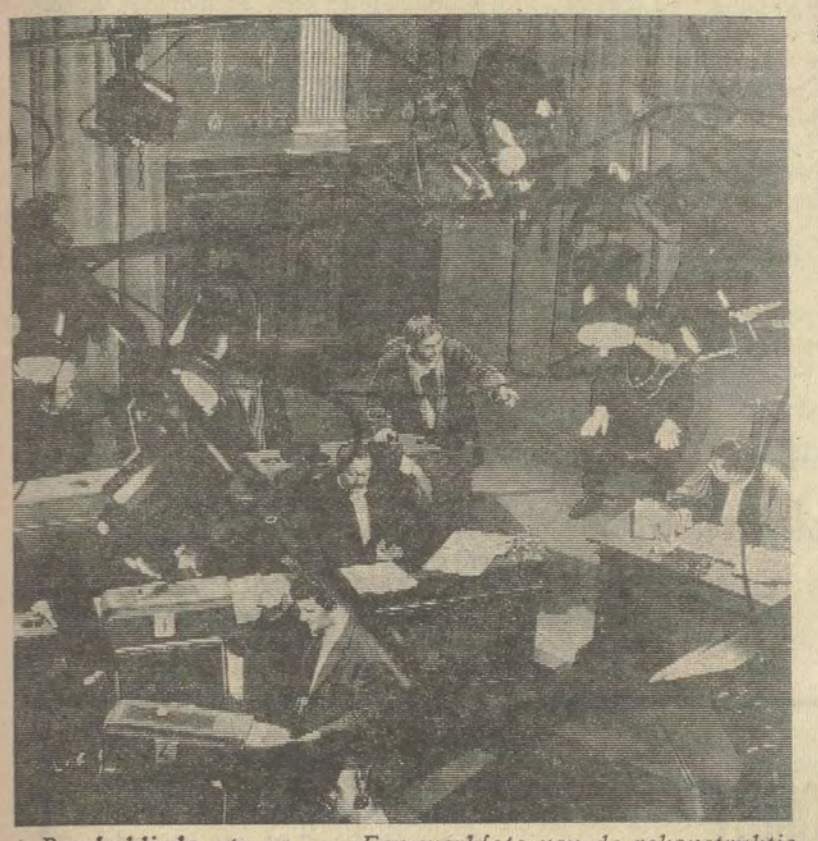

« Beschuldigde, sta op » — Een werkfoto van de rekonstruktie van het proces inzake de moord van Liedekerke (Brussel Ned., 13 en 14 december).

het arme rijke amerika

Enkele dagen voor zijn dood — nu reeds 3 jaar geleden — legde president Kennedy een lijvig dokument voor aan zijn medewerkers over het probleem van de armoede in de Verenigde Staten. Aanleiding hiertoe was de uitgave van « The Other America, 'n boek van de jonge socioloog Michael Harrington. Enkele dagen nadat president Johnson de bewoner van het Witte Huis was geworden, legde ook hij de nadruk op de schrijnende toestand van ongeveer 40 miljoen Amerikanen — één vijfde van de bevolking — die slechts over een zeer bescheiden inkomen beschikken.

Welke zijn de oorzaken van deze situatie ? In de dokumentaire van Paul Johnson en Randal Beattie, dié u zondag te zien krijgt, worden de faktoren hiervan ontleed per streek. Want het eigenaardige van die situatie is dat de oorzaken in dit uitgestrekte land verschillen van streek tot streek.

De reporters Johnson en Beattie verzamelden een oogst aan beelden die een schril licht werpen op een aspekt van de Verenigde Staten dat niet zo vaak in de kijker komt. (Zondag 11 december 21 u 30, Brussel Ned.).

ten huize van pater pieter van der meer de walcheren

Het leven van Pater Pieter Van der Meer de Walcheren is een boeiende roman met vele hoofdstukken : zijn adellijke Nederlandse afkomst van protestantse ouders, zijn aktiviteiten in het socialistisch volkshuis te Brussel te midden van Emile Vandervelde, Anseele, de Brouckère, Jules Destrée. Zijn ervaringen als gezel van de ruwe arbeiders in de gore Rotterdamse havenbuurt. Zijn kunstenaarsbestaan te Montmartre na zijn huwelijk met Christine Verbruggen, een Vlaams meisje uit het Brusselse liberale milieu. Zijn huwelijksleven te Brussel waar zijn zoon Pieterke werd geboren, wat de vraag naar de zin van het leven bij hem scherper deed stellen.

Pieter Van der Meer de Walcheren, voor wie net als voor de Maritains de ontmoeting met de Franse bekeerling Léon Bloy van beslissende betekenis werd, heeft altijd van het leven gehouden, het leven dat hij beschreven heeft in zijn « Dagboeken », in « De jacht naar het geluk », in « Levens van leed » en « Jong leven » en dat hij nu nog meer dan ooit verheerlijkt met een enorme interesse voor de incarnatie, voor de Tweede Persoon, « qui s'est dérangé pour nous ». Zulke levenshoofdstukken laten zich niet resumeren.

Dank zij « Ten huize van » — de St.-Paulusabdij van de Benediktijnermonniken te Oosterhout — kunnen wij vanavond dit boeiend levensverhaal vernemen, verteld door de auteur zelf. Wie het 100-ste jubileumprogramma zag met flitsen over dit zeer aparte kloosterbezoek, uitgezonden op verzoek van Stijn Streuvels, zal de integrale uitzending vast niet willen missen. (Donderdag 15 december 20 uur 50, Brussel Ned.).

de banneling

Avonturenfilm van Howard Hughes met in de hoofdrollen Jane Russell (Rio), Jack Buetel (Billy the Kid), Walter Huston (Doc Halliday) en Thomas Mitchell (Pat Garret).

Billy the Kid, een avonturier, heeft Rio's broer neergeknald. Rio wil zich wreken op Billy, die gelukkig slechts gekwetst wordt. Haar wraak is bekoeld en omdat Doc Halliday afwezig is brengt ze Billy bij haar thuis om hem te verzorgen. Die twee raken op elkaar verliefd. Hiermee is de rust nog niet teruggekeerd want opnieuw spreken de revolvers... (Vrijdag 16 december 20 u 25, Brussel Ned.).

vrouwen-uitzending

Tweede deel in de reeks over opvoeding van tieners. Deze keer positieve gevolgtrekkingen uit wat vorige maal besproken werd. Verbeteren van houding en beweging. Mogelijkheden voor psychische ontlading en individuele ontwikkeling. Een nieuw aspekt komt bovendien aan bod : de ontwikkeling van het sociaal bewustzijn. De ouders wordt tevens een aantal praktische gegevens geboden.

Medewerkers . dr. Tony Baekelmans en de heer Gomes. Presentatie en programmatie : Paula Semer. Realisatie : An Garrels. (Kwart-Eefje : dinsdag 13 december 19 u 40, Brussel Ned.).

Vlaamse T.V.

ZATERDAG 10 DECEMB.

16.00 : Volksuniversiteit — 18.55 : Zandmannetje — 19.00 : Luceat, katholiek - godsdienstige uitzending — 19.30 : Groot wild op smalfilm. Safari in Kenia — 19.55 : Hier spreekt men Nederlands — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : Spelevaren — 21.40 : Echo — 22.10 : De man van U.N.C.L.E. 24e afl. : De doolhof — 23.00 : TV-nieuws.

ZONDAG 11 DECEMBER

11.00 : Eucharistieviering — 14.30 : Veldrijden. Rechtstreekse reportage van het Belgisch kampioenschap verreden te Zolder — 15.45 : De Flintstones (herh. van de 156e afl.) — 16.10 : Volksconcert, door het Symfonieorkest van de B.R.T. o.l.v. Frederik Devreese. Uitvoering van het Vioolconcerto op. 35 (Peter I. Tsjaikowski) — 16.45 : Het grote avontuur : De Guatemalaanse broederschap, exploratiefilm — 18.35 : Klein, klein kleutertje — 18.55 : Het arendsnest, avonturenfilm voor de jeugd — 20.00 : TV-nieuws — 20.15 : Sportweekend — 20.40 : Zien naar Jozefien (III), naast Jo Leemans werken o.a. nog mee : Marcel Hendrickx, Toots Thielemans — 21.30 : Het arme rijke Amerika, documentaire — 22.25 : TV-nieuws.

MAANDAG 12 DECEMBER

18.55 : Zandmannetje — 19.00 : De vallei van de koningen. 4e episode : De groeve wordt gesloten — 19.15 : Tienerklanken — 19.45 : Openbaar kunstbezit « Feest op het ijs te Mechelen » door Pieter van der Borcht (1540-1608) — 19.55 : De Weerman — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : De wereld va nTim Frazer. zevende episode — 21.20 : Nu. Wat wordt er gedaan voor de vrouwen ? — 22.05 : Gastprogramma. De liberale gedachte en actie — 22.35 : TV-nieuws.

DINSDAG 13 DECEMBER

18.55 : Zandmannetje — 19.00 : Flipper. 30e afl. : De haaien — 19.25 : Jeugd zonder grenzen — 19.40 : Kwart-Eefje — 19.55 : Hier spreekt men Nederlands — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : Beschuldigde, sta op ! Reconstructie van het proces van Liedekerke (eerste dag) — 21.45 : In de spiegel van de kunst : Goden en mensen. Tweede afl. : Het staat in de sterren geschreven (Babylon) — 22.15 : Jazzprisma — 22.40 : TV-nieuws.

WOENSDAG 14 DEC.

17.00 : Televisum — 18.55 : Zandmannetje — 19.00 : Kijk omhoog — 19.25 : Jonger dan je denkt — 19.55 : De Weerman — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : Beschuldigde, sta op ! Reconstructie van het proces inzake de moord van Liedekerke (tweede dag) — 21.25 : Benzine, een enquête door Maurice De Wilde — 22.10 : Septet. Rondom een kat, amusementsprogramma — 22.40 : TV-nieuws.

DONDERDAG 15 DEC.

18.55 : Zandmannetje — 19.00 : Hobo, de kleine zwerver. 4e afl. : De kwade hond — 19.25 : Tienerklanken — 19.55 : Hier spreekt men Nederlands — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : De Dick van Dyke-show. 28e afl. : Wie is wat schuldig aan wie ? — 20.50 : Ten huize van Pieter van der Meer de Walcheren — 21.40 : Preimère — 22.10 : Vergeet niet te lezen — 22.40 : TV-nieuws.

VRIJDAG 16 DECEMBER

18.55 : Zandmannetje — 19.00 : Filmmuseum van de schaterlach Kleine Nell, filmklucht met Oliver Hardy en Billy West — 19.15 : De wereld is klein. De laatste parelvissers van Koeweit — 19.40 : Zoeklicht — 19.55 : De Weerman — 20.00 : TV-nieuws — 20.25 : Speelfilm : De banneling. Western van Howard Hughes met Jane Russell — 21.55 : TV-nieuws — 22.05 : Vietnam : mensen in de oorlog.

Onze selectie

ZATERDAG 10 DECEMB.

17 u 10 Brussel Ned.
Die Hand (Film van Jam Brede en Rolf Romberg over de ontwikkeling en de betekenis van de hand, van de kinderhand tot de scheppende hand van de kunstenaar).
20 u 25 Brussel Ned.
Spelevaren (Een programma waarin quiz en variété elkaar afwisselen).

ZONDAG 11 DECEMBER

20 u 20 Duitsland I
Elektra (Tragedie van Sophokles).
21 u 30 Brussel Ned.
Het arme rijke Amerika (Een dukumentaire van Paul Johnson en Randal Beattie over het probleem van de armoede in de Verenigde Staten - programma van Rediffusion T.V.).

MAANDAG 12 DECEMBER

20 u 45 Nederland I
Tsjechoslowakije (Film).
21 u 00 Duitsland I
Liederen en dansen uit Joegoslavië (Folklore).

DINSDAG 13 DECEMBER

20 u 25 Brussel Ned.
Beschuldigde, sta op (Rekonstruktie van het proces inzake de moord van Liedekerke - 1e dag).
21 u 40 Nederland I
Satirisch dokumentair programma.

WOENSDAG 14 DEC.

20 u 25 Brussel Ned.
Beschuldigde, sta op (Rekonstruktie van het proces inzake de moord van Liedekerke - vervolg van dinsdag - tweede dag).
21 u 00 Duitsland I
Sterben fuer Madrid (Film over de Spaanse Burgeroorlog).
22 u 10 Brussel Ned.
Septet - Rondom een kat (Amusementsprogramma - Bijdrage van de Deense T.V. tot de reeks Septet).

DONDERDAG 15 DEC.

20 u 50 Brussel Ned.
Ten huize van Pieter van der Meer de Walcheren.

VRIJDAG 16 DECEMBER

20 u 25 Brussel Ned.
Speelfilm : De bannelingen (The outlaw - western van Howard Hughes met Jane Russell).
21 u 35 Nederland I
Mies en scene.
22 u 05 Brussel Ned.
Vietnam : Mensen in de oorlog (Een reportage van Michael Charlton en Jo Menell - Bijdrage van de Britse Televisie tot de Italiaprijs 1966).

TOERISME

• *KALENDER*

Tot 18 maart 1967 loopt te Oostende het Internationaal festival van de Vakantiefilm (iedere na-week in het Casino-Kursaal).

Te Brugge zijn er elke woensdag, zaterdag en zondag beiaardkoncerten van 11 uur 45 tot 12 uur 30.

• *DRIE KONINGEN*

Op de kaai te St. Amands is het aangenaam toeven en er is ook nagenoeg altijd wat te doen daar in Klein-Brabants Scheldeland. Vooral poppenkast-speler en kunstenaar Jan Brugmans weet het steeds gezellig te maken in de tipische atmosfeer van zijn gasthof « De veerman ».

We willen het al op tijd aankondigen : op vrijdag 6 januari wordt het weer een van die fijne avonden; dan houden de Drie Koningen zitting vanaf 8 uur 's avonds. Een en ander gaat gepaard met een eetmaal (paling in 't groen - wijn - koffie - taart) de verkiezing van een koning of koningin en aanbieding van dranken en versnaperingen. Deelnemers gelieven zich telefonisch te melden voor 22 december (telefoon 052-332.75).

« The Outlaw » : western met een provokante Jane Russell (Br. Ned., 16 dec. - voor volwassenen)

Wij sport

vlaams nationaal

Wat U kunt doen voor Brussel of voor Leuven? nu reeds het abonnementsgeld voor "WY.. klaarleggen.

Dr Vic Anciaux

Een nationale ramp?

De elektrokutie van een speler van Benfica, blokletterden de kranten, is 'n groot verlies. We geven grif toe dat de dood van een speler, net als trouwens van ieder mens, een spijtig iets is. Maar er een nationale ramp van maken zou al te belachelijk zijn. Veel penneridders die over de sport schrijven, vergeten dat er geregeld mensen aan de haven, op de straat, op hun werk het slachtoffer worden van een ongeval en er het leven bij inschieten. Twee lijnen in de krant en de zaak is weeral vergeten. Niet overdrijven, heren sportjoernalisten! Vergeten we de menselijkheid niet, de sport leeft niet alleen van helden! En maat is ten alle dinge goed, ook in de sport!

Gezellig onderonsje...

Sport verzacht de zeden, zegt men. Dat ondervonden talrijke ijshockeyspelers van Olympia Antwerp toen ze een vriendenwedstrijdje gingen spelen tegen spelers van de Legerbazis van Marl. Gevolg : één sleutelbeenbreuk, gekloven wenkbrauwen, enz.

Het schijnt dat de supporters (of wat daar tenminste voor doorgaat) zulke praktijken aanmoedigden. De partijdige wedstrijdleiding zorgde voor de rest, zodat het bestuur van Olympia besloten heeft de ploeg van Marl in de toekomst links te laten liggen. De Olympia-mensen waren terecht van oordeel dat men kwam voor de sport en niet om zijn spelers te laten toetakelen.

En maar knoeien...

Andermaal heeft een nationaal waterpolo-oefenmeester een werkschema voorgelegd aan het bevoegde komitee van de Kon. Belg. Zwem- en Reddingsbond, die het voorstel prompt aan de klubs overmaakte voor verdere bespreking. Deze manier van handelen van de heren Leeuw en Co laat voorzien dat het uitstekende voorstel van Marcel Heyninck spoedig in de lade zal belanden bij al de andere goede ideeën en er zal kunnen rusten tot er iemand in de zwemsport zal komen die zich eens en voor altijd boven klub- en andere belangen zal stellen. Gezien we tot hier toe nog steeds op zulke superman wachten en denkelijk nog lang zullen moeten wachten, zijn we van oordeel dat wanneer het sportkomitee nog lang dergelijke onmogelijke beslissingen zal treffen, onze waterpolo en ons zwemmen steeds maar dieper in een modderpoel van eigenbelang zullen verzinken.

We kunnen volgende aankondiging in « Wij » plaatsen : « Gevraagd : bevoegde mensen die de waterpolo- en zwemsport in ons land op een hoger peil willen brengen, zonder aan eigen belang te denken ». Het antwoord zal niet te vlug komen!

De kanosport en de pers

Mijnheer Lambrechts en zijn vrienden van het Belgisch Kano Verbond schijnen de pers te kunnen missen. Daar waar de meeste sportfederaties zich inspannen om hun sport in al haar facetten bij het grote publiek bekend te maken, is alle geschrijf en getelefoneer aan het adres van de voorzitter en zijn « ijverige » sekretaris vruchteloos en moet de pers het maar zonder informatie stellen. Wie wordt het slachtoffer van gans dit geval? De bestuursmandatarissen beslist niet, maar wel de eenvoudige sportbeoefenaar die niets over zijn sport in de krant vindt, omdat zijn bondsbestuur het niet noodzakelijk vindt de pers in te lichten.

Het is een algemene vaststelling dat verschillende sporttakken bar slecht met de joernalisten weten om te gaan.

Beerschot en waakhonden

Er werd reeds meerdere malen bij het bestuur van Beerschot geprotesteerd tegen het feit dat er aan de ingang, voorbehouden aan de pers, twee « waakhonden » opgesteld worden. Steeds dezelfden, die zich tot taak stellen om het de pers zo moeilijk mogelijk te maken. We zijn akkoord dat deze waakhonden hun werk moeten doen. Maar dit kan volgens ons wel wat taktvoller en beleefder gebeuren! Deze heren passen niet in het kader van de zo simpatieke Antwerpse klub. Hopelijk zal het bestuur spoedig ingrijpen!

Geen kalenders

Het bestuur van het Belgisch Volleybal Verbond houdt er de slechte gewoonte op na, de pers geen kalenders ter hand te stellen. Kopen, zeggen ze, of geen kalender. Akkoord : we willen die kalenders wel kopen! Maar het is geen propaganda voor de sport, de pers op die manier af te schepen. Wil de hele sportjoernalistiek eens in staking gaan wat volleybal betreft? De heren zouden vlug bijdraaien.

EEN SPORT MET TOEKOMST

Een sport die de laatste tijd nogal van zich doet spreken, is ongetwijfeld de volleybalsport. Eerst had men er de onverkwikkelijke « zaak van de moedwillige spelers », daarna het « beroepsgeval » van Kortrijk en nu weer het ontslag van Bondsoefenmeester Achiel Diegenant. Maar daarover willen we het vandaag helemaal niet hebben. We schrijven dit artikel naar aanleiding van de dubbele interland België-Nederland, die zal doorgaan in het Sportkompleks Olympia te Antwerpen.

Zowel onze dames als de heren zullen er de kans krijgen, zich met de Oranjeshirts te meten.

Over de vooruitzichten voor onze dames kunnen we zeer kort zijn : het ontbreekt de Belgische damesploeg aan fiziek en we voorzien dan ook een gemakkelijke zege der bezoekers.

Bij de heren staat onze ploeg beter gekwoteerd. Ons land, waar de volleybalsport slechts de laatste jaren een definitieve doorbraak kende, heeft dan toch een nationale ploeg van middelbare sterkte. Bij de Europese topploegen behoren we niet en we betwijfelen sterk, of dat er ooit zal van komen. De Nederlandse ploeg is ongeveer van gelijke sterkte als de Rode Duivels. Maar wat een gunstige pronostiek belemmert is het feit, dat Nederland steeds uitpakt met een verjongde kern, met steeds nieuwe en frisse spelers terwijl men het bij ons eerder houdt bij een vaste kern van spelers die wel jong zijn maar die niet op tijd vervangen worden. De kern bestaat en zal gebruikt worden tot hij versleten is, eerst dan zal men nieuwe krachten in de ploeg opstellen.

We vinden deze manier van handelen verkeerd. Het is verkeerd spelers die uit vorm zijn, in een nationale ploeg op te stellen alleen maar omdat ze al zoveel internationale selekties gehad hebben. Een ploeg moet reprezentatief zijn, geen vriendenkringetje! Eens dat men in de Bond deze slechte gewoonten afgeleerd zal hebben, kunnen we eens deftig aan een nationale ploeg gaan denken.

In Nederland gaat het anders en beter : men speelt met elementen die het verdienen, en niet met vriendjes. Daarom staat volleybal in het Noorden op een hoger peil. Het is met de Nederlanders steeds zo dat, wanneer de ontmoeting met de Rode Duivels er is en er geen titel op het spel staat, ze zorgen voor een verrassing. Onze landgenoten hebben maar al te dikwijls aan den lijve ondervonden dat « Oranje boven » tegen de Rode Duivels altijd nog wat méér kan.

Wie ervan houdt om een boeiende interland te zien, krijgt de kans in het mooie sportkompleks van de Olympiahall te Antwerpen.

Dan kunt U meteen het verschil in spelopvatting vaststellen. Nederland speelt steeds op hardnekkige manier naar de zege, terwijl de rood-zwarten er eerder een persoonlijk nummertje trachten van te maken wanneer het gemakkelijk gaat.

Maar of deze zoveelste België-Nederland nu precies een pleziertje gaat worden voor de onzen weten we niet. Alles laat verhopen dat we weer eens een van die wedstrijden gaan te zien krijgen uit de « oude tijd », waarin beide ploegen zich volkomen geven, in de hoop de zege voor hun land te behalen. In ieder geval voorzien we dat er veel belangstelling zal zijn en dat er sport van het bovenste plankje zal te beleven vallen. Bij de dames voorspellen we een 1-3 zege voor Nederland en bij de heren een Oranje-zege met 2-3. We kunnen het verkeerd voorhebben en we hopen natuurlijk dat onze landgenoten in aangename zin zullen verrassen en er voor zullen zorgen dat onze pronostiek gelogenstraft wordt.

Het is alleszins het geschikte ogenblik om, wanneer u niet met volleybal vertrouwd bent, deze sport te leren waarderen als wat ze is : een lenige, atletische, dinamische en vooral opkomende sport.

V.U.

MITSUBISHI ELECTRIC CORPORATION

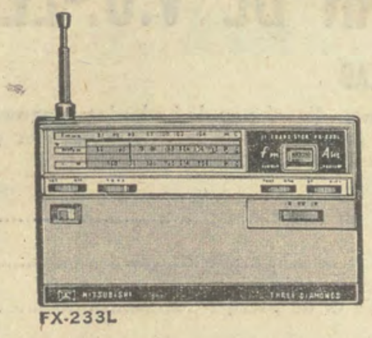

ELECTRA · BREE
Boneputstraat 28,
— B R E E —
Telefoon : 651.88

GELD VANAF 3,25%

Loontrekkenden tot 100.000 F : zelfstandigen, landbouwers tot 500.000 F. Auto, grond, eigendom, tot 100 %. krediet, geen voorschot nodig.

20.000 = 60 x 376
50.000 = 60 x 940
100.000 = 60 x 1880
100.000 = 120 x 990

Telef. : 03/35.98.85, tot 21 uur of schr. F.B. Bisschoppenhoflaan 69 te Deurne-Antwerpen. — Ik kom thuis.

de Dortmunder - Thier - Bräu - Hoven
November - December

GROTE RIJNWIJNFEESTEN te Leuven - Antwerpen - Aalst en te Kortrijk met de wijnbouwer St JACOBS-KELLEREI van GAU ALGESHEIM AM RHEIN.
Al de grote gekende Duitse en Belgische orkesten zullen er zorgen voor de stemming. In al onze lokalen is er altijd : originele Breugeliaanse stemming - deftige leute en plezier - goede bediening - beste dranken goed en niet duur.
N.B. Al onze zalen zijn gans de winter ter beschikking voor Bals - Banketten - Vergaderingen, enz...
— LEUVEN : 1.000 plaatsen.
— AALST : 1.000 plaatsen.
— HULSTE - KORTRIJK : 1.000 pl.
— ANTWERPEN : 700 plaatsen.

OP 26 EN 27 NOVEMBER TE LEUVEN : DE DUITSE ZANGERES HANNI MOSBACK MET HAAR KWARTET.

0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50

B E C O
KWALITEITSBENZINE EN -GASOLIE TEGEN VERMINDERDE PRIJS AAN DE DIENSTSTATIONS
B E C O
BECO : kwaliteit ! aan onze stations : Renault-oliën !
B E C O : PRIJS!
B E C O : BEDIENING!
Voor leveringen van gas- en stookolie vanaf 1.000 L., één adres :
p.v.b.a. BECO — 236 Krijgsbaan
ZWIJNDRECHT — tel. : 03/52.81.73 — 32.02.10.

0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50 — 0,50

PERZISCHE TAPIJTEN
FA L. LUYTEN
Trooststraat 12
(Gemeenteplein)
Edegem. Tel. 03/53.05.71

LET WEL

ALLE ADVERTENTIES VOOR DIT BLAD dienen toegestuurd aan onze PUBLICITEITSDIENST :

S. De Lie, « Papenhoek ». Berendrecht. Tel. (03)73.66.59
Ook de
zoekertjes kunnen naar dit adres gezonden worden.

Grote keus :
GLAZEN en MONTUREN.
Gratis voor verzekerden.
Herstellingen in eigen werkhuis.
Walter ROLAND
— Gediplomeerd Opticker —
Kerkstraat, 58 — Antwerpen
(Let a.u.b. op het huisnummer !)
Telefoon : 35.86.62
10 % korting op vertoon dezer.

DORTMUNDER THIER BRAU

IMPORT A B T S
Tiensesteenweg 128, Korbeek-Lo.
Tel. : (016) 463.11.

Voortverkopers worden gevraagd voor :
— Dortmunder Thier.
— Tonisteiner Sprudel.
— Rijnwijnen St JACOBS-KELLEREI Gau-Algesheim.

TONISSTEINER SPRUDEL
koopt — bouwt en huurt cafés in gans het land. — Medewerkers worden gevraagd

SCHUIMRUBBERMATRASSEN
met
Gebreveteerde
bedekkingslagen
RESSORTMATRASSEN
(Brevet 529768)
met
Gebreveteerde karkassen

fabrieken
„STAR"
(Brevet 512767)
TE ZELE (O. VL.)
GEWATTEERDE BEDSPREIEN
WOLLEN DEKENS
Tel. (052) 44641 en 44642.
Indien U geen verkoper in uw omtrek kent stuur ons een kaartje en we zenden U het adres van de dichts bijgelegen verkoper Star Zele.

HERMES
SCHOOL 54 Zuidlaan
211 M. Lemonnierlaan
Tel. 11.00.33.
Brussel.

★

VOLLEDIGE
SEKRETARIAAT-
KURSUS IN 2 JAAR.

★

Sténo- en
daktylografie
in vier talen.
Boekhouden.
Sociale wetgeving.
Moderne t-len.
Handels
correspondentie.

★

Dag- en avondlessen.
De school waar Vlamingen zich thuis voelen.

★

Beter en voordeliger.

WAARDE
1000 - FR. bij
aankoop van een
WENTELPOORT
type ALUGA

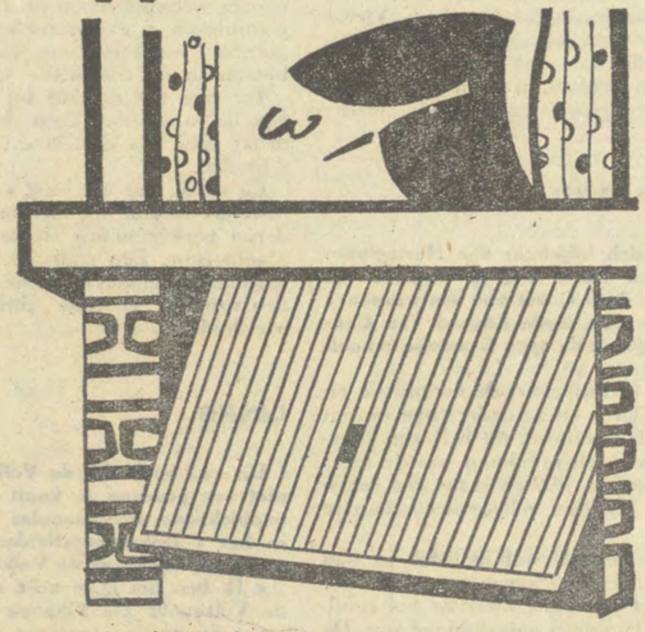

Standaarduitvoering
Poort gans in aluminium. Omlijsting in gephosfateerde staalplaat.
Zeer lichte bediening.
Automatische sluiting.
Voordelige prijzen.

BREVET
23098

JEURCLOO
A. JEURISSEN - CLOOSTERMANS & ZONEN
ZONHOVEN
Weierstraat, 2 — Tel. 011/132.31 & 132.36

VOOR ALLE ONROERENDE VERHANDELINGEN IN BINNEN- EN BUITENLAND :

RUDI VAN DER PAAL

Jan Van Rijswijcklaan 62,
ANTWERPEN.
Telefoon : 03/38.91.24

persspiegel - perss

« Hoe sist naa » zegt de Leuvense Peterman. Dat kunnen we herhalen bij de perskommentaren gevolgd op de publikatie van de uitvoeringsbesluiten bij de taalwetten. Zelden zagen we zulke tegenstrijdigheid in de interpretaties. « Le Matin » is tevreden en ook de « Gazet van Antwerpen » die blokletterde (tipisch Vlaams) : « Niet zo erg als verwacht ». Naast de uitvoeringsbesluiten stond de Volksunie, of een deel van haar mandatarissen, in de kijker.

VOLKSGAZET

Jos Van Eynde, de oppozitieflamingant, vat de situatie op persgebied samen en houdt de gek met (wij citeren) « de zoetwaterflaminganten van het Laatste Nieuws » en « de schootleeuwtjes van de C.V.P. :

« Niet zo erg als gevreesd », dat betekende voor de franstalige organen : de dwang, de verdrukking, de « Gestapo-manieren » (want zo is de inhoud van de taalwetten afgeschilderd aan het publiek van Brussel, Wallonië en het franskiljonisme in Vlaanderen) zijn niet eens zo verschrikkelijk !

Men kon dit trouwens gemakkelijk verklaren. Want in feite was niets ooit « zo verschrikkelijk » bedoeld.

Niet zo erg als gevreesd, die zelfde woorden betekenden voor de mannen van « Gazet van Antwerpen », « Het Volk » en vanzelfsprekend voor de zoetwaterflaminganten van « Het Laatste Nieuws », dat men mocht oordelen dat door de vorm waarin de uitvoeringsbesluiten zijn gegoten, de uitholling van de taalwetten niet in zulke grote mate bleek te zijn voltrokken als op de vergadering van de Brusselse P.V.V. door de hh. Hougardy en Risopoulos triomfantelijk was aangekondigd.

Alleman tevreden, dat wilde zeggen : slaapt op uw twee oren, heren ministers van de regering Van den Boeynants ! Gij hebt voortaan noch van de P.V.V.-taalextremisten van Brussel, noch van de schootleeuwtjes in de Vlaamse C.V.P. moeilijkheden te duchten.

Edgard Van Cauwelaert, C.V.P.-lid van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, schrijft onomwonden dat de uitvoeringsbesluiten vermoedelijk « een enorme achteruitgang betekenen ten overstaan van de regeling van de wet van 1932 » en dat het een katastrofe is voor de Vlaamse volksgemeenschap te Brussel. Hij oordeelt dat zelfs indien de vrees omtrent de ondoeltreffendheid van de ondervraging niet geheel zou gegrond zijn, men slechts ongeveer zal zijn aangeland bij de regeling van 1932, waarvan het resultaat voor de Vlamingen onbeduidend was. »

LE MATIN

Het blad der Antwerpse franskiljons toont best aan hoe het hele geval voor de Vlamingen een smadelijke nederlaag werd !

« De zaken zijnde wat zij zijn, zoals een bekend generaal pleegt te zeggen, kan men niet ontkennen dat het dank zij de hardnekkige actie van de P.V.V. is en in het bijzonder, men moet het wel bekennen, dank zij de kribbigheid, het geknor en de koppigheid van de Brusselse federatie, dat deze uitvoeringsbesluiten in de mate van het mogelijke ontwapend geweest zijn. Men heeft heel wat venijn kunnen uithalen dat de heer Van Elslande en zijn medeplichtige de h. Victor Larock er hadden ingespoten. De dwangmaatregelen die aan het nazisme of het fascisme deden denken, werden streng verminderd. »

DE STANDAARD

Herinnerde zich blijkbaar zijn Hertoginnedaltraagheid en wilde niet in dezelfde val trappen. Waar de « Gazet van Antwerpen » maar flauwtjes was, legde Edgard Van Cauwelaert de vinger in de open Brusselse schoolwonde.

« Indien de taalinspectie, de commissie en de jury de kinderen en de ouders niet mogen ondervragen, dan betekent dit K.B. een enorme achteruitgang ten overstaan van de regeling van de wet van 1932 en is het een catastrofe voor de Vlaamse volksgemeenschap te Brussel.

Indien deze controle wel mogelijk is, dan is de huidige regeling ongeveer gelijk aan die van de wet van 1932, waarvan het resultaat voor de Vlamingen onbeduidend was. De wet van 30 juli 1963 was precies door onze wetgever gewild als een verbetering van die toestand.

Deze drie K.B. ontzenuwen en hollen deze wet volkomen uit.

Op verscheidene punten zijn zij zelfs uitdrukkelijk in strijd met de wet en een verhaal bij de Raad van State zou wellicht met succes bekroond worden. »

Maar naast die kritische zin in de richting van de taalbesluiten wordt het wierookvat met volle kracht gezwierd naar de Volksuniehoek ter gelegenheid van de interpellatie Coppieters over het spreekverbod aan Cappuyns.

« Ook Coppieters heeft de hoofdstad de volle laag gegeven. Zijn interpellatie over het spreekverbod dat Cappuyns werd opgelegd, schoot over de vice-goeverneur heen recht in de Brusselse roos. De aanval was niet zozeer tegen de regering gericht. Hij reikte verder, tegen de hele struktuur en de mentaliteit van een staat, die gedurende 100 jaar zodanig funktioneerde, dat een overwegend Vlaams-Brabantse stad kon verworden tot een beulemans-metropolis, zonder kulturele kreativiteit.

Coppieters kan als geen tweede in de Kamer, met oratorische zwier en een glimlach waarin een stalen verontwaardiging vlamt, met belgicisten en unitaristen de vloer vegen. Zijn woorden vloeien gemakkelijker dan die van Verroken die graag met gekruide dialektische spreuken goochelt en daarover wel eens struikelt : een volkse welsprekendheid die de aristokratische Coppieters, opgevoed in de beste tradities van Baden Powell, niet ligt.

Op zo een interpellatie kan niemand antwoorden. Het juridisme van Herman Vanderpoorten klinkt dan dof en doods. De ministeriële argumentatie zakt ineen als een mislukte soufflé. Ook premier Van den Boeynants is dan niet op zijn gemak. »

'T PALLIETERKE

Wie evenmin karig was met zijn lof, was de parlementaire medewerker van het Antwerps satirisch blad. Hij geeft, na « het cirkus » (zoals dat in Pallieterke gewoonlijk heet) bezig te hebben gezien gedurende de eerste weken van de hervatting, de prijs van de « strijdlustigste » aan onze algemene sekretaris Wim Jorissen !

« Nu we de hele show hebben gezien, mag Wim Jorissen van ons de premie van de strijdlustigste in ontvangst nemen. (Wij nemen ons voor deze premie regelmatig uit te keren, ook wanneer de Ronde van Frankrijk niet uitrijdt).

De V.U.-sekretaris is iemand die regelmatig gensters slaat in het senaatshalfrond. Met zijn imposante figuur, waarmee Jorissen altijd de indruk geeft dat het spreekgestoelte iets te klein is wanneer hij er op postvat, zijn stentor-keelgeluid en zijn gevatte, vaak humoristische replieken was hij ook deze week de figuur in de kijker tijdens het over en weer gooien met bloemen met potten erbij, tussen P.V.V.-ers en C.V.P.-ers. Jorissen slaagde er zelfs weer in het smijtwerk aan te wakkeren.

(Soms doet hij het zelfs zo fel dat de V.U.-man met de akademische stijl en waardigheid, professor Elaut, hem bij de mouw trekt en bedarend poogt op te treden. « Njet », zegt Jorissen dan en hamert verder op de koppen van de heren die voor hem op de banken zich in allerlei koalitie-kronkels draaien.)

Jorissen wordt ook gewaardeerd op de persbanken : hij is de man die de debatten af en toe, door een flinke greep zout in de parlementaire soep te werpen, weet te verlevendigen. Zijn speeches zijn kort en bondig. De man slaagt er in om tijdens enkele minuten nagels met koppen te slaan. De meeste parlementairen denken daarentegen nog steeds dat welsprekendheid en juistheid wat met lang spreken te maken heeft. Zou het niet andersom kunnen ? »

Mogen wij nog even terugkomen op Jorissen ? Het beeld namelijk vervolledigen. Als wij dan toch de man bestoefen, doen we het grondig !

De V.U.-fraktieleider diende tot nog toe veertig wetsvoorstellen in. Hij is lid van vier commissies : ekonomische zaken, justitie, openbare werken. Soms loopt hij nog even binnen in de commissie van financiën.

Tot nog toe maakte hij 345 vragen over aan de ministers. Tegen dat deze lijnen gedrukt zijn, zijn de 350 evenwel reeds overschreden.

En « last, but not least » : Jorissen is wellicht de senator die het minst met de moderne parlementaire ziekte behept is : het absenteïsme. Een statistiek van enkele journalisten, opgemaakt tijdens de laatste maanden van de voorbije zittijd, bewees zulks overduidelijk. »

LINKS

Uit een hoek die de Volksunie gewoonlijk niet erg genegen is komt reaktie tegen de onobjektieve werkmetodes die bepaalde lui in het « Dokumentatieblad » van de Kultuurraad tegenover de Volksunie aanwenden:

« Ik ben het deze keer eens met die van de Volksunie. De Vlaamse kultuurraad verzorgt de uitgave van een blad « Feiten en Meningen » dat een objektief relaas wil geven over alle bijzondere gebeurtenissen die iets met de toestand van Vlaanderen in België te maken hebben. Over de voornaamste worden dan persuittreksels uit een zeer verscheiden bron gegeven. En met veel genoegen heb ik gezien dat Links steeds behoorlijk werd geciteerd.

Om nu tot het geval terug te komen. Het nummer dat zopas van de pers kwam gaat over mei en juni 1965, de maand van de verkiezingen en de maand van de onderhandelingen over de vorming van de regering. In de maand mei is een gans kapittel gewijd aan de « voorbereiding van de verkiezingen ». Alle partijen krijgen hun vermelding, de Volksunie uitgezonderd. Het blad van de Volksunie was daarover zeer kwaad. En met reden.

Ik wens in « Feiten en Meningen » een handig feiten- en persmateriaal te vinden. dat me objektief inlicht over de belangrijke elementen van ons politiek leven en over de reakties die ze meebrengen.

Men moge het in alle richtingen draaien of keren : de Volksunie behoort ook tot onze bekommernissen, zij het dan dikwijls in negatieve zin, maar wat ze doet, wensen wij ook terug te vinden in een anders zo goed blad als « Feiten en Meningen » dat objektief wil zijn en door een objektieve « kultuurraad » wordt uitgegeven. »

DE RODE VAAN

De Vlaamse kommunisten, die anders zo graag aan koëxistentie doen en daardoor op podiums komen die vroeger voor hen gesloten waren, zijn kwaad omdat onze voorzitter in verband met het anti-Vlaams gehetz te Brussel een goed woord overhad voor de meer Vlaamse houding van de Jos Van Eynde.

Moet een « Vlaams Front » nu werkelijk een ultra-rood front zijn ?

Dan zullen de gelederen maar dunnetjes bezaaid zijn.

« V.U.-voorzitter Frans Van der Elst, die eens de socialisten uit Vlaanderen wilde wegvegen en daarmee niet bepaald alleen maar de B.S.P. bedoelde, vindt nu woorden van lof voor Jos van Eynde.

Diens herwonnen vlaamsgezindheid zal er wel voor tussen zitten, en per slot van rekening heeft Van Eynde dat goedkeurende schoudersklopje van de nummer één der Volksunie verdiend.

Heeft hij immers niet opgeroepen tot de vorming van een « Vlaams Front » waarin ook de V.U. zou zetelen, naast B.S.P. en C.V.P. ? Van Eynde heeft het niet met zoveel woorden gezegd, maar iedereen heeft het zo begrepen. En Van Eynde heeft ondertussen al tijd en gelegenheid genoeg gehad, om in « Volksgazet » de dingen terug recht te zetten. Wat hij niet deed... We raden Van Eynde daarom de lektuur aan van het sociaal-ekonomisch programma van de V.U., dat herkomstig is uit Leuvense — deze keer eens niet linkse... — en professorale studiekamers. Opdat hij wete met wie hij wil scheep gaan. Tenzij het hem geen barst schelen kan, natuurlijk. »

LA LIBRE BELGIQUE

Houdt een brandrede tegen senator Elaut omwille van het V.U.-voorstel in de senaat over de overheveling van de franstaligen uit Leuven.

De hoedster van de Belgische 1830-voorrechten haalt er de bisschoppen nogmaals bij :

« Deze erzatz van het voorstel Verroken zal natuurlijk met dezelfde kracht bestreden worden als dit het geval was bij het wetgevend offensief van de volksvertegenwoordiger van Oudenaarde. Het voorstel van Elaut is in duidelijke tegenspraak met de taalwetten van 1963 waarvan de uitvoeringsbesluiten zaterdag in het staatsblad werden publiek gemaakt en die herinneren aan het bestaan van administratieve en schoolfaciliteiten voor de franstalige « onderhorigen » van de Leuvense universiteit. Het voorstel verzet tegen de wil door de bisschoppen uitgedrukt om een volledige Franse sektie te Leuven te behouden. »

Als oud-misdienaar stellen we dan ook voor om Elaut en al zijn medeondertekenaars in de ban van de Belgische kerk te slaan.

HET VOLK

Het is erg voor een C.V.P.-burgemeester als Smets van Leuven, dat een C.V.P.-krant als « Het Volk » duidelijk in het anti-demokratische betogingsverbod te Leuven het onderscheid moet maken tussen een rijkswachtmajoor met verstand en een Leuvense burgemeester blijkbaar zonder. Ja, in onze tijd heetten wij hem al « onnozele Smets ».

« Nochtans, net als veertien dagen geleden, werd hen door burgemeester Smets het verbod opgelegd het stads-centrum te betreden. De studenten weigerden echter een tweede maal in de katakombenstraten van Leuven te manifesteren en daarom werd er te 15 uur door de studentenleiders (voor de gelegenheid gepet en gelint) appel geblazen, midden op de Bondgenotenlaan, vlak voor het universitair restaurant Alma.

Burgemeester Smets besliste er echter anders over. Blijkbaar wantrouwig wegens het aanzien en de sympathie, die rijkswachtmajoor Reviers geniet bij de Vlaamse studenten, had hij hem in de laatste week zo onder druk gezet, dat twee volledige escadrons rijkswachters uit Antwerpen en Gent, onder de leiding van majoor Reviers zelf, de studenten tegenhield nog vooraleer zij het station konden bereiken.

Het was echter een treurig schouwspel tonnen water te zien neerkomen op rillende jongelui, zonder verweer. Waarom ?

De Leuvense burgemeester voert aan als argument, dat hij niet kan toelaten dat er schade aangericht wordt door de Vlaamse studenten aan privé-eigendom. Welnu, ondanks de verhitte sfeer die er gisternamiddag te Leuven heerste, viel er nergens enige schade te melden. De studenten willen slechts één ding : de vrijheid tot manifesteren in hun eigen stad.

Majoor Reviers vertikte het echter tot de harde actie over te gaan en dat was verstandig, want te 18 uur waren er steeds geen ernstige incidenten te melden.

De Leuvense stadspolitie hield zich ditmaal volledig afzijdig. »

« En er waren bijgevolg geen incidenten », kunnen wij aan die laatste zin toevoegen.

Walter Luyten.

VAN DE V.U.-LEIDING

KADERBLAD

Diegenen die niet op de kaderdagen aanwezig waren, kunnen niettemin inschrijven op het Kaderblad der partij door gebruik te maken van onderstaande strook.

Naam en voornaam : .....

Adres : .....

Funktie in de partij : .....

Wenst een abonnement op het Kaderblad : 80 fr.
Wenst een kaft « Vade-Mecum Volksunie » : 25 fr.

En stort deze bedragen op postrekening nr 1476.97 van de Volksunie, M. Lemonnierlaan 82, Brussel I.

Handtekening.

OASE DER VLAMINGEN
in het hart van Brussel
—
Krit Castermans
Anysia Menschaert
—
Karthuizerstraat 3,
Brussel (Beurs). - Tel. : 12.14.65.

Zo pas verschenen !
EVRARD RASKIN,
medewerker aan ons blad :
« LIMBURG, LET OP UW ZAAK ! »
I. De verfransing van Overmaas. II. De Waalse overheersing in het Hof van Beroep te Luik. III. De Sluiting van Zwartberg.
—
Een uitgave van de Volksunie Tongeren-Maaseik.
32 blz. — 7 foto's — Luxe-papier.
—
Te verkrijgen door overschrijving van 25 fr. op P.C. 8539.37 van E. Raskin, Kuringe stwg 243, Hasselt.

PARFUM
U ruikt graag parfum, meld ons uw geliefkoosde bloemengeur, en U ontvangt gratis een staalfiesje (adres niet vergeten). MILADY. Postbus 403. Antwerpen I.

MEER INKOMEN door vrije verkoop aan partikulieren, vrienden en kennissen. voor ieder geschikt Vast dienstverband of als bijverdienste. Schrijven: KOSMETIKA Boerenleger 31 — Edegem.

bewegingsWIJzer

ANTWERPEN

Antwerpen-Stad

VERGADERINGEN

Woensdag 21 dec. om 20 uur 30 in lokaal « Thierbrau », Groenplaats 33 : grote volksvergadering. Spreker Mr. Wagemans over : amnestie.

SEKRETARIAAT

Wegens verbouwingswerking in het lokaal « Peter Benoit », Frankrijklei 8 is het sekretariaat tijdelijk overgebracht naar St. Jansvliet 16, tel. 333076.

Dagelijks open van 9 tot 13 uur, dinsdag tot 16 uur.

Zaterdag en zondag gesloten.

Van zo haast het lokaal « Peter Benoit » terug geopend is, zullen we meedelen of het sekretariaat er voor de toekomst zal gevestigd blijven.

KOLPORTAGES

Wekelijks zaterdagmiddag, lokaal « Tyrol », Nationalestr. 22. Vertrek stipt 15 uur.

ABONNEMENTEN

Let wel : blad gratis in december van dit jaar voor al wie nu een abonnement neemt voor 1967.

Vraag te richten aan het sekretariaat, p.a. dr. Delahaye, St. Jansvliet 16, Antwerpen, of te storten op postrek. Bergers G., 6175.11, Antwerpen.

Er kan reeds meegedeeld worden dat op het ogenblik 90 t. h. van het streefcijfer voor Antw. Stad behaald werd.

Nog een kleine inspanning en tegen midden dec. gaan we zeker over het getal.

LIDMAATSCHAPSKAARTEN

Ze worden ofwel door onze propagandisten thuis ontvangen of in sommige gevallen door het sekretariaat per brief gevraagd te betalen.

Antwerpen Zuid - Kiel

Gevolggevend aan de werkroep van het hoofdbestuur (« Terug naar de oorspronkelijke propaganda : het huisbezoek ») roepen we, met het oog op het werven van abonnementen, alle medewerkers op om op zondag 18 december onze simpatizanten te bezoeken.

Samenkomst : café Begijnhof, hoek Kronenburgstraat en Begijnenstraat te 10 uur. »

Bornem

Zaterdag 10 december houdt afdeling Bornem een gezellig samenzijn in het lokaal De Eenhoorn, Stationsstraat te 20 uur. (Paling in het groen of koude schotel, te vermelden bij inschrijving).

Na het maal zal volksvertegenwoordiger dr. Anciaux ons onderhouden over het probleem Brussel.

Deelname in de kosten 80 fr. per persoon.

Deurne

BAL

Alle Vlaamse vrienden zijn zeker het V.U.-bal 1965 niet vergeten. Zij houden zich dus vrij voor het 5de V.U.-bal met grote tombola, dat doorgaat op zaterdag 17 december 1966 in zaal Breugel, met het orkest « The Raindrops » onder leiding van onze Vlaamse vriend Jan De Wilde.

Kaarten die toegang verlenen tot het bal zijn voorzien van een nummer, waarmee prachtige prijzen te winnen zijn.

EKEREN

Zondag a.s. 11 december 1966 kolporteren we met ons blad « Wij » in onze eigen gemeente. We hopen op 'n flinke opkomst van al onze helpers.

Bijeenkomst om 10 uur in ons lokaal « Bonte Os », Kapelsesteenweg 351, Ekeren-Donk (rechtover de kerk).

Hoboken

Onze kleurwedstrijd voor alle kinderen tot 12 jaar kent een grote bijval. Ouders aandacht : de uiterste datum van inzending is zaterdag 10 december. De hofodprijzen worden uitgereikt op het bal van 17 december, al de andere prijzen zullen in januari thuis bezorgd worden.

Ons 5de Volksunie-bal gaat door in zaal Breughel, Kioskplaats, te Hoboken te 20 uur. Zoals alle jaren is ons bal gekend voor zijn prachtige prijzen. Het orkest « The Raindrops », dat onder leiding staat van onze vriend J. de Wilde, zorgt voor leute en plezier.

Prijzen voor het bal of kleurwedstrijd steeds welkom op het adres J. Peeters, Lage weg 158.

Wij maken een afspraak op 17 december !

Mechelen

De nieuwe kaderploeg door senator Jorissen te Mechelen-stad opgericht heeft al bewijzen van haar degelijkheid gegeven : 25 nieuwe abonnees kwamen binnen en volgens de kaderleden zullen er voor nieuwjaar nog evenveel bij komen.

Ondertussen besliste het plaatselijk bestuur dat voortaan elke derde dinsdag van de maand de kaderleden samen met de bestuursleden en andere werkwilligen zullen vergaderen om de werking uit te stippelen en de taken te verdelen.

Mechelen wil de waardige hoofdplaats zijn van een werkzaam arrondissement. De afdeling Mechelen-stad zal laten zien dat ze op elk gebied in het arrondissement toonaanevend zal zijn.

Mortsel

KINDERFEEST

Zondag 11 december te 14 uur 30 in lokaal « Tijl », Antwerpsestraat te Mortsel, kinderfeest voor de leden van het reisgezelschap. Wat brengt ons het programma ?

14 uur 30 : zang en spel onder leiding van mevr. Dupon-Philips, filmprojektie van animatiefilms; 16 uur : intrede van St. Niklaas en Zwarte Piet en bedeling van St. Niklaaspaketten; daarna : koffietafel. Einde voorzien rond 17 uur.

ABONNEMENTENSLAG

Nu de laatste week van onze abonnementenslag ingezet wordt, hopen wij dat deze oproep nog zijn verdere rezultaten zal opleveren, vooral bij de enkele wijkleiders die tot op heden geen aangifte deden van de door hen nieuw aangeworven abonnementen. Reken onmiddellijk af bij de penningmeester, voor 17 dz. a.u.b.

LIDMAATSCHAP 1967

Onze meeste wijkleiders bezorgden reeds de lidkaarten 1967 aan onze leden en rekenden ondertussen reeds af. De wijkleiders die nog niet volledig met hun huisbezoeken in regel zijn, worden verzocht dit voor 24 dz. te doen. Afrekening der lidgelden moet geschieden begin januari 67.

V.N.J.

De plaatselijke V.N.J.-afdeling dankt de ouders voor het gulle onthaal dat de brave Sint bij verscheidene familie's te beurt viel. Het was voorzeker ook een onvergetelijk ogenblik voor uw kleuters.

REISGEZELSCHAP TIJL

Zaterdag 19 november ll. hield « Tijl » zijn eerste feestmaal. Voorzitter W. Dupon verwelkomde de aanwezigen en wees op de drukke aktiviteiten die het voorbije jaar kenmerkten. Een heerlijk maal en een gezellig samenzijn hield de leden van « Tijl » tot in de vroege uurtjes in hun lokaal.

Wijnegem

Wij vernamen het overlijden van de moeder van ons bestuurslid Rik Matthyssens.

Langs deze weg betuigen wij onze gevoelens van deelneming in dit smartelijk verlies.

BRABANT

Brussel

pen. De volgende tocht gaat naar Itterbeek op 11 december.

Bijeenkomst om 8 uur 45 achter de K.V.S. of om 9 uur 30 aan de kerk van Itterbeek. We richten nogmaals een nadrukkelijke oproep tot alle getrouwen, leden en simpatizanten om aan de kolportages deel te nemen : vele handen verzetten veel werk. Dus aansluiten, jongens!

VERGADERING

De arrondissementsraad vergadert op zaterdag 17 december te 15 uur 30 in het hoofdsekretariaat van de V.U., M. Lemonnierlaan 82 te Brussel 1.

Dienen erop aanwezig te zijn : de leden van het arrondissementsbestuur, de provincieraadsleden, de kantonnale gevolmachtigden, de gekoöpteerde raadsleden en de afgevaardigden van de afdelingen.

De agenda van de raad vermeldt o.a. : het financieel verslag van het jaar 1966, de rezultaten van de abonnementenslag en ruime gelegenheid tot bespreking.

Vanaf 14 uur 30 is het arrondissementsbestuur ter plaatse om te zorgen voor de ledenhernieuwingen, de opname van de abonnementen en alle andere administratie.

De leden van de arrondissementsraad die geen persoonlijke uitnodiging zouden ontvangen, dienen deze mededeling als dusdanig te beschouwen.

Essene - Hekelgem - Teralfene

Het bestuur van de Volksunieafdeling nodigt U met vrienden en kennissen uit op een gezellig samenzijn op zaterdag 17 december te 20 uur in het « Oud Zandtapijt ».

Tegen de prijs van 25 fr. zorgt het voor belegde broodjes met koffie en gebak.

We rekenen op ieders gulle lach, een lied of mop, kortom op uw medewerking.

Voor Essene en Teralfene vragen wij dringend aan de bezitters van een wagen, vrienden te willen ophalen.

Inschrijving : voor 15 december bij de bestuursleden.

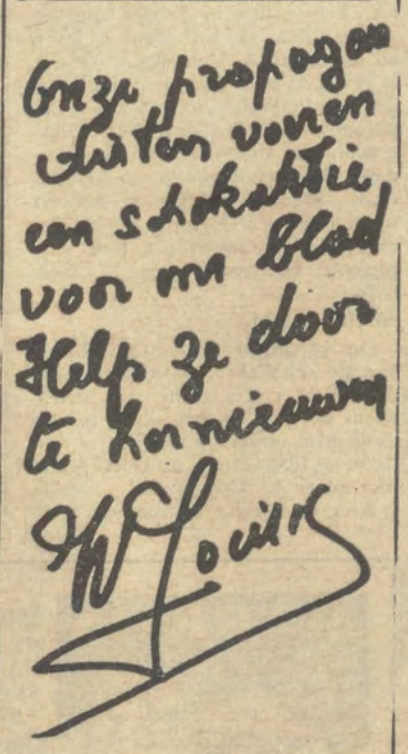

Molenbeek

Nu zaterdag 10 december te 3 uur kantonnale vergadering in de zaal de « Groene Poort », Gentsesteenweg, Molenbeek.

Volksvert. Vic Anciaux zal spreken over de politieke toestand te Brussel.

Alle leden en simpatizanten worden uitgenodigd.

Na de vergadering zal onze volksvert. zich ter beschikking houden van de leden.

Testelt

In het gezin Van Aelst-Tuerlinck werd een dochtertje An geboren. Hartelijk proficiat !

Vilvoorde

De kantonnale vergadering van het kanton Vilvoorde gaat door op donderdag 15 december te 20 uur stipt in de zaal « Witte Leeuw », Grote Markt te Vilvoorde.

Spreker : Dr Vic Anciaux.

Alle bestuursleden en simpatizanten worden hierop verwacht.

OOST-VLAANDEREN

Denderleeuw

Op zaterdag 10 december in zaal Verbroedering, Stationsstraat 18, te Denderleeuw viert het « V.B.V., Blauwvoetvendel priester Daens — Denderstreek » zijn tienjarig bestaan met een daverend bal.

Toegangsprijs : 50 fr. Begin : 21 uur. Orkest : The Medium Band.

OVERLIJDEN

Dinsdag 29 november overleed bij een auto-ongeval mevrouw Rosa Blom-Van Der Weeën. Onze vriend Marcel, haar echtgenoot, werd zwaar gekwetst naar het stedelijk hospitaal van Ninove overgebracht.

De familie Blom was een der eersten die na de oorlog terug de Vlaams-nationale idee in het Denderleeuwse hielp verspreiden. Onder hun dak werden de allereerste kontakten gelegd en de eerste vergaderingen gehouden. Maandenlang ook was hun nieuwe woonst iedere zondagnamiddag in een heem der Blauwvoeters herschapen.

Zaterdag 3 december werd Rosa begraven onder een enorme belangstelling. De lijkwagen werd voorafgegaan door de vaandels van de Volksunie, Blauwvoetvendels en Priester Daensvrienden. De talrijke kransen, waaronder deze van Broederband en van de hierboven vermelde verenigingen, werden door de jeugd gedragen.

Aan de kinderen Blom en vooral aan zoon Hugo, lokaalhouder te Geraardsbergen en schoonzoon Jef Neuckermans, bestuurslid te Liedekerke, bieden we onze innige deelneming aan bij het zo plotse verlies hunner moeder. Onze vriend Marcel wensen we een spoedig herstel toe.

Dendermonde

Op zaterdag 10 dezer voorlichtingsvergadering met als spreker Maurits Coppieters. Tema : « Leuven ». Plaats en uur : restaurant Den Ommeganck, Grote Markt, Dendermonde te 20 uur.

Leuven blijft een brandpunt. Leuven is ook uw zaak. Wij verwachten alle leden met hun gezin en met vrienden en kennissen.

Gent

Vlaams Huis Roeland, op 17 december te 20 uur : gezellig samenzijn met Miel Cools. Allen daarheen.

HERDENKINGSMIS

Zondag 11 dec. herdenkingsmis in de kerk der Paters Dominikanen, Holstraat, Gent, om 11 uur 30. Deze mis wordt opgedragen ter nagedachtenis van Moederke Maes. Dit geldt als enige kennisgeving.

VLAAMSE HANDELSREIZIGERS
treedt toe tot de nieuwe
« Vereniging voor Vlaamse Handelsreizigers »
Schrijf naar « WIJ » onder letters D66 die verder leidt.

WIJ vlaams nationaal

Hoofdredakteur
T. van Overstraeten.
Redaktiesekretaris :
S. de Lie.
Alle briefwisseling voor redaktie naar
Rotatyp, Sylv. Dupuisl., 110 Brus. 7. - Tel. 23.11.98
Beheer :
Maurice Lemonnierl. 82 Brussel I. - Tel. : 11.82.16.
Alle klachten voor niet ontvangen van blad op dit adres.
Jaarabonnement : 280 F.
Halfjaarlijks : 160 F.
Driemaandelijks : 90 F.
Abonnement buitenland : 450 F.
Steunabonnement : 750 F. (minimum).
Losse nummers : 8 F.
Alle stortingen voor het blad op postrekening : 17 1139 « WIJ » - Vlaamsnationaal weekblad.

Verantw. uitg. Mr. F. Van der Elst, Beizegemstraat 20 Brussel 12.

Aanbevolen Huizen

HERBERGEN

Bezoek « De veerman »
te St-Amands a.d. Schelde
Mosselen - Paling
Uitbater . Jan Brugmans.

Geniet van de lekkere koffie « De Olifant »
in het Vlaams Huis
« PETER BENOIT »
Frankrijklei 8 Antwerpen

BIEREN ATLAS
Alle specialiteiten
Fruitsap Pufri
CARPENTIER
Guido Gezellestraat 39
ZWIJNDRECHT. T. 52.70.70

BOUWEN WONEN

De specialist der standaarddeuren
J. LEEMANS, Deurne z.
Van Havrelei 70 T. : 35.63.17
Agent : De Coene Kortrijk

DESIGN SHOP
Geschenken
en moderne juwelen
Adolf Maxlaan 105, BRUSSEL
Tel. : 02/18.62.62

EURO-DOMI
Moderne wooninrichting
Kruidtuinlaan 6
(tussen A. Maxlaan en E. Jacqmainlaan) - BRUSSEL
Tel. · 02/18.17.17

HOTEL · RESTAURANT

BLANKENBERGE
« Rubenshof »
Weststr. 79. T. (050)41571
Lokaal Volksunie
Kamers-pension

« Vlaams Huis » Knokke
Kamers vol pension
gezellige sfeer
Vermindering voor groepen
Elisabethl 105 Tel 632.70

Breydelhof BRUGGE
Jozef Suveestraat
Gelagzaal 120 plaatsen
Tel. 050/350 67

UURWERK JUWELEN

bij de meester uurwerkmaker
SLAETS
Dewinterstr. 11 Oudergem
T. 72.45.43 Terminus tr. 35.
10 % korting v leden V.U.

PLASTIEK

F Parquin en
R Van Aerschot P.v.b.a
Lg Lobroekstraat 44
ANTWERPEN.
Telefoon 03/36.16.47.
Kuipen en stapelbakken voor pekel. diepvries. verpakking. stockering.
Polyethyleen zakken. vellen en folie op rol.
RAADPLEEG ONS.

VAKANTIE IN HET LAND VAN EL CID !

Indien U tot de gelukkigen behoort, die hun verlof in de winter mogen nemen, dan kunnen wij U enkele speciale aanbiedingen doen voor een PRACHTIGE VAKANTIE.
Inderdaad, door onze uitstekende relaties met meerdere hotels in Spanje, hebben wij zeer lage winterprijzen bekomen. Het betreft hier geen tweede- of derderangshotels, doch zeer goede eerste klasse - of luxe hotels. Vraag onze speciale prijzen voor de Spaanse Zuidkust, Mallorca, Tunesië, de Kanarische eilanden enz.
Inlichtingen : VTB-Sekretariaat, St.-Jakobsmarkt 45, Antwerpen ; tel. 03/31.09.95 ; kantoren te Brugge, Brussel, Gent, Hasselt, Kortrijk, Leuven, Mechelen, Oostende en St.-Niklaas ; bij al onze vertegenwoordigers.

bewegingsWIJzer

OOST-VLAANDEREN

Kruibeke

WINTERBAL

De Volksunieafdelingen van de Scheldekant houden hun winterbal te Kruibeke op zaterdag 10 december in de zaal « Elite », Langestraat 75.

Deuren te 20 uur. Inkom 30 fr. De Romeo's zorgen voor de nodige stemming.

Eregasten zijn dr. De Paep, Maurits Coppieters en Amedee Verbruggen.

Lokeren

Op woensdag 14 december a.s. in zaal « Variétés », Zand, voorlichtingsvergadering over de problemen Leuven en Brussel. Aanvang 20 uur.

Sprekers : volksvertegenwoordiger Dr Vic Anciaux, volksvertegenwoordiger Drs Maurits Coppieters, een vertegenwoordiger van de V.N.S.U.

St Niklaas

Op zondag 11 december a.s. massale kolportage te St. Niklaas. De vijf ploegen uit het arrondissement nemen daaraan deel. Wij doen een gooi naar de duizend nummers. Persoonlijke uitnodigingen volgen.

Op donderdag 15 december te 20 uur eerste kleinkunstavond van de Volksunie te Sint Niklaas in de zaal Serwir, Astridlaan.

Miel Cools en het kabaret Rommelpot treden op onder het motto « Links en Rechts ». Bindteksten en kommentaar door volksvertegenwoordiger Maurits Coppieters. Inkom 40 fr.

Op maandag 12 december e.k. te 20 uur is de Hongaarse Dansgroep uit Varpalota te gast in de Stadsschouwburg te Sint-Niklaas. De voorstelling wordt ingericht door v.z.w. « Gezin en Volksopleiding », Kultuurdienst van de Bond van Grote en van Jonge Gezinnen, in samenwerking met het Kunst- en Kultuurverbond.

Toegangskaarten tegen 125, 100, 75 en 50 fr.; voor leden B.G.J.G. : 100, 80, 60 en 40 fr. Plaatsbespreking : Stadsschouwburg, Rich. Van Britsomstraat 14, werkdagen 16-19 uur; zondagen 10-12 uur, telefoon : 03-76.35.75.

Zulte

Te Zulte was volksvertegenwoordiger Dr Wannijn als eregast aanwezig op de eerste uitvoering van een nieuwe jonge toneelgroep die een onuitgegeven stuk van Gaston Martens voor het voetlicht bracht.

De bedoeling — hulde aan Gaston Martens — werd tussenin belicht door deklamator Antoon Van der Plaetse, die de figuur van deze Zultse toneelschrijver uitpenseelde.

ZITDAG

Volksvertegenwoordiger Dr Wannijn zal de laatste vrijdag van elke maand te 7 uur 30 een zituur houden in de herberg « St Petrus » bij Gerard Van Parijs, Oeselgemstraat.

Iedereen is welkom en kan zijn problemen of moeilijkheden voorleggen.

WEST-VLAANDEREN

Adinkerke - De Panne - Koksijde - Veurne

Kerstfeest op zaterdag 17 dec. 1966 te 19 uur 30 in het gasthof « De drie Ridders » te Gijverinkhove : volledig warm avondmaal, tombola, gezelligheid met orkestje. Het rezultaat van de abonnementenslag in de afdeling wordt meegedeeld. Deelname : 90 fr. p.p. in te schrijven tegen dinsdag 13 dec. bij A. Huyghe, Iepersesteenweg 41, Veurne.

Brugge - Torhout

WIM JORISSEN

Op vrijdag 16 dec. a.s. te 20 uur 30 spreekt in de bovenzaal van het Vlaams tehuis « Breydelhof » algemeen V.U.-sekretaris Wim Jorissen (tevens fraktie-leider in de senaat). Onderwerp : « Anarchie of Federalisme ». Inkom vrij.

Brugge

SINTERKLAASFEEST

Op zondag 11 dec. a.s. te 15 uur wordt jong en oud verwacht rond Sinterklaas en het poppenspel «Den Uyl » in de bovenzaal van het Breydelhof, Suveestr. 2, Brugge; dit is een initiatief V.O.K.; deelname prijs per gezin : 30 fr. (leden V.O.K. : 20 fr.); inschrijven en opgave aantal deelnemende kinderen tussen 12 en 1 jaar oud bij uitbater « Breydelhof ».

VOLKSVERGADERING

Drs Wim Jorissen, algemeen sekretaris en tevens V.U.-fraktieleider in de senaat, spreekt op vrijdag 10 dec. a.s. te 20 uur 30 te Brugge in het Vlaams tehuis « Breydelhof », Jozef Suveestr. 2. De vergadering wordt geplaatst in het teken van het V.U.-tegenoffensief. We rekenen op een volle zaal!

ABONNEMENTEN-WERVING

Met genoegen mochten we vernemen dat sommige van onze lezers-abonnee's onze oproepen om er nog een abonnement bij te maken niet achteloos naast zich hebben neergelegd. Wij herhalen dat, moesten alle abonnee's op « Wij » zo handelen, onze propagandisten veel werk uit de handen zou kunnen genomen. Laat het niet bij voorbeelden blijven!

Blankenberge

V.U.-afd. Blankenberge geeft op zaterdag 17 dec. a.s. vanaf 20 uur 30 het traditioneel avondfeest in de zaal « Thalia » te Blankenberge. Te Blankenberge is de sfeer altijd verzekerd. Vlamingen van de kust en uit het binnenland worden talrijk verwacht.

Diksmuide

Zondag 11 december, kolportage te Adinkerke.

Verzamelen om 9 uur 15 aan de kerk te Adinkerke.

Er wordt beroep gedaan op de groepen : Veurne, Koksijde, De Panne, Leffinge, Diksmuide, Oostende.

Kortrijk

A. DEMEDTSHULDE

Op zondag 11 december zal een algemeen Nederlandse hulde aan de 60-jarige André Demedts worden gebracht. Er zal o.m. een tentoonstelling worden gehouden van 10 tot 24 december in de zaal van het rijksarchief, gewijd aan « leven en werk van A. Demedts ». Verder is er op 11 december een dankmis, een akademische zitting en een gala-toneelopvoering door het Volkstoneel voor Frans-Vlaanderen. Verdere aktiviteiten staan op het getouw. Bijdragen kunnen gestort worden op nr 999067 van het A. Demedts huldekomitee p.a. Luk Vercruysse, Gentsesteenweg 57, Kortrijk.

SCHOKAKTIE

Op 14 dagen voor het afsluiten van de schokaktie heeft het arrondissement reeds ruim zijn streefnorm overtroffen. Nu wordt het de eindsprint onder de afdelingen voor de beste klassering... na Deerlijk dat niet meer te kloppen is!

Hier de huidige klassering : 1) Deerlijk 637 t. h.; 2) Kortrijk 217 t. h.; 3) Moen 210 t. h.; 4) Wevelgem 204 t. h.; 5) Kuurne 165 t. h.; 6) Lauwe 130 t. h.; 7) Harelbeke 93 t. h.; 8) Waregem 90 t. h.; 9) Menen 80 t. h.; 10) Bellegem 20 t. h.

Nog een goede inspanning van de laatst geklasseerden en het arrondissement zal de 200 t. h. bereiken.

VERGADERING

Afdeling Kortrijk nodigt zijn leden uit op de algemene vergadering die doorgaat op vrijdag 16 december om 20 uur 30 in ons lokaal « Astor », Grote Markt 31 te Kortrijk.

Dr Wannijn, volksvertegenwoordiger, zal er het woord voeren en Jos Ghysen, T.V.- en radiovedette, zorgt voor de ontspanning.

Oostende

ONTSPANNINGSAVOND

De afdeling Oostende richt op woensdag 14 december e.k. een knalavond van formaat in.

Twee volle uren one-man-show met Miel Cools.

De avond vangt aan te 20 uur en gaat door in het Ostend Palace Hotel, Londenstraat, Oostende.

Inkom 40 fr.

Toegangskaarten verkrijgbaar bij Kunsthandel A. Debusschere, Kristinastraat 103, Oostende. Tel. 711.89.

St Andries - Varsenare - Snellegem

Algemene leden-vergadering op dinsdag 13 dec. a.s. te 20 uur 30 in de nevenzaal van het « Jagershof », Gistelsteenweg St, Andries.

De aankondiging geldt als uitnodiging.

Roeselare - Tielt

ABONNEMENTENWERVING

Wij sloten de maand november af met als resultaat : 47 t. h. van ons streefcijfer werd reeds verworven. Meer dan 3-4 van deze nieuwe abonnenten werden gemaakt door de afdelingen Roeselare, Tielt en Zwevezele. Daarnaast echter telt ons arrondissement nog 11 andere afdelingen! De arr. sekretaris wacht ook op uw abonnementen. Vermelden we nog dat tot nu toe alleen de afdelingen Tielt en Zwevezele hun streefcijfer overschreden.

Wingene

VOLKSVERGADERING

De afdeling Wingene vangt haar winterwerking aan met een spreekbeurt van volksvertegenwoordiger Maurits Coppieters.

Voor de Volksunie-leden en -simpatisanten van Wingene en omliggende gemeenten zal M. Coppieters spreken over « Leuven ». Deze vergadering gaat door op vrijdag 16 december 66 om 19 uur 30 in de bovenzaal van herberg « Breughelhof » op de markt, te Wingene.

Zedelgem - Ruddervoorde

Op de laatste kantonnale vergadering van 25 nov. ll. te Ruddervoorde werd beslist allereerst Zedelgem een beurt te geven voor de abonnementen-werving. Wie deze aktie wil steunen, stelle zich in verbinding met dhr Albert Boffel (Hoge Vautestr. 23, Zedelgem) of met de kant. voorzitter, Jef Duflou, Brildamstraat 18, Torhout.

ZOEKERTJES

Autovoerder-magazinier, 50 jaar, tweetalig, zoekt plaats voor Brussel of omstreken. Antw. : sekretariaat V.U., M. Lemonnierlaan 82, Brussel 1.

Bijverdienste : voor aannemers en pers. die nieuwbouwers kennen. Schrijv. bur. blad D 68.

Vlaming, 47 jaar, grondig beide landstalen, goed thuis in Engels, organisatie en boekhouding; 30 j. erv. kantoorwerk, zoekt nieuwe werkkring te Brussel. Schr. bur. blad D 67.

Weduwnaar, 52 j., bemiddeld, zoon v 16 j. ten laste, wenst kennismaking met weduwe (met of zonder kind) ofwel juffrouw. Onnodig indien niet ernstig; foto terug op erewoord. Schrijven red. nr. 63.

Dringend gezocht : welwillend Vlaams-nationalist, die aan de Vlaams-nat. jeugdbeweging te Brussel een deel van een oud huis, garage of kelder wil bezorgen om in te richten als heem. Schrijven of tel. : Jaak Steegmans, Parklaan 12a, Zaventem (02) 20.09.19.

Jonge firma (Industrie-Plastics en machines) zoekt voor Deurne-Wommelgem-Antw. : mann. bediende, zin voor verkoop en enige techn. aanleg, begrippen van Duits en Frans.

Jonge vrouw, bediende voor telefoon en hulpboekh. Schrijv. bur. blad D62.

Beenhouwer 49 j. met bloeiende zaak in het Payottenland (Brabant) zoekt kennismaking met vrouw van 40 à 45 ja. Schrijven bureel blad onder letters D 65.

Bediende 53 j., ned. fr. + noties eng., dactylo, boekhouding gedaan in middelgroot bedrijf, zoekt betrekking, hulp bij boekhoud. of-en alg. bureelwerk, ook korrektie- of vertaalwerk, onmiddellijk vrij (evtl. part-time). Omgeving Antwerpen-Merksem. Schrijven kantoor blad 64.

Volksunie-Halle (Brt) zoekt baas voor Vlaams café; ligging : uiterst gunstig (Markt); zeer interessante voorwaarden; dringend schrijven Albert Bigaré, Albertstraat 37, Halle.

Boekhouder, 17 jaar praktijk als bureelhoofd vroeger bij registratie en domeinen, is op hoogte van sociale wetten, zoekt dringend passende betrekking.

Voor inlichtingen provincieraadslid Oswald Van Ooteghem, Rode Kruisstraat 7, Gentbrugge-Gent.

Café-frituur te Koningshooikt, zeer goede ligging, centrum dorp, iemand van de beweging gewenst. Schrijven : Jos Goris, Mechelbaan 19, Koningshooikt.

Jonge vrouw nu hulpboekhoudster, tweetalig, noties Engels en Duits A6A2 diploma (6 j. handelswetensch.) zoekt vaste en ernstige betrekking. Schrijven bur. blad nr D69.

Laatstejaars tolkenschool zoekt bijverdienste. Speciaal vertalingen Duits en Spaans. Schr. bur. blad letters V.E.M.

Rechtstreeks van Fabriek naar Verbruiker.

TISSUBEL

Groeningelaan, 28 — KORTRIJK

biedt U een énige gelegenheid om uw linnenkast aan te vullen tegen uitzonderlijke prijzen!!!

ZIE en VERGELIJK!

DEKENS : 100 % Scaldyl, 190/230 effen of Jacquard	425 Fr
170/230 effen of Jacquard	390 Fr
BEDSPREIEN : nylon, roze of blauw, 2 pers. bed	545 Fr
1 pers. bed	500 Fr
LAKENS : (Garnituur), wit katoen met bedrukte boord, 220/550	385 Fr
160/550	315 Fr
HANDDOEKEN : roze - blauw - geel - turkoois Spons per stuk	29 Fr
Keuken 70/68 Mixte	25 Fr
Mekaniekers	21 Fr
FLANELLEN LAKENS, effen of gekleurd blauw - roze - geel	385 Fr
WASHANDJES : per dozijn	72 Fr
ZAKDOEKEN : Heren — per dozijn	90 Fr
Dames — per dozijn	70 Fr
DWEILEN : 70/60 Blanchi 500 gr. Babydoek	18 Fr
Huishoud. 70/60 versterkt met nylon	15 Fr
TAFELKLEED + 6 SERVETTEN turkoois 130/165	220 Fr

enz. enz..... (vraag ons inlichtingen over andere textielprodukten) — Deelname in verzendingskosten : 15 Fr per bestelling.

B O N terug te zenden aan TISSUBEL, Groeningelaan 28, Kortrijk.

Naam : .....

Adres : .....

Plaats : .....

(1) Zend mij tegen terugbetaling aan postbode / tegen overschrijving binnen de 5 d. op p.c.r. 5880.11

.....

.....

.....

.....

Handtekening .....

(1) Doorhalen wat niet past.

Speelgoed! SPEELGOED! SPEELGOED!

EEN ONUITPUTTELIJKE VOORRAADSCHUUR SPEELGOED ALLERHANDE : VAN MINIATUURTREIN TOT TRAPAUTO EN TUINTOESTEL, VAN PLUCHE BEER TOT MANNEQUINPOP EN POPPEWAGEN, VAN MODELBOUW TOT BAK EN SCHAAKSPEL!

Om haar Vlaams kliënteel een nog ruimere keus te bieden opende de gekende speelgoedzaak

BABYWERELD

FIRMA CORTVRIENDT

Nu DIEPESTRAAT 29 (voorheen 44)

ANTWERPEN (tel. : 32.44.30)

In een ruim pand een gloednieuw speelgoedmagazijn.

WIJ VERZENDEN DOOR GANS VLAANDEREN!

Stort 500 Fr. op P.C.R. 1021.41 Ardaen Pierre, Torhoutsteenweg, 233, Oostende en U ontvangt gedurende één jaar het maandblad van de publiciteit Ardaen Pierre.

HUWELIJKSWERK met 10 jaar praktijk en hoge standing aanvaardt kandidaten met beperkt aantal, werking zeer PERSOONLIJK, geen lijsten, resultaat gewaarborgd.

Schr. Publiciteit Ardaen Pierre, Torhoutsteenweg 233 - Oostende.

'T MOOISTE NATUURKADER..... VOOR UW VILLA

MASTBOSSEN doorkruist met prachtige brede betonbanen, volledig uitgerust met riolering en verlichting.

percelen van 24m breedte, waarop U op een maximum breedte Uw villa-alleenwoonst kunt bouwen. - Bouwprijs vanaf 600.000.— Fr.

Landelijk, klassiek of modern, groot of klein, steeds technisch bestudeerde uitvoering, naar uw eigen smaak en mogelijkheden.

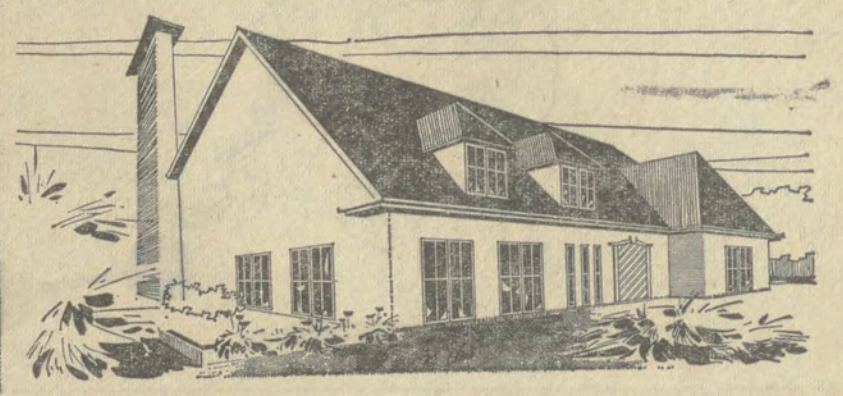

STANDINGVOLSTE OMGEVING
BRASSCHAAT-MARIABURG
vlak bij 't gekende Vriesdonk.

—

Grondprijzen vanaf : 250.000,— Fr.
straatkosten inbegrepen.

—

Keuze tussen oriëntatie zuid.

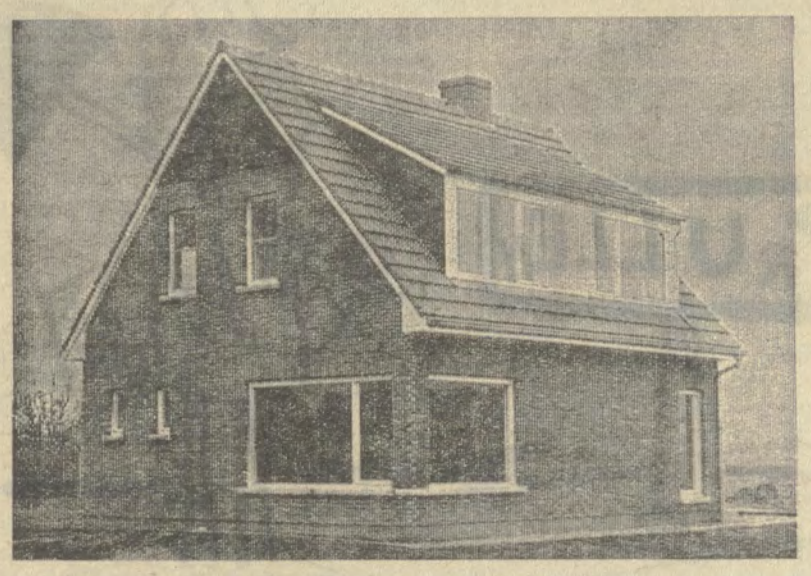

Of een halve villa (tweewoonst) op een perceel van 12m breedte, 8m bebouwbaar.
Samen kan U zo een prachtige villa vormen en uw deel kost slechts ± **550.000,— Fr.**

NOG SLECHTS ENKELE MOGELIJKHEDEN ter beschikking ; raadpleeg daarom onmiddellijk

DE SPECIALIST:

Het Algemeen Bouwbedrijf KUNNEN n.v.

ANTWERPEN MEIR 18 — Tel. 03/31.78.20
GENT ONDERBERGEN 43 — Tel. 09/25.19.23
GENK WINTERSLAGSTR. 20 - Tel. 011/544.42
HOLSBEEK (Leuven) ROTSELAARSEBAAN 37 - Tel. 016/459.28

VERZEKERINGEN
— LEVEN
— AUTO
— HUIS
— INBOEDEL

VAN DER PAAL - VOORBRAECK EN Co

Jan Van Rijswijcklaan 62 — ANTWERPEN.
TELEFOON : 03/37.54.38.

BOOMKWEKERIJEN
H. LAMBRECHTS P.v.b.a. Dries 16, Beerzel (Antw.)
Telefoon : 015/41198 Bestuurder Jos Feyaerts

TUINAANLEG

ONDERHOUD

Laan- en bosbomen, kanada's, sierdennen, rozen, sierstruiken, maasrotsen, alles voor de tuin.

WIM MAES
DIANALAAN, 10, BERCHEM Antwerpen. - Tel. : (03) 39.69.34.

— Stelt zijn kandidatuur bij alle Vlamingen in de provinciën Antwerpen, Brabant en Oost-Vlaanderen, voor alle verzekeringsvormen : Brand - Leven Persoonlijke Familiale Auto Wet - Burg Aansprakelijkheid

— Komt op het eerste verzoek voor : Overname van bestaande verzekeringspolissen. Nieuwe zaken bij huwelijk, oprichten zaak, enz.

KREDIET EN FINANCIERINGSVENNOOTSCHAP

— FINANCIERINGEN
— LENINGEN
— HYPOTEKEN 1e en 2e rang

Jan Van Rijswijcklaan 62 — ANTWERPEN — Telefoon : 03/37.54.38.

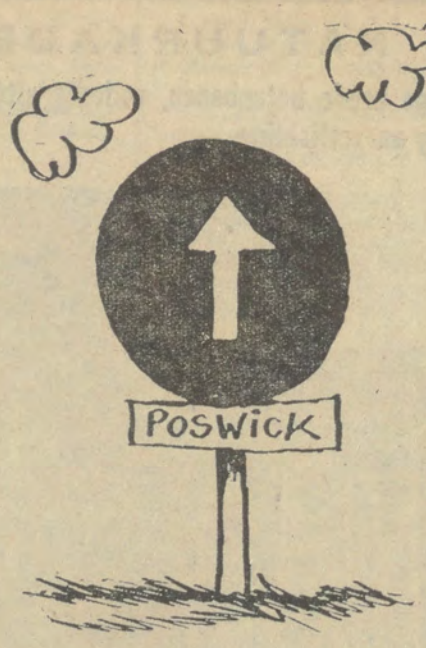

onge ...

STREKKING HENRARD IS HET...
...artsgrondig beu.

KOSSYGIN TE PARIJS
Gaullaborateur.

LEGER BOUWT PULLE-BRUG
Geniale oplossing.

EXIT LIBANEES PREMIER
Terug in de Libanonimiteit.

U.N.O.-VOORZITTER BLIJFT
Thant mieux!

TERECHTSTELLINGEN IN JEMEN
Jemensenleven niets waard.

KOMMUNISTISCHE REL IN...
...Maocao.

...WIJ...

JORDAANSE KRIZIS
Kwestie van Hoessein oder nicht sein.

GENERAAL PIRET NAM ONTSLAG
Piretirade.

FRANCOFONE SCHOOLJEUGD WIL...
...Straatsburgerlijke opvoeding.

U.S.-BAZISSEN WEG UIT FRANKRIJK
De Gaulle laat zien wie bazis.

RODE GARDE AANGEZET TOT KALMTE
Piaonissimo.

POSWICK SPRONG DEZE WEEK NIET
Paradoksaal!

STAALAANDELEN : WANKELE BEURS
Sidderurgie.

... feld

BRASSER ziet de ministeriële hobby's

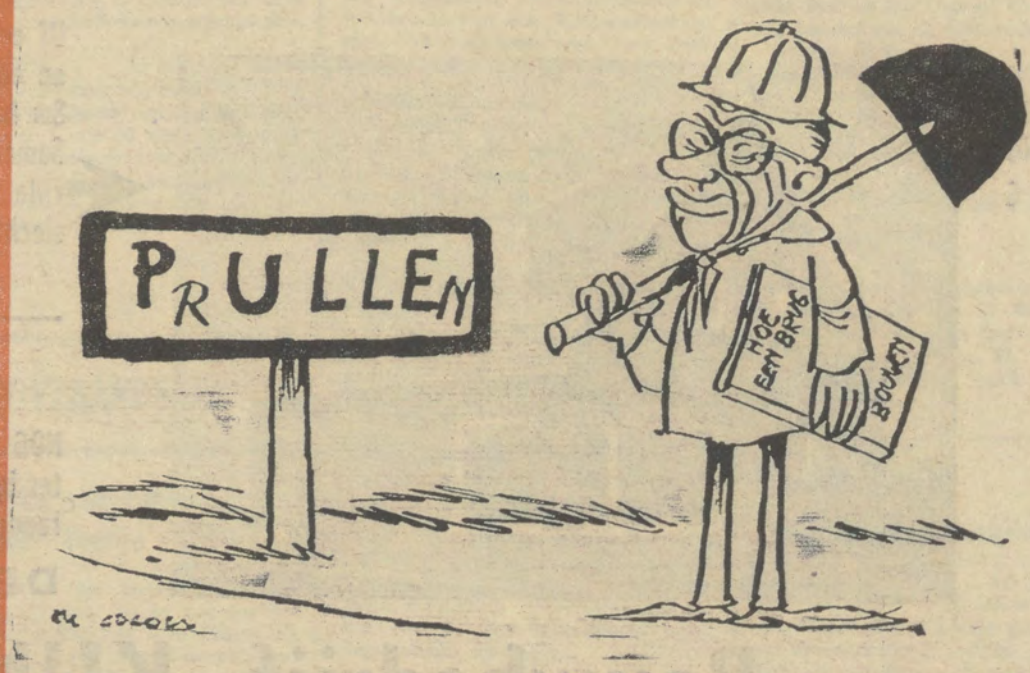

Piers : « kom nou es kijken, er staat een foto van mij in de krant ».
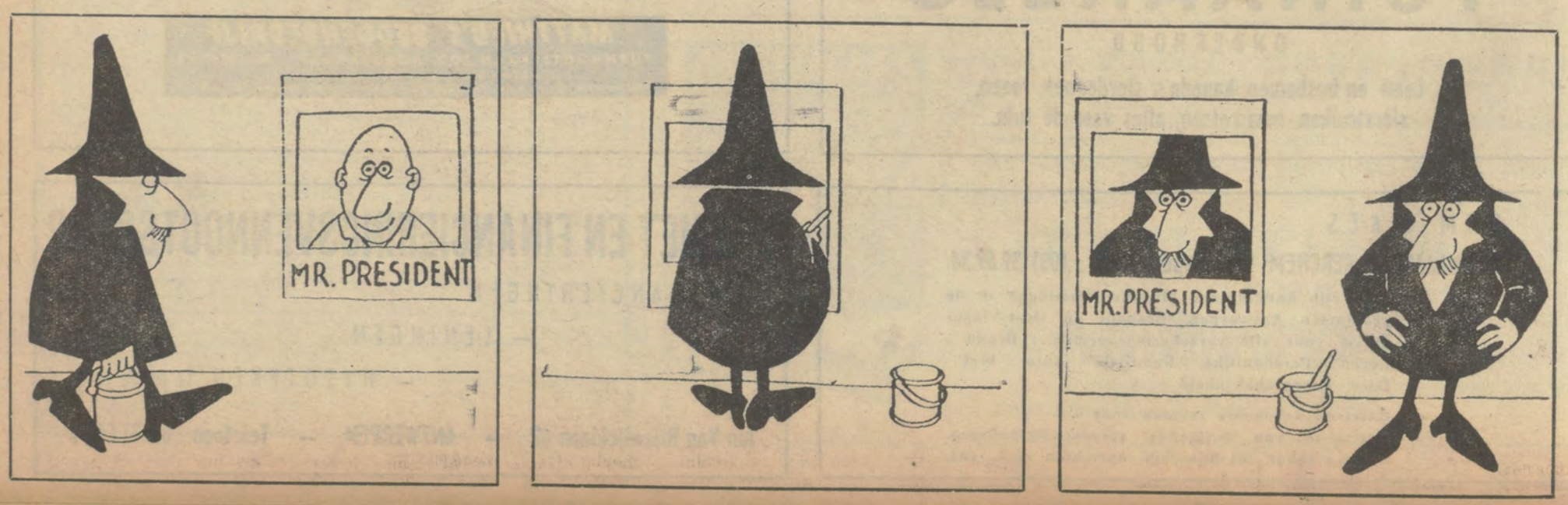
juan de anarchist